העולם הזה

היא שווה חמישה פנטומים במאבקה של ישראל

היא התפוטרה בגלל ריב על 300 ל"י לחודש

★ **„ראשי הטלוויזיה העליבו אותי!"**

★ **„אידגוני הפידאיון איימו עלי!"**

★ **„אני מתכוונת להישאר בארץ!"**

ששרוערית

גלוריה סטיואדט

מי שכותב מדור זה, עומד תמיד בפני דילמה מסויימת. לא נעים לאנשים לשבח את עצמם. הפסוקים „יהלל זר, ולא פיך", ו„אין הנחתום מעיד על עיסתו", מדברים בעד עצמם.

אולם מה לעשות כשיש קשר שתיקה כלפי גוף ציבורי?

אין עיתון בארץ שיזכיר סקופ של העולם הזה. אין עיתון בארץ שיזכיר, ולוא רק ברמז, שהעולם הזה צדק אי־פעם במשהו.

אולם כשאפשר לגנח אותנו בעניין הקטן ביותר — קטר מראיון עם אורי אבנרי שאפשר לקרוע אותו מן ההקשר כדי להציגו באור שלילי, או מישפט־דיבה שמישהו מאיים להגיש נגדנו — הרי כל העיתונים מלאים, עם כותרות־ענק.

במצב כזה, אם לא נפרסם את הדברים החיוביים על עצמנו, בעצמנו, הם לא יתפרסמו לעולם. התמונה בעיתונות תישאר כולה חד־צדדית ושלילית, ונצטרך לסמוך על הזכרון הארוך שלך בכל הנוגע לניתוחינו ולנבואותינו, כלומר: לכושר־אמינותנו.

אני אישית סבור שכראי למעט בפירסומים על עצמנו, אפילו מול פני ההתנכרות הכללית של העיתונים האחרים. אבל מדי פעם אינו יכול להתאפק מלפרסם קטע עיתון, מפאת אופיו המיוחד.

„התקווה היחידה"

כך פירסם השבוע השבועון הגרמני הרציני ביותר, זי צייט, מאמר של רוברט נוימן. נוימן, למי שאינו זוכר, הוא סופר גרמני, אחד הגדולים שבין שתי מלחמות־העולם, להם אנטי־נאצי שהיגר בשעתו לשוויץ וגר עתה בלוקארנו. באותו שבועון פירסם ביקורת על ספר־הענק שהוציא ז'אן־פול סארטר לפני שנתיים בצרפת, ושהופיע עתה בגרמניה.

ספר זה מכיל את מסותיהם של הוגי־דיעות ישראליים וערביים על סיכסוך ישראל—ערב, ונוימן מתעכב דווקא על דבריו של אורי אבנרי. הוא כותב:

„המצב (בין ישראל וארצות־ערב) אינו חסר־תקווה... התקווה תלוייה, בצד הישראלי, במפלגתו הזעירה של אורי אבנרי, שהיא עדיין חסרת כוח פוליטי, למרות ריבוי האוהדים אותה. בצד השני תלוייה התקווה דווקא בפלסטינים עצמם."

מזימה נגד המדינה

אחת הפרשות שהסעירה את המדינה לפני עשר שנים, הגיעה השבוע לסיומה בידיעה קטנה של כמה שורות, שפורסמה בעמודי הכרוניקה של העיתונות היומית.

פרשה זו היתה קשורה באחד הגילויים הגדולים ביותר של העולם הזה. הדבר היה אחרי המשפט שהגיש עמוס בן־גוריון, מ' שהיה אז מפקד משטרת מחוז תל־אביב, נגד שורת המתנדבים, גוף ששם לו למטרה להילחם בשחיתות. באותו משפט העיד לטובת עמוס בן־גוריון יחזקאל סהר, מי שהיה אז מפכ"ל משטרת ישראל.

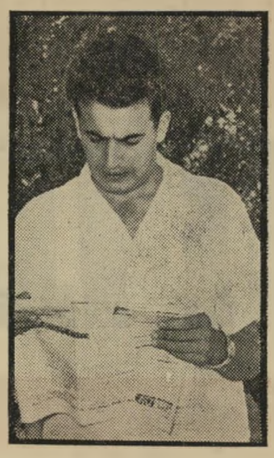
כאשר הגיע התיק לבית־המשפט העליון, קבעו השופטים כי יחזקאל סהר הוא שקרן וכי העיד עדות־שקר. אותה שעה היה יחזקאל סהר שגריר ישראל בווינה. אולם שר־המשפטים דאז, פנחס רוזן, החליט להעמידו לדין באשמת עדות שקר.

ערב המשפט נרקמה מזימה בחלונות הגבוהים לטהר את יחזקאל סהר. גילויי העולם הזה על המזימה שלווה בציטוט של מיסמכים רשמיים, שפורסמו לפני המשפט (העולם הזה 1198), גילו כי בעיקבות נסיונות החיפוי של צמרת משטרת־ישראל, עמדה התביעה הכללית להחליף את האישום נגד סהר מעדות־שקר לאישום המעור־פל של „אי־וידוי במידה סבירה לפני תחילת עדותו, אם אומנם דבריו אמת הם."

אחרי גילויים אלה לא היתה ברירה לתביעה הכללית. יחזקאל סהר הועמד לדין באשמת עדות־שקר, הורשע, וכך סיים את הקאר־יירה הציבורית שלו.

העוול חוקן

שירות־הביטחון של המדינה לא נשארו אדישים לגילויי העולם הזה. הם חיפשו מי העביר לידינו את המיסמכים שפוצצו את המזימה. החשד נפל על חי חסידוף, ארכיבר בארכיון מש־רד־המשפטים, שם היו גנוזים המיסמכים הנוגעים לפרשה. חסידוף, שהיה אז בן 21, אחרי שהשתחרר מצה"ל שם שירת במשטרה הצבאית, סיכן את עתידו, פרנסתו וחירותו כדי לחשוף קונניה נגד המדינה. ה־הגיון מחייב כי הוא עשה שי־רות למען המדינה, סייע להור־ציא את הצדק לאור.

חי חסידוף

אבל כשהתגלה כי הוא האיש שהעביר את העתקי המיסמכים להעולם הזה, פוטר חסידוף מע־בודתו, הועמד לדין בעוון עבי־רה על פקודת הסודות הרש־מיים, נידון לשני חודשי מאסר.

הפרשה היתה צוללת ודאי לתהומות השיכחה, לולא ביקש יחזקאל סהר לפני מיספר חוד־שים למחוק את הכתם מעברו, פנה לנשיא בבקשת חנינה למפ־רע. כלומר: מחיקת התיק שנפ־תח נגדו. הנשיא נעתר לבקשתו, כתוצאה מכך נוצר מצב מוזר: האיש שהורשע על עדות־שקר, נוקה וטוהר. האיש שגרם בעקיפין להרשעתו ומנע קונניה נגד המדינה והציבור, נשאר כשכתם של עבירה פלילית בעברו.

השבוע תוקן העוול. הנשיא נענה לפניות חסידוף, חנן אותו באופן רטרואקטיבי. לפי חנינה זו בוטלו למפרע האישום וההר־שעה נגד חי חסידוף, שחזר מאז לעבוד בשירות המדינה.

פולקסווגן
רנט א קר
השכרת רכב

רשת תחנות ההשכרה של פולקס־ווגן רנט א קר משתרעת מקרית־שמונה ועד אילת: בכל אחת מ־25 תחנות ההשכרה עומדות לרשותך מכוניות פולקסווגן פרטיות, מסחריות ואוטומטיות. פנה אל סוכנות או מוסך מוסמך פולקסווגן הקרובים אליך.

רעיון נהדר, פולקסווגן רנט א קר.

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תא־דואר 136 • מען מברקי: עולמסרס • בית־דפוס משה שהם בע"מ, תל־אביב, רח' פין 6 • גלופות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא־לאור: העולם הזה בע"מ.

מבצע האביב של אמישראגז

מחירים מוזלים ללא תקדים!

עד 15.4.70!

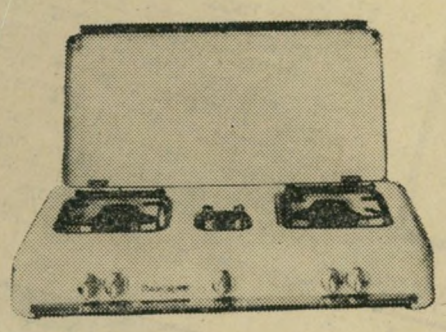
הכנסו לאחד מסניפי או סוכני אמישראגז ברחבי הארץ ובחרו כיריים או תנור מתוך המבחר העצום - במחירים החדשים המוזלים.

שימו לב!

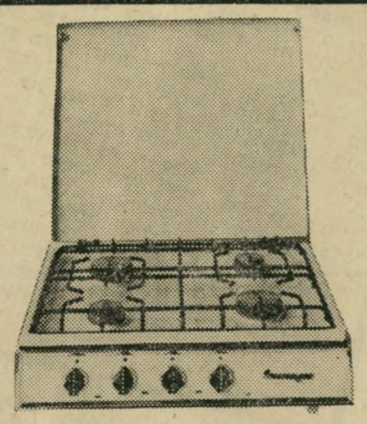
לעולים חדשים - New Immigrants

וזוגות צעירים,

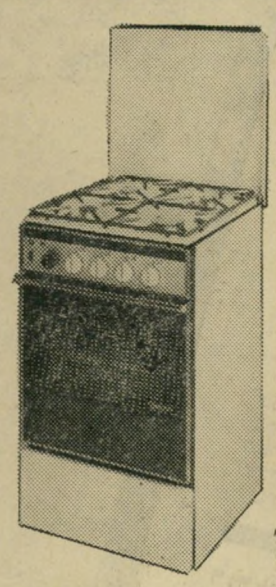
הנחה מיוחדת!

כיריים 78 — ~~245~~ 218 ל"י

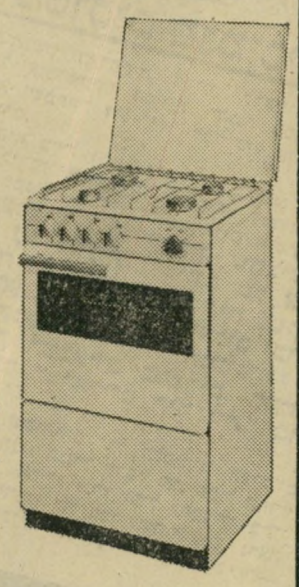
כיריים 124 — ~~258~~ 232 ל"י

תנור „בקי"

~~924~~ ל"י

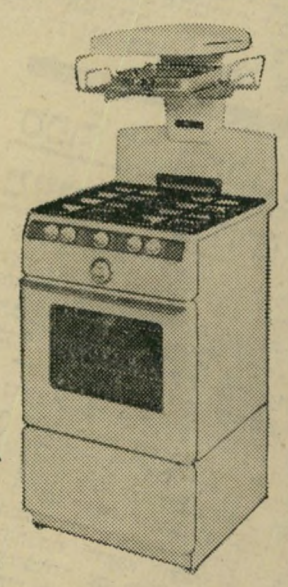
814 ל"י

תנור „אמישראגז 21"

~~671~~ ל"י

582 ל"י

תנור „פרינס"

~~1106~~ ל"י

977 ל"י

המחירים הנ"ל כוללים מס קניה

החיים טובים יותר עם

אמישראגז

תשקיף

גולדה: קשיחות במלחמת ההתשה

השבועות הקרובים יעמדו בצל מה שיוגדר על־ידי דוברים ממשלתיים כ„מלחמת התשה מדינית". הכוונה לחידוש הגישושים הבינגושיים בדבר הסדר ישראלי—ערבי.

עמדתה של גולדה מאיר, הנתמכת על־ידי רוב חברי הממשלה, תמשיך לחיות קשוחה, מתוך הנחה כי עקשנות ישראלית תכניע לבסוף את המעצמות הגדולות ותרתיע אותן מן הדרך של הסדר כפוי, ללא סיפוח שטחים.

לאחרונה דחתה ראש־הממשלה הצעות, מכמה מקורות ידידותיים, לקיים מגעי־גישוש ישירים, או באמצעות מתווכים אירופיים, עם מנהיגים ערביים.

רוצים להחליף את לובה

מחפשים מחליף ללובה אליאב כמזכ"ל מפלגת העבודה. מתנגדיו מסבירים חיפושים אלה באכזבתם מיכולתו האירגונית. למעשה עומדת מגמה מדינית ברורה: להרחיק מעמדת־מפתח אדם שדיעותיו המדיניות עלולות להיות בלתי־נוחות למרבית ההנהגה של המפלגה, ובראשה גולדה מאיר.

לצורך זה, ייתכן אפילו הסכם בין יריבים אישיים, כדי למצוא מועמד משותף. ייתכן אף, שיוחלט על ביטול החלוקה הנוכחית של סמכויות המזכיר, בין מזכיר כללי ושני מזכירי־מישנה.

מועמד ששמו הוזכר בהקשר זה: יגאל אלון.

„זמיר, זמיר, לפחות תשיר לי שיר!"

עדיין מוקדם מדי להעריך תוצאותיה של מגמה זו, אך התהליך יתבהר ויתגבש ככל שיתקרב מועד הועידה של המפלגה בסוף שנה זו.

גולדה מזלזלת בוייצמן כיריב

ראש־הממשלה, גולדה מאיר, מזלזלת בכוחו של שר־התחבורה, עזר וייצמן, כיריב פוליטי.

בדיון של הועדה המדינית של המערך, בשבוע שעבר, הושמעו טענות כי גח"ל קיבל תיגבורת רבה על־ידי הצטרפותו של עזר וייצמן, וכי תגבורת זו מסכנת את שלטון מע"י בעתיד.

תשובת גולדה: הוא מרשים רק בפעמים הראשונות ששומעים אותו. יוקרתו יורדת עם הזמן. אין לראות בו סכנה לשלמון המערך.

ח"כ פרוש: „גולדה היא בדיוק כמונו!"

פרשה שלא סופר עליה עד כה, והמגלה את גישתה של גולדה מאיר לבעיית מיהו יהודי, אירעה לפני מספר שנים. בנה של גולדה עמד לצאת למספר שנות השתלמות בנגינת צ'לו בארצות־הברית. הוא היה אז רווק, וגולדה ביקשה ממנו, בעת הפרידה, רק בקשה אחת: שלא ישא גויה לאשה. אישיות דתית, שסיפרה על כך השבוע, תיארה את השיחה כך: „גולדה אמרה לבנה: אתה חופשי לעשות מה שאתה רוצה. אני רק מבקשת ממך שלא תישא גויה לאשה. אם תעשה זאת — אשים קץ לחיי!"

המסקנה האקטואלית מסיפור זה: גולדה לא תשנה את גישתה לשאלה מיהו יהודי, גם אחרי מעשהו החמור של ח"כ אגודת־ישראל מנחם פרוש.

אותו מנהיג דתי סיפר עוד, כי בעניין הגדרת הלאום וההלכה אין כימעט הבדל בין גישת פרוש לבין גישתה של גולדה. פרוש עצמו הצהיר, בשיחה אחרי שהשליך את סידור־התפילה הרפורמי: „בשיחה מכרעת בשאלת מיהו יהודי, שניהלנו עם גולדה מאיר, לא היה לנו מה להוסיף. היא דיברה בדיוק כמונו."

הצרפתים מציעים לערבים טילים נגד מטוסים מנמיכי טוס

תעשיית־הנשק הצרפתית הציגה לראשונה בשבוע שעבר טיל אנטי־אווירי המיועד להגנה מפני מטוסים מנמיכי־טוס, ושמחירו זול יותר מכל טיל אחר שפותח עד כה בעולם.

המדובר הוא בטיל הרפון, שמחירו כ־6000 ל"י בלבד, ושניתן לירותו ממשאיות, טנקים או עמדות קרקע. הוא מצויד במנגנון הנחיה אינפרא־אדום אוטומטי.

הגנרל הצרפתי ז'אן קרפין, שהציג את הטיל, רמז על כוונות השיווק של צרפת לגבי נשק זה באומרו: „אילו היה נשק זה למצרים ב־1967, לא היו הישראלים יכולים להצליח בהתקפות האוויר הנמוכות על שדות־התעופה הצבאיים במצרים. המחיר באובדן מטוסים ישראליים היה יותר מדי גדול עבורם."

כדי להפיג את חששותיהם של הלקוחות הערביים ממערכות מסובכות, הציג הגנרל קרפין את הטיל החדש כקל ביותר להפעלה: „אפילו גנרל יכול להפעילו בתוצאות מצויינות אחרי אימון של חצי שעה," אמר. נראה שטילים מעין אלה ייכללו בעיסקת־הנשק הצרפתית—לובית.

יבואן ישראלי הוזמן לבקר באלג'יר

מנואל ליברמן, מנהלה ובעליה של חברת ריפלט בתל־אביב, שהיא היבואן של מוצרי פילקו, הוזמן לבקר באלג'יר.

ליברמן, יהודי שעלה מאורוגוואי, נפגש לא־מכבר מספר פעמים באירופה עם נציג חברת „פילקו" באלג'יר, שהזמינו לבקר בארצו, ואף הבטיח לו ערובות של שלטונות אלג'יר לביטחונו.

אלג'יר היא המדינה הערבית היחידה שאינה מקיימת חרם על מוצרי פילקו, מאחר שכמה משליטי מדינה זו נהגים באורח ישיר מרוחני החברה.

עד עתה לא גילה ליברמן כל נכונות להיענות להזמנת עמיתו האלג'ירי. הוא אינו מוקסם במיוחד מהבטחונות של ידיד אלג'ירי זה.

„פומפידו זונה!" בהפגנה בארצות־הברית

עתה מסתבר, כי בין שאר הדברים שעוררו את זעמו של נשיא צרפת, ז'ורז' פומפידו, בעת ההפגנות שנערכו

מפגינים נגד פומפידו בבוס אנג'לס

בשעת ביקורו בארצות־הברית, היתה העובדה שהמפגינים במקומות שונים נשאו כרזות מעליבות ביותר.

כך, למשל, נשאו מפגינים, ישראליים כנראה, בהפגנות בלוס אנג'לס, שיקאגו וניו־יורק, כרזות עליהם היה רשום „פומפידו זונה!" כשהמילה זונה מאוייתת באותיות ראטיניות. מישהו טרח כנראה להסביר לנשיא הצרפתי את משמעות הכרזה.

ספר על ההסתדרות מעורר ויכוחים

אורי מילשטיין, שספרו „מלחמות הצנחנים" עורר בשעתו סערה, השלים בימים אלה מחקר מקיף על הסתדרות העובדים בתקופת המדינה.

הספר נמסר לעיונה של מערכת „עם עובד" החוככת עתה בדעתה אם להוציא את הספר לאור, כיוון שהספר מכיל ביקורת נוקבת ביותר על מנגנון ההסתדרות.

הספר כולל חומר עובדתי חדש על מספר פרשיות שעוררו סערה בתוך ההסתדרות, ובכלל זה פירוק הפלמ"ח, ביטול זרם העובדים בחינוך, העברת לישכות העבודה למדינה, דיעות יוצאות־דופן לגבי הלאמת קופות־חולים ההסתדרותית ושיתוף פועלים בהנהלות מיפעלים. התמיהה היא שדווקא הוצאת עם עובד ההסתדרותית משתפת־פעולה עם מילשטיין, שגישתו להסתדרות היא ביקורתית ביותר.

חקירה על העלמת־מס גדולה בתל־אביב

שלטונות מס־ההכנסה משלימים בימים אלה ניהול חקירה מקיפה נגד אחת הדמויות התל־אביביות הידועות, בעלון של בית־קפה מפורסם מאוד בעיר, החשוד בהעלמת סכום של כ־100 אלף ל"י משלטונות מס־ההכנסה.

נכל אורך החדי

מה זאת אופוזיציה? נדמה לי שהשבוע, הגיעה פעילות סיעתנו לשיא חדש, היא הראתה זאת בכל המישורים.

● הצבענו נגד **תקציב המדינה** — תפקידה הראשי של כל אופוזיציה. אולם רק שתי הסיעות הקומוניסטיות עשו כמונו. ארבע סיעות המתיימרות להיות אופוזיציוניות — אגו"י, פא"י, ע"מ והמרכז החופשי — לא הצביעו נגד התקציב.

● היינו הסיעה היחידה בכנסת שהצביעה נגד סידרת החלטות, שקבעה כי **משכורות הח"כים**, השרים, הדיינים וכו' ייקבעו בוועדת־הכנסת, בה כל הדיונים הם חשאיים. תבענו, בנאום קצר, שהשכר ייקבע לעיני כל, בישיבה פומבית של מליאת הכנסת.

● היינו הסיעה היחידה שלא הצביעה בעד בחירת ח"כ קצנלבוגן, איש חרות, **לסגן יו"ר הכנסת**. בנאום קצר הצבענו על העובדה המחפירה שבנשיאות הכנסת אין אף נציג אחד של האופוזיציה, וגם על העובדה שגח"ל שולחת אליה נציג שאין לו שום נסיון בכנסת, ופסלה את הפרלמנטר בה"א הידיעה, ד"ר **יוחנן באדר**, שהסתכסך עם הנהגת מפלגתו.

● היינו הסיעה היחידה שהצביעה נגד **תקציב הכנסת** עצמה, בתים נאום חריף ביותר, בו מתחנו ביקורת על הפיכת הכנסת למכשיר בידי הממשלה.

● נאמנו שני נאומים ארוכים נגד החוק **„מיהו יהודי"** והצבענו נגדו, אחרי שנדחו הסתייגויותינו הרבות. בעת התיכוח הדהמנו את הכנסת בגילוי **פרוטוקול סודי** של הנהלת המפד"ל (ראה כתבה), שהוכיח את הקונוניה בינה ובין שר־המשפטים.

● ניהלנו פעולה נמרצת כדי להציג במערומיה את צביעות מוסדות הכנסת, שניהלו מסע־לינץ' נגדנו אחרי תלישת הדף מתעודת־הזהות של שלום כהן, ושעברו בשתיקה על המעשה המחפיר של **ח"כ מנחם פרוש**, שזרק על הארץ וירק על ספר־תפילה רפורמי, שהכיל את כל תפילות ישראל. שלום כהן חישמל את הבית כשקם ממקומו, ניגש לדוכן והרים את הסידור.

● הכרחנו את **יו"ר הכנסת** לפרסם מטעם הכנסת חוברת שהכילה חלק מן המכתבים שהגיעו אליו, מצד אזרחים שגינו את התנהגותו כלפינו והעלו על נס את מלחמתנו שלנו. בעיקבות פירסום זה, ביטלנו את **משפט־הדיבה** שהגשנו נגד מזכיר הכנסת וראש לישכת היו"ר, על חלקם בפירסום **חוברת מכתבי־ההשמצה**. השגיים הביעו צער על מעשה זה. (החוברת השנייה הכילה מכתב של מרצה בכיר באוניברסיטת תל־אביב, מכתב קולקטיבי של מאה פועלי אתא־כורדני, ומכתבי אזרחים שונים.)

● מחינו נגד **חוסר הנוכחות** של חברי־הכנסת במליאה, על־ידי כך שתבענו את מניין הקולות בהצבעה על נושא הנוגע לכל אזרח — **מחיר הגאז**. כך נקבע בפרוטוקול שביום ב', בשעה 8.40 בערב, נכחו במליאה, מלבד היו"ר (צימרמן), השר יוסף ספיר ושני חברי סיעתנו, ש י ש ה חברי־כנסת, 2 של מפלגת העבודה (סורקיס וארבלי) וארבעה של סיעת גח"ל, שהעלתה את הנושא (נסים, מילמן, קורפו, פת).

● הגשנו שורה של **שאילתות**, בין השאר על הנושאים: א־ביקורו של אבא אבן אצל **חנה מרון**, מחיר הקרייה היהודית **בחברון**, הדירה הפרטית שניתנה לרב של **דימונה**, זכותם של חיילים **כמרחב סיני** לטוס במטוסים לחופשה, החבלה הצ במיפעל מנועי **טורבו־מכה**, העברת **פליטים** מעזה לגדה, סירוב הרבנים **ערבים**, ריכוז ענייני **ההספרה**, **שיחרור אסירים ביטחוניים** כשוחד ל ערב הבחירות, **כסיסי טילים** במצרים, אספקת **ה„פאנטומים"**, הפגיעה **בת ההשקייה** בירדן, הפעולה למען **יהודי ברית־המועצות**, מעמדו של **חיים ל** ברשות הנמלים, ריוחי רוטשילד **בצינור הנפט**, ועוד.

● נענינו על כמה שאילתות, בין השאר על תפיסת **חלקי „פאנטום"** בשוויי מטוס **„ג'ט־קומנדר"**, הליקויים **בעזרי־הניווט בלוד**, שיטת־הניקוד **לעב תנועה**, אי־ההכרה **בגיור הרפורמי**, הפשטת **נשים מתגיירות** במיקווה.

● **קריאות־הביניים** שלנו — חלקן מבדחות — יכלו לבד שני עמודים אלה.

●

אך מובן שחשובה מכל הפעולות הרבגוניות האלה היתה הפעולה האחת שלנו, ש השבוע הדים במרחב ובעולם: הצעתנו לסדר היום על **„גישת הממשלה ל הפלסטינית"**.

על נושא זה היתה צריכה להשיב ראש־הממשלה, אולם כפי שהודיעה העיתונות ששר־החוץ ישיב, כדי שלא לתת לענין „חשיבות יתר". אכן, נימוק של ממשלה!

הממשלה החליטה מראש להסיר את הענין מסדר־היום של הכנסת — עוד לפני מעיתי את נאומי. אחרי שדיברתי, קרא שר־החוץ מן הכתב נאום־תשובה אותו הכ ל פ נ י שהתחלתי לדבר. ממילא הוא לא התייחס אף לאחת מטענותינו, ותחת זאת עם יאסר עראפאת.

עשרות חברי־הכנסת, הקרובים לדעתנו בענין זה, פשוט לא הופיעו, בגלל המצפונית — ביניהם כל אנשי מפ"ם, מזכיר מפלגת־העבודה לובה אליאב, ועוד אליעד מל"ע ורק"ח נמנעו מהצבעה — ורק"ח מסרה הודעה שתקפה אותנו בד משה סנה הציע להעביר את הצעתנו לחעדה — אך נזהר מלהזכיר „אומה פלסטינ „מדינה פלסטינית".

ייכוח זה לא הביא רק את הענין הפלסטיני לתודעת כל קורא־עיתון ומאזין־רדי ראל, אלא עורר תגובות בכל תחנות־השידור הערביות ובעיתונות הערבית. לה־מונד ה הקדיש לו מאמר ראשי, ורבים מעיתוני העולם הבליטו את הידיעה. שר־החוץ ה חביב בורגיבה הבן, קבע למחרת היום בהודעה רשמית בבון, כי הפתרון היחי הסכם־שלום בין ישראל והפלסטינים.

בנאומו אמר אבן כי הממשלה מוכנה לדיון על בעיית השלום, אך לא על היישות הפלסטינית. בו ביום הגשנו הצעה חדשה לסדר היום — „בעיית השלום". נשיאות הכנסת סירבה לקבל את ההצעה — בטענה ש„המיכסה" שלנו נגמרה.

יש דרך ליציאה מן הקיפאון הנורא. רווי הדם

רוחו של האמלפ

להלן נאומו של אורי אבנרי להנמקת הצעתנו לסדר היום: „גישת הממשלה ליישות הפלסטינית".

אורי אבנרי: כמו רוח אביו של האמלט, מרחפת היישות הפלסטינית מזה 22 שנה על במת המרחב, אינה מרפה ואינה נותנת מנוח.

אינני בא היום להתפלמס, לתקוף, למתוח ביקורת. אני בא לבקש את הממשלה, ל ה פ ־ צ י ר בכנסת, לתת את דעתה על עצם הבעייה, לדון בה בצורה מקיפה, אובייקטיבית ותכ־ ליתית.

המדינה שלא קמה

בחודש נובמבר 1947 החליטה עצרת האומות המאוחדות להקים בארץ זו שתי מדינות ריבוניות — האחת יהודית והאחת ערבית, כשהן קשורות ביניהן באיחוד כלכלי. על פי החלטה זו היו צריכות לקום בארץ, זו בצד זו, מדינת ישראל ומדינת פלסטין.

עקב התנגדותה המזוויעת של האומה הערבית הפלסטינית לא יצאה החלטה זו לפועל.

אבא אבן: מדינה ערבית, לא פלסטינית.
אורי אבנרי: אמרתי: מדינה יהודית ומדינה ערבית.

במהלך הדברים קראה לעצמה המדינה היהודית „מדינת ישראל", והמדינה הערבית, אילו היתה קמה, היתה קוראת לעצמה, כמובן, „מדינת פלסטין".

משה ורטמן: מנין אתה יודע?
מרדכי סורקיס: הוא כותב היסטוריה לבד.

אורי אבנרי: במהלך המלחמה שנכפתה עלינו, צורפו חלקי המדינה הערבית המיועדת לישראל, לירדן ולמצריים. בתום אותה מלחמה שוב לא היתה היישות הפלסטינית קיימת כממשות מדינית ריבונית. יכלו אנשים להשלות את עצמם כי האומה הפלסטינית אכן חדלה מלהתקיים.

אולם כאותה רוח במחזהו של שקספיר, לא חדלה היישות הפלסטינית אף לרגע מלהלך אימים במרחב.

היא נשארה קיימת במחנות הפליטים שלא התפרקו.

היא מצאה את ביטוייה בשרשרת בלתי־פוסקת של מרידות הנתינים הפלסטינים נגד המימשל ההאשמי, החל מרציחת המלך עבדאללה ועד לימים האחרונים לפני מלחמת־ ששת־הימים, כשהפעיל נגדו של המלך עבדאללה סנקים ומטוסים נגד הפלסטינים.

היא גרמה להסלמה בלתי־פורקת של מצב האיבה בין ישראל ובין שליטי ערב, ביניהם שליטים שהיו מזמן כורתים שלום עמנו, אילו־ לא התפיסה הבעייה הפלסטינית את העולם הערבי כולו.

היא מצאה, לבסוף, את גילוייה בקיומם ובהתחזקותם של ארגוני־הפידאיון, שהחלו כסוכנים של צבאות־ערב, ושהפכו עתה גורמים עצמאיים, המאיימים על מישטרי ערב והקובעים במידה רבה את קצב ההסלמה המלחמתית בינם ובינינו.

מעשיהם הרצחניים של ארגונים אלה, ה־ שיטות הפסולות שהם נוקטים כהן, אינם צריכים להסיח את דעתנו מן העובדה שאלה הם ארגונים פלסטיניים, הנושאים את השם „פלסטין" בשמותיהם, שדגל פלסטין מתנופף מעל למחנותיהם, שמצוקת העם הפלסטיני היא קרקע צמיחתם, ושאיפתו לעצמאות לאו־ מית מספקת להם את כוח־המחץ.

מכתב לראש־הממשלה

עד מלחמת־ששת־הימים, שנגרמה במישרין על־ידי פעולות הפידאיון הפלסטיניים משטח סוריה, לא היה קיים מגע ישיר בין ישראל והעם הפלסטיני.

אולם בעקבות הנצחון הכביר של צה"ל, נוצר המגע הישיר בשני המישורים — הקשר עם אוכלוסיית השטחים, שהוא רוב העם הפלסטיני, מצד אחד; והעימות הצבאי עם ארגוני־הפידאיון לאורך גבולותינו וברחבי מצד שני.

ביום החמישי של מלחמת־ששת־הימים, פעולות־האיבה בעיצומן, פנינו במכתב ל ממשלה המנוח, לוי אשכול, והצענו לו מייד בקריאה אל העם הפלסטיני, להצ שלום של דו־קיום בין מדינת־ישראל ופ בגבולות ה־5 ביוני, ולערוך על כך מישו בשטחים שנכבשו.

לנו היה קל להגיע להצעה כזאת, מאחר שאנחנו העולם הזה, ידענו תמיד שאין דרך לשלום אלא ישיר עם האומה הפלסטינית. הגענו למסקנה זו חיילים במלחמת־העצמאות, כשעמדנו פנים אל פנ הפלסטינים, עוד בטרם פלשו צבאות ערב ארצה. מדעתנו זו עד עצם היום הזה.

אולם מאז מלחמת־ששת־הימים פושטר מיכה בריעיון זה הרבה מעבר לתחום הג תנועתנו.

קצרה היריעה מלהזכיר כאן את כל האישים ו בארץ ובחוץ־לארץ, שהגיעו למסקנה זו: אלופי צה האלוף (מיל.) מתי פלד, ואחרים שאין להזכיר או תיהם; הוגי־דעות דוגלים כמו הפרופ' יעקב טלמון גים במפלגות רבות, כמו מזכיר מפלגת־העבודו הכנסת לובה אליאב ונדמה לי השר לשעבר, חבו אליהו ששון, חבר הכנסת אברהם עופר — ומעני אינם כאן; מוסדות כמו הארגון העולמי של הס היהודיים, הקשור להסתדרות הציונית; אפילו ממשלתיות סמויות, כמו זו המוציאה חוברות־הסבו „האגודה למען השלום".

מרדכי סורקים: מה עם „השמאל
אורי אבנרי: אין לי זמן להתווכח א מה מאחד בעלי תפיסות שונות אלה?

ההכרה שאפשר לצאת מן הקפאון ורווי־הדם שהשתרר מאז מלחמת־ש

(המשך מעבר

(המשך מהעמוד הקודם)

...ם: ההכרה שהיציאה היא באמצעות יוזמה ישראלית, המופנית במישרין אל העם הפלס־טיני; ההכרה שבדרך זו אין מה להפסיד ואין מה לסכן, אך יש סיכוי לשינוי מוטאלי של המצב.

האם רק הכנסת לא תדון?

בבוד היושב־ראש, הויכוח ישנו. הוא מתנהל באלפי חות בין אזרחים מודאגים. הוא משתקף מעל דפי תונות ומעל גלי הרדיו. רק אמש הביאה אותו הטלוויזיה עם לכל בית בישראל.

...הייתכן כי הכנסת בלבד לא תתן עליו את ...עתה? שהיא בלבד תעמיד פנים כאילו אין ...בעייה קיימת, כאילו הכל ברור ומוסכם מ־...אש, ושוב אין צורך לחשוב על כך בפורום ...לאומי העליון?

...דוע כי לנו יש תפיסה מגובשת, אותה עיבדנו עם ...היגים פלסטיניים בשטחים המוחזקים. אולם, כבוד היושב־...ש, לא את התכנית המגובשת שלנו אנו מעלים כאן ...יון. כל אשר אנו מציעים היום הוא: שבית הנבחרים ...ן בכל מכלול הבעיות הקשורות בגישת ישראל ליישות ...לסטינית, שיבחן את הבעיה לכל צדדיה, שיתן את דעתו ...ל כל התכניות וההצעות שהושמעו בגלוי ושלא בגלוי.

...אדוני שר־החוץ, היתכן בכלל נימוק הג־...ני נגד הצעה זו?

אם ירצו — אין זו אגדה

במסגרת המוגבלת של הצעה־לסדר־היום לא ניתן לקיים ...דיון, המצריך שעות רבות. אך יש ברצוני להקדים ...ציג הפעם את השאלות הראשונות המוזדקרות לעיני, ...ת לא כדי לתת תשובות פסקניות, אלא כדי להצביע ממדי הבעיה.

(א) האם בכלל קיימת אומה פלסטינית?

לא אנחנו צריכים, ולא אנחנו מוסמכים, להשיב על כך. גע ש־2.5 מיליון בני־אדם רואים עצמם כאומה נפרדת, בים מהם פועלים על סמך הכרה זו, הרי זו אומה זו למת.

...וקא האומה שלנו עמדה בשעתו במיבחן זה ובוויכוח זה, וכאשר רצינו — לא היתה זו אגדה.

(ב) ממתי קיימת אומה פלסטינית?

השם פלסטין קיים במסורת הערבית מאז כיבוש הארץ במאה השבי־עית. ישות פלסטינית נפרדת ומודעת קיימת לפחות מאז 1918, כאשר הונף לראשונה בירושלים, בידי לאומנים, הדגל הפלסטיני המיוחד.

במשך כל ימי המנדט, כאשר בנינו אנחנו את יסודות העצמאות העברית, התבגשה מולנו הישות הערבית הפלס־טינית, שוכתה להכרה בינלאומית באותה הצעת־ההחלטה שבעקבותיה נולדה מדינת־ישראל.

אולם השאלה עצמה אינה רלוואנטית. גם אילו קמה הישות הפלסטינית רק לפני שלוש שנים, אילו היה קמה רק היום, גם אז היא מהווה גורם שיש להתמודד עמו.

(ג) אם קיימת ישות פלסטינית — מי מייצג אותה?

הדבר תלוי במידה לא־מעטה בנו. ארגוני הפידאיון יכו־לים כיום להתיימר לייצג ישות זו ולבצע את מעשיהם בשמה, מפני ששללנו את אפשרות הייצוג ממרבית האומה הפלסטינית, הכפופה עתה לשלטוננו.

אינטרס חיוני הוא לישראל שתקום הנהגה פלסטינית מציאותית, שאינה הולכת בדרך המלחמה בישראל — כדי לסתום את החלל הריק המתמלא עתה על־ידי הנהגת ארגוני הפידאיון.

ישראל מונעת התארגנות פלסטינית

(ד) מדוע לא קמה הנהגה כזאת בשטחים המוחזקים?

אולי זוהי השאלה שכל אחד אצלנו שואל יותר מכל.

מנהיגים רבים בשטחים דוגלים בפירוש בהקמת מדינה פלסטינית תוך דו־קיום עם ישראל, מי בגלוי, ומי שלא בגלוי. העתון שלנו בשפה הערבית פירסם הרבה הצהרות גלויות של עסקנים פלסטינים בנושא זה. אך רובם חוש־שים לנקוט בצעדים להגשמת רעיון זה, כגון הקמת מנהיגות ארצית. הם חוששים שהמושל הצבאי הישראלי יגרשם למחרת היום לירדן, שם ייענשו כבוגדים.

כל עוד עמדתה המוצהרת של ממשלת ישראל היא שלא להכיר בעצם קיום ישות פלסטינית, פשוט לא תיתכן התארגנות רחבה בשטחים המוחזקים למטרה זו, ואין כל טעם שיבוא השר ויגיד שהפלסטינים לא התארגנו.

לי אמרו עשרות מהם, כי מכיוון שהמושל הצבאי גירש עד היום כ־144 מנהיגים פלסטינים, ביניהם רבים הדוג־לים בישות הפלסטינית, הם חוששים שאם יקומו ויפעלו למען הרעיון הזה, יגורשו למחרת היום.

אם כבוד השר מוכן להצהיר, מעל הדוכן הזה, שלא יאונה רע לשום עסקן פלסטיני אשר יקום ויזום התארגנות ארצית של הפלסטינים בשטחים המוחזקים — אני אברך אותו על כך. הבה ייאמר הדבר היום בפה מלא מעל הדוכן הזה!*

(ה) האם מדינת פלסטין לא תהיה מדינת כובות?

לפי תפיסתנו, בהחלט לא. אין לנו שום עניין באנטר־סטאן ערבית, כשם שאיננו מעוניינים ברודזיה יהודית.

הרפובליקה הפלסטינית, שאנו רוצים בה, תהיה מדינה ריבונית, פתוחה מזרחה כלפי העולם הערבי, שהיא חלק ממנו; פתוחה מערבה כלפי ישראל. היא תהווה מדינת קשר וגשר בין ישראל וכל העולם הערבי, אבן־תשתית לשלום של אמת, לקראת הסדר מרחבי כולל.

(ו) האם יש לנו עניין בהקמתה של המדינה הערבית החמש־עשרה?

בהחלט כן — אם תהיה זאת המדינה הראשונה הקשו־רה בישראל בהסכם־שלום, ושיש לה גבול פתוח עם ישראל.

לא מיספר המדינות הערביות חשוב, כי אם מהות האיבה בינן ובינינו.

(ז) האם מותר למדינה לנהל משא־ומתן עם מי שאינו מדינה? האם אין זה מחזיר אותנו לתקופה שלפני קום המדינה?

לפי כלל זה, אסור היה לדה־גול לנהל משא־ומתן עם הפ.ל.ן. האלג׳ירי, ואסור כיום לאמריקאים לנהל משא־ומתן עם הוויאט־קונג, מבלי לעשות השוואות.

כאשר יש מלחמה בין מדינה ריימת ובין מי שרוצים בהקמת מדינה חדשה, משא־ומתן בין ממשלה קיימת ובין הנהגה בלתי־ממלכתית, הוא מחוייב המציאות. פשוט אין דרך אחרת.

כבוד היושב־ראש, איננו מעלים לדיון שאלות מפורטות אלה. נשמיען באופן ממצה אם ייערך דיון מקיף ומוסמך.

אנו מעלים לדיון את השאלה הכוללת, ואותה בלבד: גישתה של מדינת ישראל לבעיית הישות הפלסטינית.

---

* בדברי תשובתו התעלם אבא אבן מאתגר זה, ולא הגיב על כך.

הכנסת חולה!

להלן קטעים מנאומו של אורי אבנרי על תקציב הכנסת

...אורי אבנרי: אין בבית הזה סיעה ...היא פסריוטית קנאית יותר מאתנו למיש־...ר הדמוקרטיה הפרלמנטרית.

במשך ארבע שנים ניסיתי אני להוכיח ...את במעשי ובנוכחותי בבית הזה, ואני אמ־...יך להוכיח זאת בארבע השנים הקרובות, ...השמצות של כמה עתונאים לא ישנו דבר. ...אני משוכנע שלא תיתכן דמוקרטיה, ולא ...תכן חרות האדם, ללא פרלמנט חזק, ה־...זגול להתמודד עם הרשות המבצעת, למ־...ה עליה ביקורת תקיפה ובלתי־פוסקת.

...אולם, האם אזהי דמות הכנסת ...לנו כיום?

...זוהי שנתי החמישית במוסד הזה, ואני עד ...ידדות משנה לשנה, ולהידרדרות דוהרת ...שנה האחרונה.

...מאז עזבה הכנסת את הבית הצנוע, בית ...רומין, ששכן במרכז העיר ובמרכז הציבור, ...ברה לארמון מפואר זה, המנותק מן הצי־...ר והנישא מעליו, גבר קצב ירידת חשי־...תה. די היה להקשיב כאן היום לדברי ...ב הנואמים, מטעם רוב הסיעות, כדי לה־...ע למסקנה שהכנסת הזאת חולה מאוד.

...ואלה סימני המחלה:

- **הוצאת הכנסת ממעגל ההכ־...עות;**
- **חיסול גובר וחולך של כוח ...ביקורת של הכנסת;**
- **שיתוק מעשי של האופוזיצי־...ה, ששרדה בכנסת;**
- **הפיכת הכנסת לחותמת גומי ...לישרור רצונות הממשלה, ולאח־...נה גם לתפאורה, שלפניה מש־...עים שרים הודעות שאותן הש־...עו קודם במסיבות־עיתונאים.**

אי־אימון ביושב־ראש

...בשבועות האחרונים, אולי בפעם הראשונה ...ולדות הכנסת, מעשי יושב־ראש הכנסת ...כו שנויים־במחלוקת, במידה גוברת והו־...ת, ונמתחה עליהם ביקורת קיצונית לא רק מצד חברי סיעתי הקטנה בבית הזה, כי אם מצד הוגי־דעות בלתי־תלויים, שופ־טים־לשעבר, עיתונאים ידועי־שם וחברי־כנסת מסיעות אחרות, שאמרו כולם שמעשי ה־יושב־ראש בפרשה שלנו היו בלתי־חוקיים מתחילתם ועד סופם.

אזכיר רק את נאום־הגינוי מעל הדוכן, ללא שום סמכות בתקנון הכנסת; פירסום מכתבי ההשמצה מטעם היושב־ראש (והעוב־דה שאתמול פרוסמה על־ידי היושב־ראש חוברת של מכתבי אנטי־השמצה אינה מכ־פרת על המעשה הזה); שינוי הפרוטוקול שלא כחוק; הספק לגבי דיוק מניין קול־ת בהצבעה חשובה — כל זה מטיל ספק, מטיל כתם, מטיל צל על המוסד, ויש לבדוק את הדברים מחדש.

נספמה העל־מפלגתיות של מוסד היושב־ראש, שנשמרה בקפדנות רבה על־ידי היושב־ראש הקודם. במקום יושב־ראש, שיהא ה־לוחם מטעם הכנסת כולה למען עצמאותה של הכנסת מול שאר הרשויות במדינה, מת־קבל לא פעם הרושם שיש לנו על כס היושב־ראש נציג של מפלגה, נציג של ה־רשות המבצעת.

אני רוצה להפנות את תשומת־לב הכנסת לעובדה מתמיהה מאיד שגיליתי — יושב־ראש הכנסת הוא האדם היחידי במדינה שאי־אפשר להדיח אותו מכהונתו.

הכנסת מוסמכת להדיח את נשיא המדינה, על פי סעיף 20 של חוק יסוד: נשיא המדינה. אולם תקנון הכנסת אומר שיושב־ראש ה־כנסת יכהן במשך כל תקופת כהונתה של הכנסת, ואין שום אפשרות להביע בצורה פרלמנטרית אי־אימון ליושב־ראש הכנסת.

ראובן ארזי: גם אתה, כחבר־כנסת...

אורי אבנרי: איני אומר שצריכה להיות אפשרות להדיח את יושב־ראש הכנסת מחברותו בכנסת. ודאי שלא. כחבר־כנסת הוא יונק את סמכותו מהבוחרים, והוא מח־זיר אותה לבוחרים.

אבל יושב־ראש הכנסת, כאדמיניסטרטור ו־כאחראי על סדרי הכנסת, שאי־אפשר למתוח עליו ביקורת מעל דוכן הכנסת (חוץ מאשר בויכוח זה, המתקיים פעם בשנה) — ה־עובדה שאי־אפשר יהיה להביע בו אי־אמון — דבר זה טעון תיקון. חייבת להיות אפ־שרות בתקנון להביע אי־אמון ביושב־ראש הכנסת, כמו לכל משרת־ציבור, כמו לראש־הממשלה ולכל בעל תפקיד ציבורי אחר.

לא אעלים כפניכם שלוא היתה אפשרות כזאת, היתה סיעתנו מגישה הצעת אי־אמון לפני חודש.

הנשיאות — מכשיר מפלגתי

מצב בלתי־נסבל הוא ש־102 חברים בבית הזה מיוצגים במוסד העליון של בית זה

יויר ברקת

— הנשיאות. לכל אחד מהם נציג ואיזן בה. ואילו ל־18 חברי הסיעות הקטנות אין לא נציג, לא עין ולא אוזן.

הצענו לא פעם הצעה שהיא סבירה לחלו־טין: שתינתן לסיעות הקטנות אפשרות לב־חור, תוך הסכמה ביניהן, ובאותה פרופור־ציה כמו שאר חברי־הכנסת, כגני יושב־ראש בטעמם. אם לא תהיה הסכמה ביניהן, לא יהיה להן נציג, אך אם 18 חברי־כנסת יבחרו את חבר־הכנסת האוזנר או את חבר־הכנסת גרוס, הוא יהיה נציגם בנשיאות.

אני חושב שזהו מצב בלתי־נס־בל שהנשיאות הופכת את עצמה שופטת המוסר ומוסרת הודעות־גינוי נגד חברי־הכנסת, כשבנשי־אות אין ייצוג ל־18 חברי־כנסת.

לנשיאות הכנסת יש סמכות חשובה מאוד: לקבוע אילו הצעות לסדר־היום הן דחופות, ואילו אינן דחופות. אני מציע שלהבא כל הצעה תובא בפני הנשיאות, לקביעה אם היא דחופה או בלתי־דחופה, תובא בעילום־שם, כך שהנשיאות לא תדע מי המגיש אותה, וממילא לא תהיה ההחלטה מושפעת מזהות המציע ומזהות הסיעה של המציע.

הבזיון בוועדת הכנסת

נעבור לוועדת הכנסת, שיש לה סמכות דומה לזו של הנשיאות.

אני רוצה להפנות את תשומת־לב הכנסת לעובדה שביום אחד הוגשו לה שתי תלונות: האחת נגד חבר־הכנסת שלום כהן, ואחת נגד סגן־היושב־ראש מרדכי זר. הוועדה פע־לה תוך שעתיים נגד חבר־הכנסת כהן ו־הגיעה למסקנות קיצוניות.

התלונה נגד חבר־הכנסת זר היא חמורה יותר, וכבית שרוב רובו ציוניו היא בוודאי הרבה יותר חמורה. הוא קרא לחברי־כנסת אחר „לחזור למצריים". התלונה לא התבררה עד היום הזה!

אין חופש מצפון!

הקורום בכנסת לא בא על תי־קונו. המליאה עדיין ריקה.

לאופוזיציה אין היכולת להעלות, כראוי וכרצוי, על סדר־היום של הכנסת את אותם העניינים שממשלת „הליכוד הלאומי" אינה מעוניינת להעלותם.

הבעייה המאמירה ביותר בכנסת היא חוסר חופש־הצבעה וחוסר חופש־הבעה של חברי־הכנסת בסיעות הגדולות. דבר זה, אולי יותר מכל דבר אחר, מסרס את הכנסת. ראינו זאת בדיון המצפוני ביותר שהיה ב־כנסת השביעית — החוק בעניין „מיהו יהודי". רק אתמול ראינו דוגמה אחרת, מצערת אולי עוד ויותר: ביוזמתנו נערך ב־כנסת דיון על היישות הפלסטינית — ואני רואה היום שהוא זכה להד גדול מאוד.

אני יודע שיש בכנסת לפחות 20 חברי־כנסת התומכים בדעתי בשטח זה — אך אף אחד מהם לא דיבר ולא הצביע בעד ההצעה, ורובם לא באו כלל לישיבה. זה מגלה את מחלתה של הכנסת יו־תר מאשר כל סימפטום אחר!

מכתבים

■ להרחיק את ח"כ פורוש

הזדעזעתי ממעשהו של ח"כ מנחם פו־רוש שזרק סדור רפורמי ארצה וירק עליו — ועוד באולם המליאה. אין בסמכותו של ח"כ פורוש להחליט בשאלה מיהו יהודי ומאיזה סדור יתפלל. זו איננה הת־נהגות ההולמת ח"כ, מה עוד שהוא מייצג מפלגה דתית.

לעומת הבקורת החריפה והקטלנית ש־נמתחה על ח"כ שלום כהן, שבה נטלו חלק כל אמצעי התקשורת והתחרו ביניהם מי ירבה ב„מצוה" — הצניעו העתונים את הידיעה הנוכחית בעמודים הפנימיים וב־אותיות קטנות — וקול ישראל הודיע על המעשה בשתי מהדורות ערב שוליות לבד.

מעשהו של ח"כ פורוש חמור אף יותר מזה של עמיתו. יש לגנותו בכל לשון של גנוי ולהרחיקו מהשתתפות פעילה ב־ישיבות הכנסת לשלוש וחצי השנים הבאות לפחות!

יוסק הונדליזם של נציגי המפלגות הדתיות בכנסת!

אורי ורקן, ארנון 14 ת"א

■ עד מה בעצם המחמה?

מזה שלוש שנים יושבים חיילי צבא הגנה לישראל על גדת התעלה, ומחרפים את נפשם ונכונים להקריב את עצמם. השאלה היא למען מה?

הרי עד כה הבנו כי המאבק הוא על שמירת בטחוננו, אך מאז מלחמת ששת־הימים גדל והולך מספר הקורבנות אשר אנו משלמים, ללא כל סיבה ותכלית, וזאת לעומת הרוג אחד או שניים לשנה שהיה לנו לפני מלחמת ששת־הימים.

באשוניק

השלום אפשרי, באם ישראל תחדל לדבר על שטחים ושלום כאחד. ברגע שתהיה מטרת מס־שלתינו השלום לב־דו, אז יושג הש־לום, וחיילינו ישו־בו הביתה.

אולם לא ממשלה כמו הממשלה הקיימת תדאג לעשות זאת: היא הרי התרגלה כבר לשלושה ארבע הרוגים לשבוע.

ברנרד באשוניק
אבין של חייל

■ תעמולת שיטנה

אינני יודע אם שמתם לב לעובדה הבאה: בעיתון מעריב מופיע כל יום שישי מדור

כזב | העולם
הזה | בובם
הכדע
כוכע
ופלם
בובם
זבה

האימה: 7א403 78 א19
ר0ש0 6047 0א5 7שנ0א
את 3א19 3חי 91023 57ני

„בואו חשבון" ב„מעריב"

של תשבץ וחידות שונות. בין השאר יש שם סוג חידה־חשבונית הניקרא „בואו חשבון". בעיתון של ה־27.2.70 הופיעה חידת „בואו חשבון" אותה צירפתי.

וזאי תשימו לב שרואים בפירוש את המילים „כזב העולם הזה". לדעתי זאת

(סוף בעמוד 6)

החוג מתרחב והולך...
יותר ויותר אנשים מכירים
ביתרונותיו המיוחדים של
"נקה 7"

Neca 7
"הסבון ללא סבון"
לטיפוח העור.

תוצרת ביח"ר נקה בע"מ. ● המפיצים חב' נורית בע"מ.

פרסום

באופנת לבני נשים „בי־פרי" המלה האחרונה

„בי־פרי" („היי חופשית"), סדרת „תחתוני תמיכה", המהווה חידוש באופנת לבני הנשים, ביצובה של חברת „ביפלקס־אינטרנשיונל", הוצאה לשוק בימים אלה, על־ידי „דיוה־אכספלוסיב", המשווקים הישראליים של „ביפלקס".

תחתוני „בי־פרי" עשויים מאריג לייקרה־טריקו אורידי ונטול־גומי. חידוש זה מעניק לגוף חופש תנועה וגמישות. „בי־פרי" עוטף את הגוף בעדינות, עד כי אין מרגישים כלל בקיומו. תחתוני „בי־פרי" משטחים את הבטן, מדגישים את קו המותן ושומרים על מראה צעיר של הגוף. הם נועדו ללבישה מעל הגרבונים ומתאימים למראה השקוף־עירום־קצר של האופנה האחרונה.

את תחתוני „בי־פרי" ניתן להשיג בחנויות המובחרות בתוספת חזיות שקופות תואמות בצבע העור, בשחור, בלבן, בתכלת, בחרוד ובאדום.

מחירי תחתוני התמיכה „בי־פרי" נעים בין —.9 ל"י (ללא דוגמא) ל־9.75 ל"י (עם דוגמא באריגה). מחירי החזיות בין 10.50 ל"י (ללא גומי) ל־11.25 (עם גומי).

מרכז עדשות מגע

CONTACT LENS CENTER
„גרוזובסקי — אישון לנם"

תל־אביב, רחוב שניאור 5 (פינת רח' פינסקר 20), טל. 55029.

שעות קבלה 17—9

נשמח לשלוח חוברות הסברה לפי בקשה.

מכתבים

(המשך מעמוד 5)

איננה טעות פרוידיסטית אלא חלק מתעמולת שיטנה מכחנת נגדכם. יתר על כן: נידמה לי שזו איננה פעם ראשונה, אלא שהפעם הדבר שקוף במיוחד.

קורא, חולון

■ תחרות הצילומים

מצורפת תמונה לתחרות הצילומים שלכם.

תמונת השבוע

לדעתי צריכה הכותרת להיות: „הצד השני של הפרופיל". מה דעתכם?

משה לוי, טירת הכרמל

● דעתנו חיובית, והקורא משה לוי, מרחוב הפלמ"ח 49, טירת הכרמל, זוכה ב־פרס של —.10 ל"י.

■ יש גם צדק בעולם!

אקי"ם מברכת על הצדק שנעשה על־ידי שני שופטים בישראל: בטבריה על־ידי כב' השופט מר יעקב בר־זאב ובחיפה, על־ידי כב' השופט אריה כלימור — שניהם בעניין מוסדות לילדים מפגרים.

הראשון ביטל צו־מניעה שהוצא בזמנו נגד מדינת־ישראל (קרי, משרד הסעד) בגין הקמת מוסד לילדים מפגרים במושבה מגדל שליד טבריה. והשני על־ידי זיכויו של מנהל המוסד לילדים מפגרים נווה חמד בקריית־חרושת, מאשמת ניהול נגריה עסקית, שעה שעבודות חניכי המוסד אינן לשם רווחים, אלא לצרכי לימוד והכשרה לעבודה.

מגמת אגודתנו מושתתת מאז קיומה על הרצון לשכנע בכל הדרכים המקובלות, כי הפיתרון לבעיית הפיגור השכלי — מבחינה הומנית — מוטל בראש ובראשונה על החברה בתוכה חיים כיום הילדים המפגרים והרוצים לחיות בה בזכות ולא בחסד.

מנחם יצחקי,
יו"ר האגודה, תל־אביב

■ מי מפלג את עם ישראל?

זה לא נכון שכל המתנגד לברית הלאקדושה של גולדה—בגין—ח. מ. שפירא הוא בוגד במדינה. משטרים באים וחולפים ומדינה עומדת לעד. זה שקר שמי שמתנגד לסיפוחים, שמי שאינו נץ הוא יהודי רע, זה כזב שמי שאומר: די דם, מתי יהיה שלום וכו' הוא שונא ישראל. זה שמתנגד לחוק שוביניסטי כמו „מיהו יהודי" של שפירא את שפירא אינו מפלג את העם. ההיפך הוא הנכון. אני בטוח עוד דור ועוד דור ומדינת ישראל תהיה מדינה דימוקראטית בלי כפיה דתית.

(המשך בעמ

שיא השלמות

לנו לא חסר מאומה לשלמות, שכן מקלטי הטלויזיה I.T.T. SCHAUB-LORENZ מיוצרים ונבדקים בדייקנות על־ידי המומחים המעולים והבין־לאומיים של הקונצרן I.T.T.

מומחים אלה הם שיצרו את מקלט הטלויזיה הטוב בעולם, המצטיין ביתרונות, שלעיתים רחוקות תפגוש גם במקלטים אחרים.

בהירות, דייקנות וחדות של התמונה, צליל נהדר, אורך חיים, מינימום של קלקולים, קליטה מצויינת של התחנות הרחוקות ביותר ועיצוב נאה — הנם רק כמה מתכונות המסמלות את פאר היצירה של הטכניקה העולמית כיום!

בטלויזיות „שאוב-לורנץ" פועלות רק 5 מנורות, יתר הפעולות מבוצעות על-ידי טרנזיסטורים יקרי ערך SILICUM PLANAR כתוצאה מכך נמנעת התחממות יתר של המכשיר — דבר המביא לאריכות ימים של המקלט I.T.T. SCHAUB-LORENZ והרי הדגמים האלקטרוניים החדשים 1970:

T-1000, T-1010, T-1020, SL-900, TS-1080, WR-2001-A

SCHAUB-LORENZ

חשוב לשחקנים ולדוגמניות
אין צורך להיות רקדן מקצועי כדי לרקוד ג'ז

הרקדן־והכוריאוגרף **שמעון לוי,** בוגר אולפני־מחול בניו־יורק ובלונדון, יקנה לך תוך חודשים ספורים כושר־תנועה־ומיקצב.

קורסי־בוקר וקורסי־ערב (2 שיעורים בשבוע בכל קורס)

פרטים: טל. 24 74 80 (8.00—10.00 לפנה"צ; 17.00—20.00 בערב).

בוטיק

„קוקי את קובו"
לגבר האקסקלוסיבי

רח' אבן גבירול 30
(בפסג')
(מול הכניסה לדיסקוטק עינבר)

מזכירה, נשארת ללילה!

ועונה לטלפון 24 שעות ביממה **כמובן המזכירה האוטומטית.**

וכן אנו מספקים:
* **מכשירי האזנה**
* **מגבירי טלפון**
* **התקנת מיקרופונים והקלטות**

רדיו דוקטור, רח' שלום־עליכם 18, תל־אביב, טלפון 244118.

אנשים

השר מנחם בגין: „לא חגרתי אקדח — רק הכנסתי אותו לכיס."

גולדה עוקפת את אבן

■ למרות נצחונו של שר־החוץ **אבא אבן** בפרשת ה־סברה בחו"ל, עוקפת אותו ראש־הממשלה **גולדה מאיר.** ומעשה שהיה כך היה: גולדה ביקשה מאבן לשלוח מיברק לשגריר ישראל בארצות־הברית **יצחק רבין,** ולהזמין אותו להתייעצויות בארץ. רבין קיבל את המיברק כשכבר היה במ־טוס בדרכו לארץ. התברר ש־לפני שביקשה מאבן, שלחה גולדה עצמה מיברק לרבין, ורק אחר־כך הכניסה את אבן ל־תמונה.

■ התכונה היתה רבה ביום השישי האחרון ליד אולם הקא־מרי ברחוב פרישמן בתל־אביב. כל זה בגלל שבאותו ערב צרי־כה היתה להיערך באותו אולם מסיבה לכבוד יובל ה־70 של **אברהם שונסקי.** כבר ב־שעות אחר־הצהריים לא הירשו למכוניות לחנות בסביבה ואנ־שים מיוחדים בדקו כל פינה חשודה. כל זה נערך לא כל־כך בשביל שלונסקי כמו בש־ביל אורחת הכבוד של אותו ערב, גולדה מאיר, שמשום מה לא הגיעה.

■ שר־החקלאות, **חיים גבתי,** ממונה זמנית גם על תיק הבריאות. לכן לא פלא שהוא מערבב קצת בין חקל־אות ובריאות. כששאלו אותו איך הוא מרגיש במשרד־הברי־אות, השיב: „זהו משק עזר לא רע."

■ מי שחשב שלח"כ **יוסף קרמרמן** מגח"ל לא יהיה מה לעשות, אחרי שחיתר על תפ־קיד של שר לטובת **עזר וייצמן,** טעה. קרמרמן, איש הכספים של גח"ל, מקים עתה, בחשאי, רשת מודיעין פרטית לחרות. ומי אם לא כתב ידיעות אחרונות **שלמה נקדימון** ישמש כעוזרו ברשת?

■ זוכרים את הסיפור על השתתפות השר **מנחם בגין** במירדף, זה שהצנזור אישר־לא־אישר־אישר לפרסם? אז השבוע סיפר בגין, בחיוך, כמובן, כי לפני המירדף נתנו לו אומנם אקדח, אבל הוא לא הגר אותו כפי שהתפרסם. הוא סתם הכ־ניס אותו לכיס. ובכלל, מה הוא אשם שהאקדח בלט קצת?

הצדיק הל"ז

■ אחרי **ששלום כהן** ה־רים את ספר התפילות הרפור־מי שזרק ח"כ אגו"י **מנחם פרוש,** הוא מסר אותו לנשי־אות הכנסת. אבל פרוש לא ויתר על הספר. הוא ניגש ליועץ סיעת העולם הזה — כוח חדש בכנסת, עורך־הדין **אמנון זכרוני** וביקש ממנו שישתדל שיחזירו לו את הספר, כי הוא צריך אותו. כששאל אותו זכ־רוני: „איך אתה יכול בכלל להחזיק ספר כזה?" חייך פרוש ולא ענה.

■ ומה היו התגובות על מעשהו של פרוש? התגובה ה־חיובית הראשונה היתה מצד אשתו: היא היתה מרוצה. סיפר פרוש לעיתונאית **זיוה יריב:** „קודם כל, אשתי היתה לצידי כל הזמן, ואמרה לי יישר כוח. אומנם, היא לא לחצה את ידי, כי אינני לוחץ יד אשה." המ־שיך פרוש ולא לחץ גם את ידה של יריב.

■ כששמע הפיזמונאי **דידי מנוסי** על כתב התביעה שה־גיש ח"כ **יצחק רפאל** נגד העיתונאית **סילבי קשת,** אמר: „עכשיו עלול להסתבר שמספר הצדיקים גדל מ...ל"ו ל...ל"ז."

■ לפני כשבוע נזרק בעזה רימון על מכונית בה נסע קמ"ט (קצין מטה). הרימון התפוצץ, אבל לא גרם כל נזק. כששמע על כך מפקד פיקוד הדרום ה־אלוף **אריק שרון,** הוא בי־קש שישלחו אליו את הקמ"ט, מפני שהוא רוצה לברר איתו אם הוא הסתער על מטיל הרי־מון. שלחו. הקמ"ט הגיע ונכנס למשרדו של שרון. ומה התברר? התברר שהוא זה לא הוא אלא אשה בגיל 55. ולמה היא קמ"ט? כי מזה שנתיים היא עובדת בתפקידי סעד ברצועת עזה ונמ־צאת תחת שילטון צבאי. לכן קיבלה את התואר. „טוב שלא הסתערת וברחת," אמר לה אריק.

■ „לו הייתי רוטשילד", אומר השיר. בת־שבע רוטשילד — היא רוטשילד. אבל לא מא־מינים לה. ומעשה שהיה כך היה: בת־שבע היא בעלת להקת המחול בת דור. לבת דור יש משרד ברחוב אבן גבירול ב־תל־אביב. בכניסה לבניין יש שלט קטן המראה את הדרך ל־משרד. לפני כשבוע הגיע לבניין פקח עירוני על־מנת לערוך רי־שום השלטים, כדי לקבוע את מס השלטים. בכניסה לבניין שאל הפקח: „למי שייך השלט הזה," כשהוא מצביע על השלט של בת דור. „לרוטשילד," ה־שיבו לו. הפקח לא האמין. הוא נכנס למשרד בת דור וניגש ל־פקידה **מיכל וייס:** „למי שייך המשרד?" שאל אותה. „לרוטשילד" השיבה מיכל. „תפ־סיקו את המישחק הזה. אם זה רוטשילד, אז אני **פימפיר**... תפסיקו להתחכם איתי," הת־צעק. „ותני לי מהר את תעוד־הזיהוי שלך," דרש הפקח הנ־עם. למיכל לא עזרו טענותי־השבוע קיבלה הזמנה למשפ־האשמה: לעג לפקח והכשלת־בשעת מילוי תפקידו.

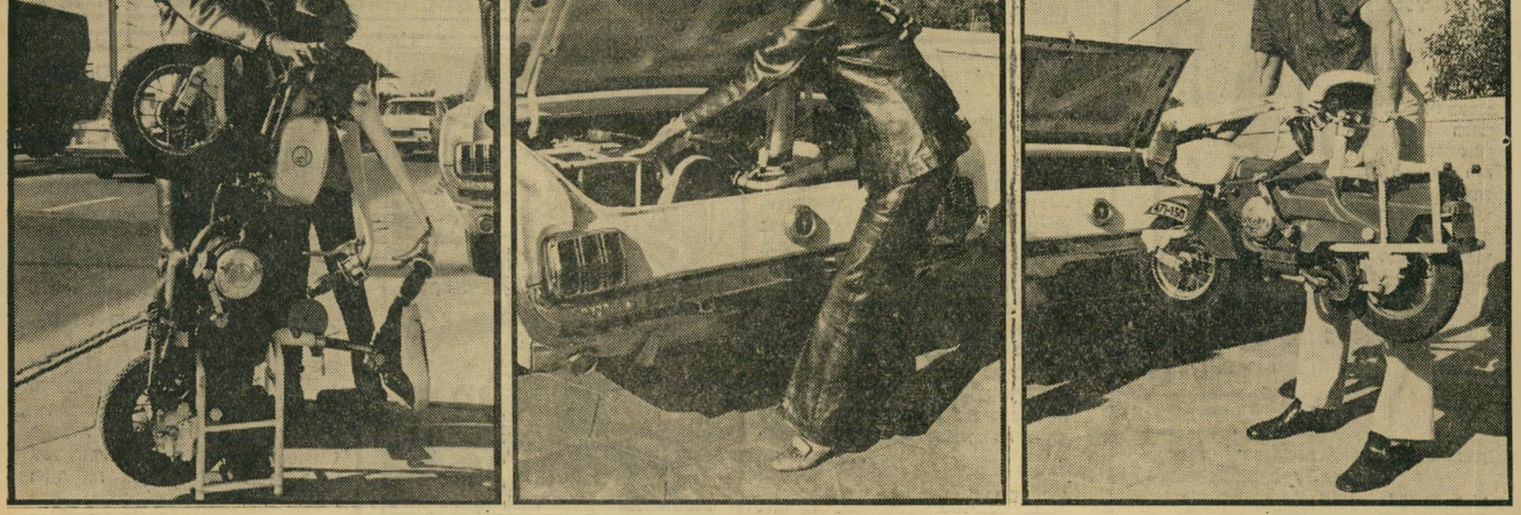
■ איזה מזל ביש יש לו ל־**יעקב רוטבליט,** זה שכת־את שיר השלום. הוא נסע ל־לונדון ובשבוע שעבר היה מע־רב בתאונת־דרכים. זה עוד לא כל־כך נורא. הנורא הוא ששעו־לפני התאונה הוא ניגש לסדו־את עניניו בחברת הביטוח שלו והסתבר שהיא פשטה את הרגל.

■ איך חוגגים יום־הולדי־של בן מזל דגים? יש כל מינ־דרכים: אחת מהן היא זאת ש־בחרו **כתיה כרק, דני לירי־טני ושלמה ניצן,** אלה מ־איש חסיד היה. לחבר של בתיה, **מיכה פיינגולד,** היה יום־הולדת. השלושה החליטו לקנות לו דג קרפיון גדול ובקבוק יין. הם קנו. וכדי שהמתנה תהיה מקורית. הם ניסו להכניס את הדג לתוך הבקבוק. לא הצליחו. ניסו להכניס את הבקבוק לדג. שוב לא הצליחו. מה עשו? לקחו את הדג בנפרד ואת הבק־בוק בנפרד ושמו אותם באמצע הלילה בפתח ביתו של מיכה. צילצלו בדלת ורצו מהר למטה. מיכה פתח את הדלת וקפץ ב־בהלה חזרה למראה הדג המ־פרפר. השלושה לעומתו התגל־גלו מצחוק, עלו חזרה למעלה וחיכו עד שבתיה תגמור לטגן את הדג. בבוקר היא גמרה ואז החלה חגיגת יום־ההולדת.

■ האבא של **קירק דוג־לאס** הגיע השבוע לקינגס־קלאב בחברת המפיק **עמנואל הניגמן,** זאת אינה הלצה. ה־כוכב ההוליבודי **ריצ'ארד בון** משחק בסרט ההסדר את תפקיד האבא־של־קירק. לפתע ניגשה אל הכוכב המצולק צעירה בשם **ציפי,** מהפקידות של עיריית תל־אביב, והפגיזה אותו בשאלה־של־64־אלף־דולאר: „אתה לא ב־מיקרה האיש שעשה סקנדל בעניין המיסים שלו?" האמת היא שבון מתכוון להסריט ב־ארץ מערבון עם **קלייר בלום.**

אווה לוסטיג אשתו של ארז לוסטיג, מושכת לאח־רונה את תשומת־הלב של נהגי תל־אביב. היא רוכבת על קטנוע מיוחד במינו: קטנוע מתקפל שאפשר להכניסו לתא מיטען של מכונית. לדעת נהגים רבים יהווה קטנוע מסוג זה פיתרון לבעיית הפקקי התנועה בתל־אביב.

ארז לוסטיג שחקן נבחרת ישראל בכדורסל לשעבר וכוכב הפועל תל־אביב לשעבר מרים (מימין) את הקטנוע המקופל. במרכז: אשתו אווה סוגרת את תא המיטען כשהקטנוע בפנים התא. משמאל: צורת החנייה של הקטנוע כשלידו אווה ובתה דנה. קטנוע מסוג זה הוכנס לשימוש בצבא הבריטי במלחמת־העולם־השנייה. הצנחנים הבריטיים היו צונחים איתו. במשך השנים עבר הקטנוע גילגולים רבים, ביניהם ה„וספה" וה„למברטה". עתה משתדלים להחזירו לאופנה.

מכתבים

(המשך מעמוד 6)

דימאגוגים וציניקאנים דו־פרצופיים ישלטו. ואז דת תהיה ענין של כל פרט ופרט ויהודי יהיה מי שירצה להיות יהודי בלי שהרב ניסים וחיים משה שפירא יתנו הכשר.

קורא שעדיין אינו מוכן להתום, תל־אביב

■ צריך לעשות

ברית מילה

בהתייחס למכתבו של מר ירחמיאל פוטס־דם מרמלה (העולם הזה 1695), אינני מסכים עימו.

„למה לכל הרוחות היו צריכים לעשות לי ברית מילה?" אומר פוטסדם. פיסקה זו אינה נכונה היות ואנו עם יהודי ונהוג מזה מאות ואלפי שנים הנוהג של ברית מילה ולא מר פוטסדם הוא שיקבע שאין צורך בברית מילה.

איני נמנה על הצבור הדתי במדינה, אך מילים אלו פגעו בי קשה.

הרשטיק יוסף — צה"ל

■ מרוצה

מהעיתון

אני ילד חדש בארץ ורק כשהגעתי לארץ המליצו לי לקרוא את עתונכם העולם הזה. אמרתי להם כי אני צעיר, ואמרו כי לא נורא, יהיו דברים שיעניינו אותי. ועכשיו אני כבר בן 15, ומאוד מרוצה מהעתון שלכם.

רמי, תל־אביב

■ הציניקאים השמאלים

של הקואליציה

לנצל כנסת חילונית כדי לכפות הלכה דתית, זאת בושה גם לעסקנים הדתיים וגם לציניקאנים השמאליים של הקואליציה.

דת ואמונה הן עניין פרטי. עניין של מצפון. נוכח הכפייה אי־אפשר לשנות השקפת עולם של מישהו. יודעים זאת מההיסטוריה. לא אינקוויזיציה ולא או.קא.וו.דה. לא יכלו לשנות דבר בהשקפת־העולם של בני־אדם.

גם בישראל, בכוח הכפייה הדתית של שפירא את שפירא לא יעשו מחילונים־מאמינים בדת משה. ההיפך — החילונים יתמרדו.

שלמה גרסון, חולון

■ ברנשטיין

מגיב

כל הבא למסעדת קיטון יודע שהגפיל־טע־פיש אצלו כל־כך רכים — שאפילו עצם לא יכול לע־מוד בגרון. ושנית, לחקות את שאגאל צריך לדעת בכשרון רב ומי כמוני יודע ומכיר את המלאכה...

ברנשטיין

הגועל־נפש הוא רק מאותו כתב או כתבנית אומללה שמוצצים ציו־באטים בכדי למלא בליכלוך את דפי שבועונכם (העולם הזה 1696) אני מאחל לו לרכלן או רכלנית שבאכלם בפעם הבא גפילטע־פיש — יעמוד להם עצם בגרון.

משה ברנשטין תל־אביב

■ גועל נפש

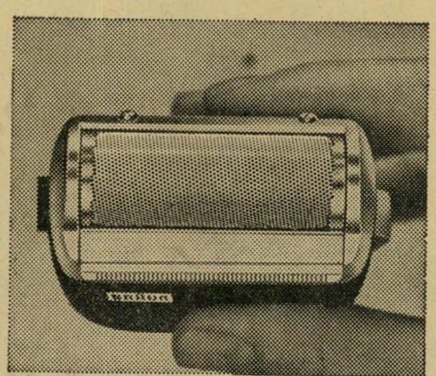
התמונות המופיעות תחת הכותרת: נערת השבוע גובלות בגועל נפש.

דומני שגם אוהדי תמונות העירום אינם מסוגלים שלא לקבל גועל ולהתקף סלידה מתמונות כל־כך בלתי אסטתיות.

ר.ק., מרחביה

הקנה לעצמך אישיות עם 3 שנים אחריות.

קנה בראון סיקסטנט

בקנותך את מכונת הגילוח המשוכללת ביותר בעולם, אתה מקבל תעודת אחריות הנשארת בתוקף שלוש שנים תמימות! אתה תהנה מגילוח מצויין עוד שנים רבות לאחר מכן.

ואתה עשוי גם לזכות בפרס!

כל חודש, במשך שלוש שנים, ישתתף מספר תעודת האחריות שלך בהגרלות פרסים. זכית בפרס — יוצא מספרך מההגרלה.

כל חודש במשך שלוש שנים יוענקו: חמש מצלמות קודאק אינסטמטיק לקונים, וחמש מכונות גילוח בראון סיקסטנט לבעלי החנויות שבהן נמכרו המכונות של הזוכים. להשיג בכל חנויות שקם.

BRAUN sixtant

הקנה לעצמך אישיות |- עם 3 שנים אחריות

סוליפס — משחת שיניים חדשה של „יצהר"

ביהח"ר יצהר, הוציא בימים אלה לשוק את משחת השיניים החדשה והחדישה: סוליפס — בפסים הכפולים (אדומים או כחולים).

משחת השיניים — סוליפס ממשיכה את המסורת הותיקה של משחת סולידוכס, המיוצרת בעולם מזה 50 שנה והמשווקת בישראל מזה 20 שנה, לצבור של עשרות אלפי נאמנים.

הפסים האדומים של סוליפס מכילים Hexaclorobene אשר משמש נשק אנטי בקטריולוגי יעיל ונמרץ, בעל פעילות ממושכת.

הפסים הלבנים שבמשחה מורכבים מיסודות משחת סולידוכס המפורסמת, אשר החומר הפעיל בה Cariolan מסיר את אבן השיניים, מסלק כתמי טבק, ומקנה לחניכיים ולפה הרגשה נפלאה של רעננות ריחנית.

ואילו הפסים הכחולים מכילים Fluoride למניעת עששת החניכיים.

„איך לכבס מה?"

חוברת שימושית ונאה בשם זה, הודפסה זה עתה ע"י חברת „שמן" — במטרה להקל על עקרת־הבית להתמצא ב„סבך" מיני אבקות הכביסה וסוגי הבריגים.

החוברת שנערכה ע"י מומחים מבהירה בצורה פשוטה ושיטתית את כל הכרוך בתהליך הכביסה הביתי, ביד או במכונת כביסה, כ"כ היא משיבה על הרבה שאלות מטרידות כגון: איך לכבס מה?, במה להשתמש בכביסה?, איזה חומר עדיף?, באיזו כמות?, מה מותר ומה אסור...

ניתן להשיג החוברת חינם, ע"י פניה אל חב' „שמן", ת.ד. 136, חיפה, (עבור חטיבת השיווק).

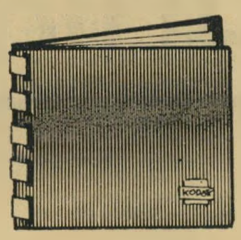
רכוש מצלמת קודאק אינסטמטיק ב-69.50 ל"י בלבד.

מיוחד לחג הפורים

הוזלת מחיר מיוחדת לחג הפורים.
מצלמת קודאק אינסטמטיק 44 החדישה ביותר בעולם.

* סידור מיוחד לקוביות בזק * אין מה לכוון!
* אין מה לשכוח! * קל לצלם * הכנס סרט אינסטמטיק. וצלם! * טובה לשלושתן:
תמונות צבעוניות. שיקופיות. שחור-לבן.
* תמונות חדות * רצועת יד לנשיאה.

חינם! אלבום כיס מרהיב של קודאק לתמונותיך תקבל עם רכישת מצלמת קודאק אינסטמטיק 44 באלבום מקום ל-12 תמונות הנשמרות היטב ואפשר לשאתו בארנק או בכיס

עצור את הזמן עם מצלמת קודאק אינסטמטיק 44.

דרוש פיתוח והדפסה של סרטי "קודאקולור" במעבדות דלתה קולור. פיתוח חינם.

העם הפגישה שהיתה בלתי־אפשרית

זה לא נגע לישראל. אבל לגבי כל ישראלי, היה טמון בכך לקח עמוק.

מיפגש בין אויבים. מיפגש שלכל הדעות היה בלתי־אפשרי. מיפגש שהפך השבוע ל־עובדה.

מיהו גרמני? מאז יומה הראשון, היתה ל„רפובליקה הפדרלית הגרמנית" מטרה קדושה אחת: לחסל את „הרפובליקה הדמוקרטית הגרמנית".

כי לגבי כל גרמני מערבי, המדינה שקמה בגרמניה המזרחית היתה התגלמות השקר והבגידה. היא קמה על כידוני הצבא הסובייטי. מעולם לא היה בה זכר לבחירות חופשיות כלשהן. למיליוני גרמנים־מערביים היו קרובים במזרח — והם ראו בהם עם מדוכא ומשועבד.

בראנדט

במשך עשרים שנה לא הזכיר שום עיתון גרמני את שם המדינה המזרחית. גם בשיחות פרטיות דובר על „די צונה" („האזור"), קיצור של המושג הרשמי „אזור הכיבוש הסובייטי". מנהיגי ה„צונה" הוגדרו כיורשיו של היטלר.

למעשה, היה כל מיבנה המישטר במערב מכוון למטרה האחת הזאת: חיסול המדינה המזרחית, תחת הכותרת „האיחוד מחדש". הצבא התאמן כמעט בגלוי למלחמה לשיחרור המזרח.

כמו ישראל—ערב. במשך שנים ארוכות לא החליפה גרמניה המערבית נציגים דיפלומטיים עם ישראל, מחשש פן יכירו הערבים בגרמניה המזרחית. לפי „דוקטרינת האלשטיין", שנקראה על שם פקיד בכיר במשרד־החוץ הגרמני, התחייבה גרמניה מראש לנתק את יחסיה עם כל מדינה בעולם שתכיר בגרמניה המזרחית. ביצוע החלטה זו בכמה מיקרים עלה לגרמניה המערבית ביוקר — אך איש לא פיקפק שזה דרוש.

עוד לפני חמש שנים לא יכול היה איש לחלום שתקום אי־פעם ממשלה מערב־גרמנית שתעז להפר עקרון מקודש זה.

בינתיים התקדמה והתחזקה גרמניה המזרחית. היא לא הדביקה את גרמניה המערבית בעושרה, אך היא הפכה למדינה התעשייתית השביעית בעולם. מנהיגיה הנוקשים החליטו שלא לחתר אף על קוצו של יו"ד. מטרתם הבלעדית: להכריח את עמי המערב להכיר במדינתם, ולנהל עימה משא־ומתן פנים־אל־פנים.

השתרר קיפאון מוחלט — ורבים האמינו שהוא יהיה גם נצחי, כמו הקיפאון בסיכסוך ישראל—ערב.

בוגדים ותבוסנים. אולם במשך כל הזמן פעלו תהליכים מתחת לפני הקרקע. בגרמניה קם דור חדש. בני המערב הבינו כי המדינה המזרחית קיימת, ושאי־אפשר לחסלה בכוח הנשק, מבלי לגרום למלחמת־עולם גרעינית. גם בני המזרח היו פחות נוקשים מאבותיהם הדוקטרינריים.

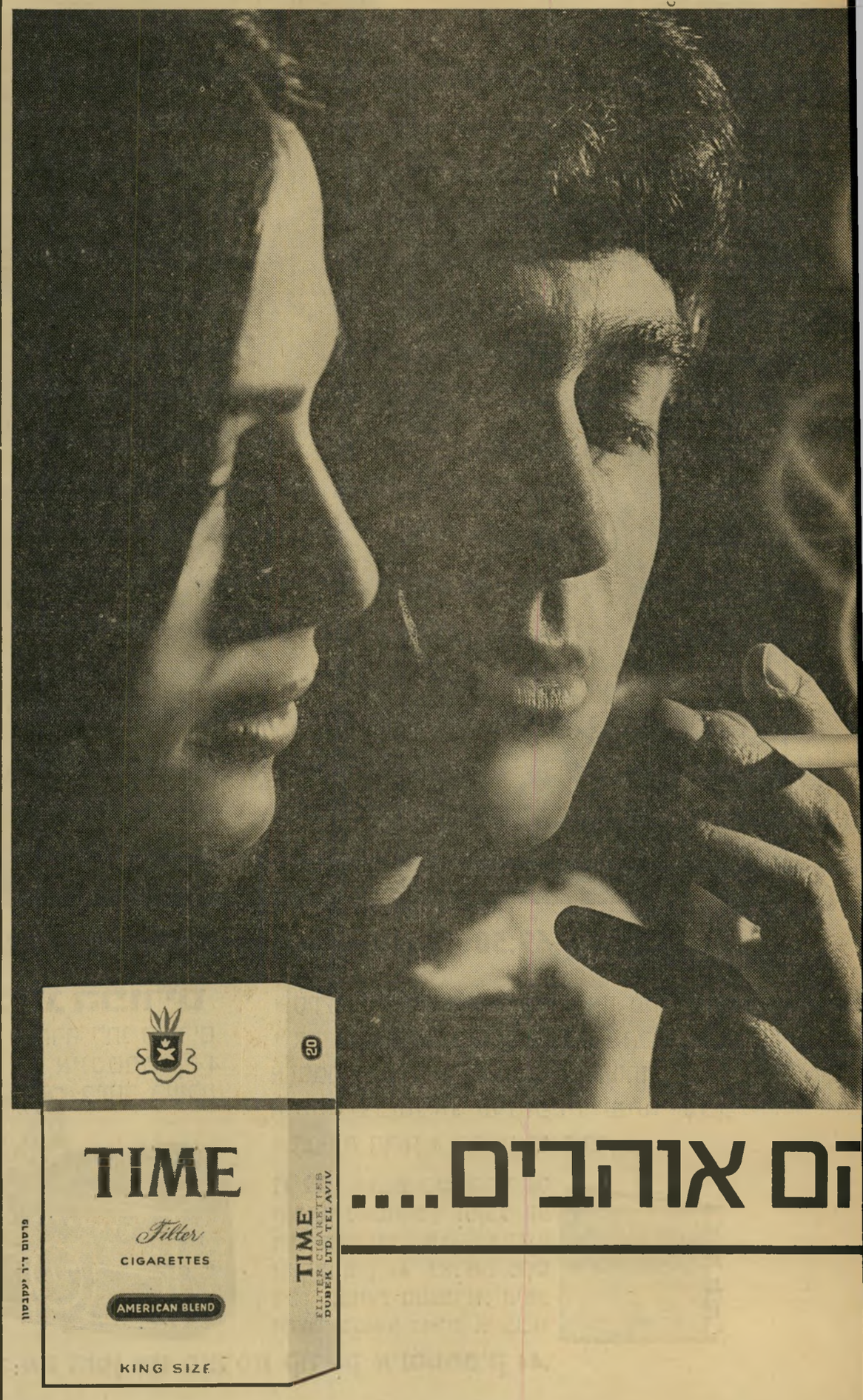
וכך, לאט לאט, השתנתה האווירה אצל שני הצדדים. תחילה קמו במערב כמה הוגי דעות אמיצים, שחבעו הכרה במזרח. הם הושמצו כבוגדים וכתבוסנים. לאחר מכן התרבו הקולות. בקרב השכבות המשכילות פשטה הדעה כי „דוקטרינת האלשטיין" היא מטופשת.

ואז, בבחירות האחרונות, הודות לתוזה קטנטנה בציבור הבוחרים, נפלה הנהגת הזקנים וממשיכי־דרכם. וילי בראנדט, סוציאל־דמוקרט שלא היה עמוס שיגרת העבר, עלה לשלטון. הוא הכריז שישתדל ליצור גשר בין „שתי מדינות הלאום הגרמני".

היתה זו הכרה גלוייה במדינה המזרחית. אנשי הימין הקימו זעקה — אך נוכחו לדעת מהתם כי רוב העם הגרמני תומך בגישה החדשה ומואס בקו הנוקשה הישן. בראנדט פיתח יוזמת־שלום אדירה ורבת־תנופה, שלח שליחים למוסקבה ולוורשה, שינה במחי־יד את האווירה הבינלאומית.

המהפכה. וכך נקבעה הפגישה הבלתי־אפשרית: הקאנצלר המערבי נפגש עם ראש מועצת־השרים המזרחית, וילי שטוף.

אין זה סוף הדרך — אך זוהי מהפכה המשנה את פני אירופה, כשם שפגישה בין יאסאר עראפאת ומשה דיין היתה משנה את פני המרחב.

הם אוהבים....
פרסום ד"ר יעקבסון

בונאנזה

ד **שאלה הפשוטה**, הממחישה את כל בעיות הטלוויזיה הישראלית, היא זו: **האם הוצאו מאות מיליוני לירות מן המשק הלאומי כדי ליאפשר לאזרחי ישראל לראות סרטי קאובוי בכבתיהם — במקום לראות את אותם סרטי קאובוי בכתי־הקולנוע?**

האם היה זה כל־כך חשוב שנראה את סרטי בונאנזה דווקא כשהם משודרים מירושלים, תחת לראות את אותם סרטי בונאנזה כשהם משודרים מבירורות?

שאלות פשטניות. אבל נכונות.

★ ★ ★

מ **חלת הטלוויזיה** הישראלית חדרה לתודעת הציבור בגלל המיכרזים המוזרים, שגרמו לשחיטה סיטונית של עובדיה.

אבל אלה אינם אלא סימפטומים. חשובה יותר המחלה עצמה.

כשאני חושב על המיסכנים, שערכו את המיכרזים ושפשפו את המועמדים, אני שואל את עצמי: מה הייתי אני עושה במקומם?

לפי מה הייתי צריך לשפוט?

אפשר לקבל לתפקיד, כשיודעים מהו התפקיד. אפשר להרכיב צוות כשיודעים מה יהיה מוטל על הצוות.

ואילו אצלנו, אין איש יודע לשם מה קיימת טלוויזיה. מעולם לא הוחלט מהו תפקידה המרכזי.

יצרנו גולם, ושכחנו לשאול את עצמנו מראש: מה הגולם הזה צריך לעשות, בעצם?

★ ★ ★

מ **י שנזדמן לו** לראות מערכות־טלוויזיה בארצות אחרות, גדולות וקטנות, יודע שיש ביניהן הבדלים גדולים מאוד.

לכל ארץ יש תפיסה אחרת, או שילוב אחר של תפיסות, לגבי מכשיר זה.

יש ארצות שבהן יוצאת הטלוויזיה בכוונה תחילה לחנך את הציבור, להנחיל לו ערכים תרבותיים, שהיו עד כה שמורים למעטים.

יש ארצות שבהן הטלוויזיה היא בעיקר מכשיר של מידע, המוציא מיליוני דולארים כדי שכל אזרח יידע מה מתרחש בלאוס, בדרום־אפריקה, בארץ־ישראל.

יש ארצות שבהן קיימת טלוויזיה מהפכנית, ההורגת בשיטתיות פרות קדושות והמעוררת את האזרחים למחשבה.

ויש, כמובן, ארצות רבות שבהן הטלוויזיה היא מכשיר שלטוני מוכחך לשטיפת מוחות האזרחים, מכשיר שבא במקום השיטות הפרימיטיביות של מחנות־ריכוז ומרתפי־עינויים.

בפינלנד סיפרו לי ראשי הטלוויזיה שמאשימים אותם בכך שהם פועלים „מעל לראשים" של רוב הציבור. מנוי וגמור עימם להעלות את הציבור לרמה גבוהה יותר.

בארצות־הברית יורדת הטלוויזיה מיסחרית לעיתים קרובות לדרגת המכנה המשותף הנמוך ביותר, בתוכניות נוסח בונאנזה. אך יש גם תחנות השומרות על רמה גבוהה ביותר של מתח מחשבתי וחינוכי.

באוסטריה הקים אדם אחד דיקטטורה טלוויזיונית, המצפצפת על הממשלה והמשרתת את הדמוקרטיה.

בשווייץ ראיתי תוכניות־תרבות שהתעלו לרמה הגבוהה ביותר של תיאטרון וקולנוע.

בבריטניה גורמות שתי מערכות־הטלוויזיה, המתחרות ביניהן, לשערוריות לאומיות בהעלאת נושאים נועזים ביותר בלשון נועזת ביותר.

זכיתי לפגוש בצותות מארצות רבות, בעלי כושר מעולה ותקציבים מספיקים, ששתדלו לחדור לעובי הקורה של מלחמתנו בדרכים מקוריות, מבלי להתחמק מנקודות השנויות במחלוקת, שלעולם איגן נראות בטלוויזיה הישראלית.

★ ★ ★

ד **מה אצלנו?** מהי המגמה העומדת לנגד עיני האחראים לעיצוב מכשיר אדיר־השפעה זה?

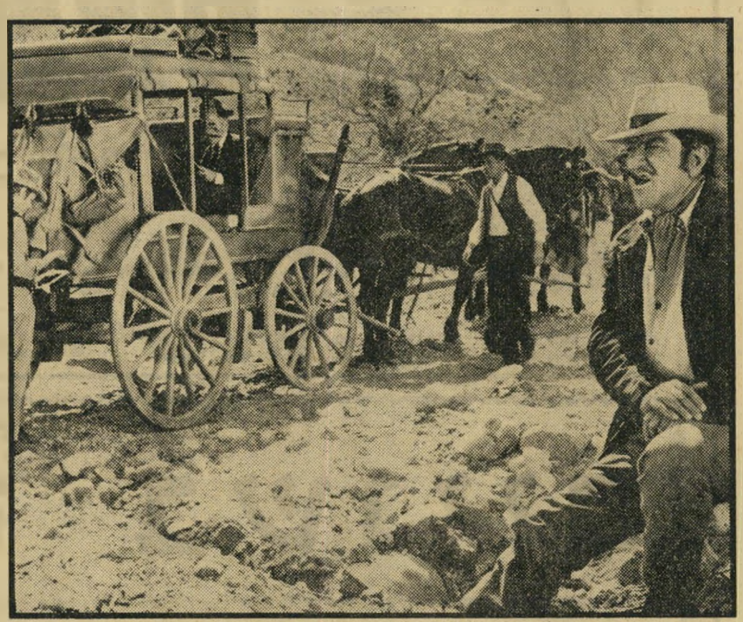
כדרכם של יהודים, אפשר לענות בשתי שאלות:

מי חשב על מגמות? ומי בכלל אחראי?

★ ★ ★

ד **טלוויזיה הישראלית** כפופה, להלכה, ל„רשות ציבורית". למעשה זוהי פיקציה.

מליאת רשות השידור מורכבת על־פי מפתח מפלגתי. רוב חבריה הם עסקנים מפלגתיים מדרגה חמישית או שישית, שנבחרו כאיצטלה של מומחה זה או אחר.

בראש המליאה עומד יהודי נחמד, איש ארץ־ישראל השלמה, ממקורבי גולדה, שכל נסיונו הוא בשטח הפקידות הממשלתית הספורה.

זמן־מה עסק בזה השר ישראל גלילי, אדם החי לו כל־כולו בעבר טרום־טלוויזיוני רחוק.

מהר"ל קולקטיבי זה יצר את הגולם. איך יכול היה לתת לו נשמה?

מגוחך אף להעלות על הדעת שקבוצה מיקרית כזאת, שצמחה לה על העץ הזקן של המימסד הפלגתי, תוכל לעצב את המכשיר המודרני ביותר של תרבות סוף המאה ה־20!

★ ★ ★

כ **דאי לזכור** באילו נסיבות נולד גולם מגודל זה.

במשך שנים התנגדו ראשי ה־מימסד המפלגתי בכל כוחם לעצם רעיון הטלוויזיה, בחששם שאנם יפים די צורכם להופיע לעיני הציבור.

לפתע, אחרי מלחמת ששת־הימים, הוחלט להקים טלוויזיה „לשעת־חירום". הכוונה היתה לשדר באופן דחוף למאות אלפי תושבים הפלסטיניים בשטחים הכבושים, כדי להראות להם כמה אנחנו יפים, אנושיים, מתקדמים, וכו'.

על סמך הנחה זו הוקמה הטלוויזיה — ואז נתברר כי לתושבי השטחים פשוט אין כימעט מכשירי־טלוויזיה. בעלי המכשירים המעטים — כמה אלפים בסך־הכל — העדיפו לראות את התחנות הערביות מעבר לקו־החזית.

איש לא הצטער על כך בצמרת הישראלית. ממילא לא היה מה להגיד לפלסטינים, שהרי ממשלת ישראל שוללת את קיומם הלאומי ולא החליטה על עתיד השטחים. המחלקה הערבית הפכה בת־חורגת (אם כי טובה יותר מן העברית, מכמה בחינות). הדגש עבר לטלוויזיה העברית.

ותוך כדי כך נשכח כי מעולם לא הוחלט, בעצם, מה יש לשדר לציבור הישראלי. מה, ולשם מה.

תעמולה? חינוך? בידור? באילו מנות? לאיזו רמה? באיזה תקציב?

★ ★ ★

ד **גולם נודד.** הגולם קם על רגליו. הגולם רעב. הוא זקוק לכמויות גדולות של מזון. מניין לקחת?

מתקבל הרושם שבמיטבה הטלוויזיה עומד סיר־ענק, שלתוכו נזרק בחיפזון קדחתני כל הבא ליד, כל מה שניתן לקנות בזול, להכין בזול, ללא מאמץ של מחשבה וכישרון. והכל, הכל, מיקרי לגמרי.

בונאנזה אחת גדולה.

נזרקות לתוך הסיר גם תוכניות טובות. לא אזכירן מחשש של עינא בישא.

אבל מה נשפך מתוך הסיר כי מרבית שעות השידור?

שעה של מנגינות ופיטפוטים של להקת־חלטורה מהדרגה העשירית, שמקומה על במת־החובבים של קיבוץ בעונג־שבת, אחרי ארוחה טובה.

אמנית המספרת על עצמה בלי סוף, בווילגאריות סנטימנטלית המעלה קבס.

קיטש פטריוטי המתחרה בהצלחה עם הקיטש המקביל (והדומה לו להחריד) הנשפך מתחנת קאהיר.

מהדורות חדשות המועתקות באיחור מהדורות הרדיו (למישהו נדמה, כנראה, שחדשות הרדיו הופכות חדשות הטלוויזיה אם מוסיפים להן פרצוף של קריין וכמה תמונות סקסיות של אבא אבן.)

וכמובן — בונאנזה.

★ ★ ★

ד **אם יש איזושהי** סלקציה במיבחר הזה? סלקציה המעידה על מגמה כלשהי, טובה או רעה?

נדמה שהסלקציה היא כולה שלילית.

?א לשדר שום דבר שיש בו כדי להרגיז מישהו.

?א להתמרד נגד שום מישאלה של עסקנ'יק מפלגתי, היכול להזיק.

?א לעשות דברים שיעלו כסף.

?א להפעיל שום אדם יוצא־דופן (למרבה הצער, כל אדם יוצר, בכל שטח שהוא, הוא יוצא־דופן.)

?א להעסיק שום ישראלי, אף אם נתגלה כבאון בטלוויזיה זרה, אם יש לו דעות פוליטיות חזקות (מה אפשר לעשות, מי שאין לו דעות, גם אינו מסוגל ליצור דבר משמעותי.)

כך נוצרת התמונה הכללית של כאנאליות. של חוסר־חשיבות.

מי עמד אי־פעם מול המסך הקטן שלנו כשהוא נסער, נפעם, אחוז חרדה עמוקה? מי עמד מולו כשחמתו בוערת להשחית, אחרי ששמע אתגר מחשבתי או רעיוני?

אילו נעלמה הטלוויזיה כולה מחר, לא היתה משאירה אחריה שום חלל ריק, מלבד החלל הריק בזמן המאזינים.

אין אלה מחלות של ילדות. אלא הן מחלות של זיקנה!

★ ★ ★

א **ינני בא כאן** להאשים את האחראים בפועל לטלוויזיה. העמדנו אותם במצב בלתי־אפשרי — בלי הנחייה ברורה, בלי תקציב מתאים, בלי גיבוי של ממש.

הם נאלצים להתכופף, אם רוצים הם להישאר בחיים בג'ונגל המפלגתי.

אם יחליפו מחר מנהל זה באחר, לא ישתנה דבר. כל מנהל חדש יעמוד באותו המצב.

דבר לא ישתנה אלא אם כן נקים רשות־שידור חדשה לגמרי.

וניתן לה עצמאות מוחלטת.

ונפלק מתוכה את העסקנ'יקים למיניהם, ואת הפקידים למיניהם, ונשים במקומם אישים בלתי־תלויים בעלי שיעור־קומה ועצמאות מחשבתית.

ונקבץ בטלוויזיה טיפוסים יוצרים, יוצאי־דופן ככל שיהיו, בעלי דיעות כאשר יהיו.

וניתן להם יד חופשית ליצור, להרגיז, לשגות, להיכשל, ואפילו להצליח.

שאם לא כן — ניצור בארץ דור שלם של בונאנזה.

תמורים

מנהלים רומן • השחקן השמן **אורסון וולס** (55), שהתגרש לא מזמן מרעייתו פאולה — וכבר הספיק לנהל כמה רומנים עם צעירות שהיו יכולות להיות בנותיו, מבחינת גילן — והצעירה היוגוסלבית היפהפיה בת ה־18, **אוג'ה**. בשבוע שעבר הגיע וולס בחברת אוג'ה לרומא, שם הוא מתכונן לעשות סידרת סרטים עבור הטלוויזיה האמריקאית.

עומדים להינשא • אחרי שנולדו להם תאומים, **מיאה פארר**, אשתו לשעבר של פרנק סינטרה, ומנצח התזמורת **אנדרה פרבין** שהודיע מיד אחרי הלידה כי „אנחנו מאושרים ואני שמח להודיע כי למיאה ולתאומים שלום, וכי הלידה היתה קלה, יחסית.“ כשנשאל אם בדעתו לשאת את מיאה, למרות הודעותיה הקודמות, שאינה חושבת על נישואין קרובים, השיב: „כן, בהחלט. אשא אותה לאשה מייד לאחר שאקבל את הגט מרעייתי, דורי.“

פרבין

נישאו • במאליבו, קליפורניה, בטקס אזרחי, שחקן הקולנוע והבמה **ג'יסון רובארדס** (47) ו**לואיז אוקנר** (26), העובדת בחברת טלוויזיה. אלה הם נישואיה הראשונים של לואיז, ונישואיו ברביעית של רובארדס — שהתגרש לאחרונה מלורן באקאל, לאחר שמונה שנות נישואין.

תבע לדין • שחקן הקולנוע הצרפתי **ז'אן פול בלמונדו** את שחקן הקולנוע הצרפתי **אלן דילון**. השניים הופיעו יחד בסרט המתח בורסלינו, בו שימש דילון גם כמפיק. בהסכם שבין השנים נקבע כי הפירסומות לסרט תתפרסמנה לסירוגין, כשמעל שם הסרט מופיע פעם שמו של בלמונדו, פעם שמו של דילון ופעם שם שניהם, בגודל זהה.

דילון

בלמונדו

כשהופיעו מודעות הסרט, פורסמו השמות בהתאם להסכם — אך באותן מודעות בהן היה צריך להופיע רק שמו של בלמונדו הופיע גם שמו של דילון, כמפיק. בלמונדו טוען כי זוהי הפרת הסכם — שכן נאמר במפורש שבאותן מודעות יופיע רק שמו שלו. דילון, שלא היה מוכן להתפשר, טען כי עבד משך למעלה משנה על הפקת הסרט ומשום כך זכאי הוא ששמו, כמפיק, יופיע בכל המודעות.

נפטר • בטקולה, קליפורניה, בגיל 80, **ארל סטנלי גארדנר**, מחבר ספרי המתח, שגיבורם, הפרקליט פרי מייסון נהפך לחביבם של מיליונים ברחבי העולם. גארדנר, שהיה עורך־דין במיקצועו, הדהים את העולם בפירסומו העצום: הוא הכתיב את ספריו לשמונה מזכירות והיו שנים בהן כתב ששה ספרים בשנה. המו"ל של גארדנר, חברת ויליאם מורו, מסר כי 167 מיליון ספרים של גארדנר נמכרו ב־ארצות־הברית בלבד עד 1969 ומיליונים רבים נוספים בארצות אחרות. הספרים תורגמו ל־23 שפות. גרדנר כתב 140 ספרים שמתוכם 80 עסקו בעלילות פרי מייסון, דלה סטריט ופול דריק.

נפטר • בתל־אביב בגיל 83, מייסד רשת בתי המסחר להלבשה מצקין ומחלוצי תעשיית ההלבשה בארץ — **אברהם משה מצקין**. יליד וילנא, עלה לארץ ב־1922 והקים ב־1929 בתל־אביב את בית המסחר הראשון להלבשת גברים. במשך השנים פיתח את עסקיו והקים רשת חנויות ומתפרות לבגדים בכל רחבי הארץ.

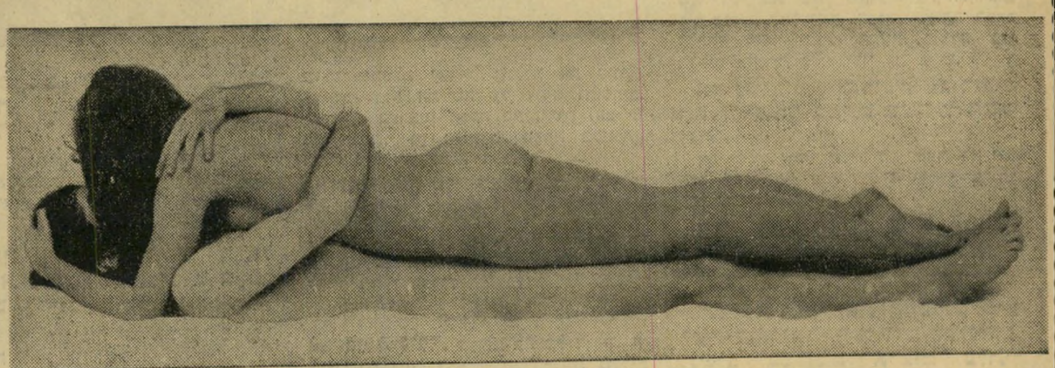

הטעמים המשובחים של כרמל מזרחי

כרמל מזרחי – מקור מצב הרוח

הספר הראשון והיחיד בארץ שכולו עברית

אהבה בשניים

זוג מורים דניים מדגימים בעשרות רבות של צילומי עירום נהדרים את הכל אודות „איך לעשות אהבה“. הספר שזכה להצלחה חסרת תקדים (מאות אלפי עותקים תוך חודשים ספורים) בכל ארצות־אירופה וארה"ב.

כריכה מהודרת * פורמט אלבומי * נייר משובח
וכל זה במחיר של —.12 ל"י בלבד

הספר שאין צורך להתבייש בו או להסתירו.
ספר נועז ומתקדם ביותר אך יחד עם זאת אלגנטי

כל תנוחה ותנוחה מלווה הסבר מלא ועניני בעברית בתוספת פרקים מיוחדים על אברי־המין (כולל תרשימים), הסיפוק המיני ואמצעי־מניעה.

הספר שחייב להימצא בחדר־המיטות של כל זוג נשוי

גזור ושלח

הזמנה / הצהרה

לכבוד
„אלבית“, חוצאת־לאור ת.ד. 33144, תל־אביב.
נא לשלוח אלי בדואר חוזר את הספר „אהבה בשניים“. ר"ב שיק מס'.....
על בנק..... על סך —.12 ל"י בלבד.
אני מצהיר בזה שאני מעל גיל 18.
שם..... גיל.....
כתובת..... חתימה.....

טימטום או רשעות? בגלל 300 ל"י לחודש מאבדת ישראל אחד מנכסי ההסברה שלה

פרשת גלוריה

ידיעה נפלה כרעם ביום בהיר. שום פרט מפרטי המהפיכה שבוצעה בטלוויזיה הישראלית ואף מעשה נישול של כתב או במאי זה או אחר, לא היכו גלים של תדהמה כמו הידיעה שגלוריה סטיוארט, קריינית התחנה הערבית של הטלוויזיה הישראלית, הגישה את התפטרותה מהטלוויזיה בעקבות מסקנות ועדת המיכרזים.

כי בתקופת חייה הקצרה של הטלוויזיה הישראלית הפכה הצעירה הבלונדית מיריחו בעיני רבבות הצופים של הטלוויזיה הישראלית בארץ ובמרחב, לאישיות שסימלה יותר מכל אחד אחר את החיוב שבמדיום זה.

גלוריה היא הסיבה הישירה לכך שרבבות צופים ישראליים, שאינם מבינים אפילו מילה אחת ערבית, נוהגים לצפות בשידורי התחנה הערבית. היא גם היתה הגורם לכך שצופים ערבים, המתיחסים בחשדנות להודעות ישראליות, היו מוכנים לבלוע כאמת משמיים כל מילה שיצאה מפיה בקולה הרך והענוג, המלווה במבטי עצב מלטפים.

מול כל הקרייניות האחרות שהופיעו עד כה בשידורי הטלוויזיה הישראלית, שכולן נראות כאילו יצאו מתבנית אחר, מלאכותיות וחסרות לבביות, נעדרות ידע, נבורכות ובעלות מבטים בוהים וחסרי־הבעה, התעלתה גלוריה סטיוארט כדמות שנולדה ממש עבור הטלוויזיה. מהרגע הראשון בו הופיעה על המסך הקטן ידעה ליצור קשר אישי חם, עמוק ובלתי אמצעי עם צופיה.

מכשיר הסברה

קשה להעריך את תרומתה של דמות כזאת בטלוויזיה הישראלית. לא רק שהיא משמשת דוגמה לאישיות טלוויזיונית מושלמת, ערכה הוא בעיקר כמכשיר הסברה, כדמות ההופכת מילים ׳נבובות ומליצות, לטקסטים אישיים בעלי משמעות וכושר שיכנוע.

„היא שוה לישראל כערכם של חמישה מטוסי פאנטום," היו נוהגים לומר עליה. העובדה שהיא היתה אחת הבודדות מבין תושבי הגדה המערבית שהשתלבו במערכת ההסברה של ישראל, הוסיפה משנה תוקף למערכה.

והנה, בעקבות השחיטה של ועדות המכרזים בטלוויזיה הישראלית, פגעה הסכין גם בה. משום מה החליטה ועדת המכרזים אליה נגשה גלוריה לראיון, לוריודה בדרגה. כתוצאה מכך הוקטנה גם משכורתה מסכום של 925 ל"י ברוטו לחודש לסכום של קצת למעלה מ־600 ל"י. גלוריה ראתה בכך פגיעה ועלבון אישי. למחרת פירסום תוצאות ועדת המיכרזים, היא הגישה את התפטרותה להנהלת הטלוויזיה הישראלית.

בשלב זה היא ממשיכה עדיין להופיע בשידורי התחנה הערבית, כשמאחורי־הקלעים נעשים מאמצים לתקן את העוול שנגרם לה ולמנוע את התפטרותה.

אולם עצם הגישה שהביאה להתפטרותה, היא המהווה את השערוריה הגדולה ביותר מכל שערוריות הטלוויזיה.

מעטים זוכרים זאת היום, אבל אם אזרחי ישראל יכולים לברך על קיומה של טלוויזיה ישראלית, הרי זאת בזכות התחנה הערבית.

למעשה הוקמה הטלוויזיה הישראלית, מיד אחרי מלחמת ששת־הימים, לצרכי התחנה הערבית, כדי להוות מכשיר הסברה מספר 1 של ישראל בלפי ערביי הארצות השכנות. לצורך זה גוייסו גם מיטב הכוחות המקצועיים שהיו קיימים בישראל.

בראשם עמדו ניסים רג׳וזן עורך היומן אליום בשפה הערבית; איתן שאבי, עורך השבועון אל־מוצוואר, סמיר דרוויש, סופר ערבי צעיר מבקעה אל־גרביה ושלמה עגברי, אשר הקים את המחלקה וקיבץ סביבו צוות מעולה, בעל השכלה אשר הצליח להפיק תכניות ברמה גבוהה הרבה יותר מאלה הקיימות בתוכניות הטלוויזיה בארצות־ערב, שלהן נסיון של שנים.

לאילו מימדים של השפעה הגיעה התחנה הערבית של הטלוויזיה הישראלית ניתן ללמוד מן העובדה שבעתונות הערבית, בעיקר זו החופשית של לבנון, נכתבים מדי פעם מאמרים המתריעים על הסכנה שבקיומה של תחנה זו, למוראל של אזרחי ארצות־ערב.

מעניין לציין כי עתוני לבנון מדגישים כי רק בתחנה הישראלית ניתן לשמוע מפי הקריינים היגוי ערבי נכון והיגוי מדוייק, הרבה מעבר למקובל אצל קרייני תחנות הטלוויזיה הערביות.

מאריצים ואיומים

אל תוך מחלקה זו השתלבה גלוריה סטיוארט לגמרי במיקרה.

גלוריה בת ה־25, היא ילידת יריחו, בת לאב בריטי שהיה קצין גבוה בלגיון הערבי הירדני ולאם איטלקית. במלחמת ששת־הימים שהתה גלוריה, השגלטת בארבע שפות (ערבית, אנגלית, אשלקית ותורכית) על בוריין, בכוויית. בעקבות השתדלותו של ידיד ישראלי שהכיר את אביה, ניתן לה רשיון לחזור ליריחו.

גלוריה חזרה אל בית־הוריה. הסתובבה כשנה ללא עבודה. היה זה אותו ידיד משפחה ישראלי, עובד מכס, שהציע לה להגיש את מועמדותה לטלוויזיה הישראלית. אנשי המחלקה הערבית קפצו על הצעתה כמוצאי שלל רב. היא היתה בדיוק דמות שחסרה להם: בעלת הופעה אירופאית המדברת ערבית מצויינת, תושבת הגדה המערבית, פוטוגנית בצורה נדירה ובעלת קסם אישי המוקרן מעבר למסך הקטן.

תוך זמן קצר מאז החלה גלוריה לעבוד בשירות הטלוויזיה הישראלית היא הפכה לכוכבת. היא קבלה מכתבי מעריצים יותר מכל אישיות טלוויזיונית אחרת בישראל.

בין מכתבים אלה היו מדי פעם גם מכתבי איום. היו אלה בעיקר הלאומנים הערבים שזעמו על הופעתה בטלוויזיה הישראלית. מכתבי האיום היו אנונימיים, או חתומים בידי ארגונים פלסטינים בתוך הגדה. עובדה היא: למרות כל הידיעות על כך, לא קיבלה גלוריה מעולם מכתב איום מאל־פתח, למרות שדרש ממנה להפסיק את עבודתה בטלוויזיה הישראלית.

(המשך בעמוד 14)

„גלוריה, גלוריה, הללויה!" גלוריה סטיוארט, הקריינית הטלוויזיה הישראלית. נוצריה מיריחו, שעמדה השבוע במרכז סערה אשר איימה להביא עד מישבר את מכשיר ההסברה מספר 1 של מדינת־ישראל כלפי מדינות־ערב השכנות.

פרשת גלוריה

המשך מעמוד 13)

רומן עם ישראלי

מרות שהפכה בין־לילה לכוכבת לא סיחררה עובדה זו את גלוריה. היא יהלה אורח חיים צנוע ביותר. גם בהו־פעתה החיצונית בחיי יום־יום היא לא

החתולה גלוריה, בעלת עיני החו־תול הירוקות, אוהבת תולים, מטפלת בהם ומשחקת עימם.

ררה את אותן התגובות כפי שעוררה ל המסך. היא היתה מתלבשת בפשטות, תגוררה בחדר שכור אצל משפחה ערבית ירושלים המזרחית. פעם או פעמיים ב־בוע היתה נוסעת לבקר את הוריה ביריחו. לפני חדשים מספר נרקמו יחסי ידידות יגה לבין צעיר ערבי שהכירה בטלוויזיה ישראלית. היה זה יוסוף פרח, שחקן עיר יליד הכפר גוש־חלב, שהצטיין ב־שחקו בסרט הישראלי אסירי החופש. יוסף עבד בטלוויזיה כעובד חפשי שלא ן המנין, כשהוא חולם להקים תיאטרון רבי דווקא בירושלים המזרחית. אחרי יכרותו עם גלוריה הם החלו לצאת ב־

קביעות, ונראה היה כי גלוריה שבחה את חברה הקבוע, ארכיאולוג יפאני ממנו נפרדה מאז המלחמה.

מאחורי גבם ריכלו כי הם עומדים לה־תארש. אולם הפלריט הקצר הסתיים. „אין מה לספר על הסיבות," אמר יוסוף פרח, „פשוט התברר לנו שאנחנו לא מתאימים כמו שאומרים הצברים."

הם יחד עם התינוק

מ אז עלתה גלוריה לכותרות, הצהי־רה כי משאת־נפשה היא להיות כוכבת קולנוע. לא־מכבר נדמה היה כי משאת־נפשה זו עומדת להתגשם. באחד העיתונים סיפרה גלוריה כי החברה המתעתדת להפיק סרט על חייו של המרגל הישראלי אלי כהן פנ־תה אליה, הציעה לה לשחק בסרט את תפ־קיד אשתו של אלי כהן. מאוחר יותר הת־ברר כי מישהו הפיל את גלוריה בפח.

מכל הגירסות על מניעי התפטרותה של גלוריה נשארה בסופו־של־דבר רק סיבה אחת: העלבון הצורב שביחס כלפיה מצד אלה אותם שירתה בנאמנות במשך כשנתיים.

כך שפכו יחד עם המים גם את התינוק.

יחד עם ראשי המחלקה הערבית, כמו ניסים דג׳ואן, איתן שאבי וחבריהם, שלא עברו את ועדת המיכרזים, בה לא ישב אפילו מומחה אחד לערבית, נטלו מהתחנה הערבית של הטלוויזיה הישראלית את נשמתה — את גלוריה סטיוארט.

ראשי הטלחיזיה עדיין מקחים כי יצליחו להגיעה לחזור בה מהתפטרותה. אבל הש־בוע הפכה התפטרותה של גלוריה לעובדה סופית. והאחריות הבילעדית לשערורייה זו מוטלת על מנהלי הטלחיזיה ועל ועדות המיכרזים שלה.

ענבים מהכרם מהכרם של־יד בית הו־ריה ביריחו, שם מקדימים הענבים להבשיל, אוכלת גלוריה אשכול ענבים מלוא־הפה.

בית ביריחו בפתח בית הוריה ביריחו יושבת גלוריה יחד עם עובדת משק הבית הערבית. גלוריה, שהיא בת לאב ברימ ואם

במדינה

יחסי־חוץ

ביקור השגריר

ביום הרביעי שעבר פירסם הארץ בעמודו הראשון ידיעה מאת כתבו המדיני דן מר־גלית, לפיה שוקלת ממשלת ישראל את הזמנתו לארץ של שגרירנו בוואשינגטון להתייעצויות בירושלים.

עוד באותו יום עצמו פירסם דובר משרד־החוץ הכחשה נמרצת: לא דובר כלל על הזמנת השגריר רבין ארצה, טען הדובר.

48 מאוחר יותר נחת רבין בלוד.

טיפין מגולדה. מה שהיה לרבין לר־מר לממשלה נשמר בסוד מוחלט. היתה זו תופעה בלתי־רגילה לגבי דיוניה של מ־שלת־ישראל, המודלפים החוצה בקביעות. על כן רווחה הסברה, כי הפעם לא היתה זאת גולדה מאיר שביקשה מחבריה להימנע מהדלפות — אלא האמריקאים עצמם.

סביר היה להניח, כי בביקורו דיווח ה־שגריר רבין על הנקודה האקטואלית ביותר על סדר־היום של יחסי ישראל— ארה״ב — מכירת המטוסים לישראל.

סביר היה להניח, כי בנוסף לדיווחו מסר לממשלה גם הודעה מוסמכת על כוונות ה־נשיא ניקסון לטווח הקרוב בשאלת הסיכסוך הישראלי־ערבי.

היה זה חומר שלא ניתן למוסרו טלפונית או במיברק. רבין עצמו הביע את הדיעה שרצוי להזמינו לירושלים. ההכרעה להזמיון נפלה ביום חמישי, בשיחה טלפונית ישירה בינו לבין גולדה מאיר, בנוכחות שר־הביטחון משה דיין והשר גלילי. ב־סיכום השיחה הזמינה גולדה את השגריר לירושלים — בלי שמשרד־החוץ ידע זאת. רק לאחר השיחה מסרה על כך לאבא אבן. זה תמך בצעדה, שיגר לרבין מברק רשמי לבוא ארצה.

חגורת הפלדה סביב האישיות החשובה

„ביקורו של אבא אבן בגרמניה הידק את הקשרים בין בון לירושלים," ציינו הפר־שנים לפני שבועיים, בתום ביקורו הרשמי הראשון של שר־חוץ ישראלי בגרמניה.

השבוע, בדיווחים שהגיעו מגרמניה בתום הביקור, הסתבר באיזו מידה היה ביקורו של אבן שם בבחינת הטרדה לגרמנים. וא־לה הפרטים שסרם פורסמו על הביקור: מאז תום מלחמת העולם השנייה היה רק

שר־החוץ הגרמני (מוקף בזשים) מקבל את פני אבן
סוג הדם +RH

מיקרה אחד בו היו סידורי הביטחון דומים לסידורי הביטחון שנקטו לקראת ביקורו של אבא אבן. היה זה כשהשאה הפרסי בי־קר בגרמניה, ביוני 1967. אולם גם הסידו־רים שנקטו אז לא הגיעו לדרגת סידורי הביטחון שהונהגו עתה.

במשך שבוע ימים הועמדו המשטרה ו־שרותי־הביטחון הפדרליים של גרמניה ב־מצב הכן. 1200 שוטרים, 18 כלבי משטרה מעולים, עשרה טוסי משטרה המאומנים ל־לוחמת הפגנות, היו בכוננות מלאה. מיב־נים שונים ברחבי גרמניה, בתי־ספר, מוס־דות ציבור, מחנות צבא הועמדו לרשות כוחות הביטחון. לצורך המיבצע הוכנו פקו־דות קבע מיוחדות. הוכנה מערכת שלמה של סימני סתר ושל הוראות סודיות. הכל כדי למנוע אפשרות כלשהי להתנקש בחייו של שר־החוץ הישראלי.

הפקידים התבקשו לצאת לחופ־שה. מקורות מודיעין של המשטרה הגר־מנית מסרו כי הסכנה לחייו של אבן נתו־נה משני כיוונים: ערבים וסטודנטים שמא־לניים. על פעילי שני גופים אלה הושמו מעקבים קפדניים.

מלבד מאות השוטרים שהוצבו בגלוי ב־כל מקום אליו התעתד אבן להגיע, פשטו אנשי־ביטחון בלבוש אזרחי על מקומות ה־ביקור מספר ימים לפני בואו של אבא אבן, כשהם הופכים כל אבן, בודקים כל קיר ומפרקים אפילו את הריהוט כשהם בודקים אם לא הוכנסו מנגנוני חבלה לתוך הריפוד. עובדי המוסדות אותם היה אבן צריך לב־קר, נחקרו חקירות קפדניות ובכל מיקרה בו היה חשד לגבי מהימנות האדם, נתבקש האיש לצאת לחופשה בת ימים מספר.

לרשותו של אבן הועמדה מכונית משור־יינת מדגם מרצדס 600. המכונית שמשקלה 6.4 טון צויידה במנוע מיוחד ובכל סידורי הביטחון והקשר האפשריים. בכל הנסיעות לחתה שיירת אבן במספר רב של מכוניות־מישמר סמויות וגלויות.

בארבעה בתי־חולים: בבון, בבאד גודס־ברג, בפורץ ובקלן הוכרז מצב הכן משך שלושת ימי שהותו של אבן במדינה. באר־בעת המקומות רוכזו ליטרים רבים של דם מטיפוס +RH למיקרה של פציעת השר. אמבולנסים ובהם אחים מעשיים בעלי נסיון רב הועמדו במצב־הכן כשצותתי המכוניות לנים לידם. צותתי־החירום של בתי־החולים נצטו ללון ליד חדרי הניתוח עד לתום ה־ביקור.

לאבן עצמו נילוח 16 מטובי הגורילות של שירות הביטחון הגרמני. שומרי הראש לי־תהו כצל. אחד מהם, יוהן שטהלברג, נועד לחפות בגופו על אבן במיקרה של התנק־שות אפשרית. אנשי־הביטחון צויידו בציוד אלקטרוני חדיש ביותר באמצעותו קיימו קשר עם הממונים עליהם.

הכל עבר כשורה. המנגנון העצום שנועד לשמור על אבן פוזר. גרמניה נשמה לרווחה.

משפט

רפאל פוחד מהשאלונים

אחד מכלי־הנשק היעילים ביותר העומדים לרשות הנתבע במשפט דיבה הוא האפשרות להציג שאלות נוקבות — ואפילו מביכות

— לתובע. אם כדי להוכיח ששמו של ה־תובע אינו טוב, וממילא לא היה במה לפגוע. אם כדי להראות שלא נגרם לתובע נזק, ולעיתים גם כדי להרחיב את יריעת המשפט לנושאים שהתובע אינו חפץ להת־דיין עליהם.

כאשר הגיש ח״כ המפד״ל יצחק רפאל את קובלנתו הפלילית נגד כתבת הארץ סילבי קשת, קיווה שיריעת הבירור המשפטי תצומצם לאותן עובדות שפירט בכתב־האישום.

קשת נחלצה ממיטה צרה זו בעזרת תכ־סיס משפטי מקורי. נגד המשפט הפלילי

זהו אירגוו הטירור הערבי החדש שאנשיו זרקו את רימוני־היד במינכן

„אנחנו נלחמים נגד כל העולם!"

שני מעשי הטירור האחרונים שבוצעו נגד אזרחים ישראליים בחו"ל — התקיפה בנמל־התעופה של מינכן והטבח בשדה הפצצה במטוס סוויסאייר שטס לישראל — העלו אל מפת אירגוני הטירור את שמו של אירגון חבלני חדש, שלא היה ידוע עד כה. זהו אירגון הפעולה לשיחרור פלסטין, פלג קטן שהתפלג לא־מכבר מהחזית לשיחרור פלסטין, בראשותו של ד"ר וואדי חדאד.

חבלני „אירגון הפעולה" עם תמונות מחבלי מינכן
„גרמניה היא ארץ אוייב ו"

מחבל מניח מוקש בשטח ישראל
„הטירור הוא טהורו"

ד"ר איסעם אל־סארטאווי
„אלה כרטיסי־הביקור שלנו"

רוב פלסטין ואינו מוכן לקבל את המרות של אירגון־הגג של אירגוני הטירור הערביים — האירגון לשיחרור פלסטין.

אירגון הפעולה הוא שהודה כי אנשיו הם שזרקו את הרימונים על הנוסעים בנמל־התעופה של מינכן, והוא שטען, לפני שחזר בו, כי הוא אחראי לפיצוץ מטוס סוויסאייר.

בעיקבות שתי פעולות אלה זכה אירגון זעיר זה, שמיפקדתו ברבת־עמון, בפירסום עולמי. מפקד אירגון הפעולה, הד"ר איסעם אל־סארטאוי, הפך לדמות מצולמת ומרואיינת לא פחות מיאסר ערפאת או ג'ורג' הבש. הד"ר סארטאווי מצהיר, כי הוא יליד עכו, שלמד רפואה בארצות־הברית, שם גם התמחה בניתוחי־לב. בראיונות שהעניק לאחרונה הסביר סארטאוי את האידיאולוגיה של אירגונו.

„ערפאת ושאר האירגונים המסתייגים מהטירור נגד אזרחים, הם בוגדים במהפכה. הטירור הוא נשק טהור ולגיטימי במלחמה שמנהל העם הפלסטיני. זוהי צורת העימות שהאוייב בחר לעצמו. רימוני־היד הם כרטיס הביקור שלנו.

„זכותנו היא לתקוף את מטוסי אל־על בכל מקום שהם טסים לשם. אל־על היא מוסד צבאי מוסווה, המחזק את כוחה של מדינת־ישראל. מטוסיה טסים בשירות הצבא הישראלי וטייסיה הם טייסי חיל־האויר הישראלי.

„גילחם בהם בכל העולם ובייחוד על אדמות הנראות בעינינו אדמות־אוייב. גרמניה היא אדמת אוייב. אין לנו כלום נגד בני העם הגרמני ואנחנו מצטערים שגרמנים נפגעים כתוצאה מפעולותינו, אבל ממשלת בון, המסייעת לישראל בכסף ובנשק, היא אוייבת בדיוק כמו הישראלים.

„אם הגנרל דיין יטוס מחר מעל צרפת או יחן לא נפגע בו — כי אלה אדמות ידידותיות. אבל אם יטוס מעל גרמניה נראה את עצמנו זכאים לפגוע בו."

פירסום הידיעה עורר סערת רוחות בכפרי הדרוזים. כבר בשבת החלה שם החמה המונית על עצומת מחאה נגד דבריו של השר. החי"כ הדרוזי שייך ג'אבר מעדי, חבר מבנגין ערוכת חקירה בקשר לדבריו של וייצמן. עבור חרות היו דבריו של וייצמן פגיעה עצומה, שכן מפלגה זו קיבלה אלפי קולות מקרב בני המיעוט הדרוזי.

ביום הראשון השבוע בצהרים נערכה פגישה בין בגין לוייצמן, שכתוצאה ממנה פורסמה הכחשה, לפיה לא אמר וייצמן מאומה את הדברים שיוחסו לו ובה צויין כי וייצמן הוא „בעל יחס חיובי וידידותי לדרוזים."

אולם ההכחשה לא שיכנעה את כתב הארץ. רן כסלו הוסיף לעמוד על שלו: „וייצמן אמר את הדברים שפורסמו. הידיעה הגיעה אלי מפי אדם ששמע את הדברים במו אוזניו ושאין לי ספק לערער במהימנותו."

ידידיו של וייצמן משוכנעים כי אין זו ההכחשה האחרונה הצפויה מפיו בעתיד הקרוב.

במדינה

עזר וייצמן מחולל שערוריה:

„שהדרוזים ילכו לגיבל דרוז!"

שהגיש רפאל נגדה הגישה היא נגדו תביעה אזרחית על הוצאת שם־רע.

בקובלנתו הצטמצם רפאל למספר עובדות, אותן בחר מתוך כתבה על פני עמוד שלם שפירסמה סילבי אודותיו. העיתונאית היתה מעוניינת להתדיין גם על קטעים אחרים בכתבה.

גם היא יכלה להגיש קובלנה פלילית — בתנאי שתוסר חסינותו של רפאל. אבל בקובלנה פלילית אי־אפשר להציג שאלונים בטרם החל הבירור המשפטי לגופו. ואילו תביעה אזרחית לא רק שאינה תלויה בהסרת חסינות הנתבע, אלא שהיא מאפשרת אף הרחבת היריעה והצגת כל שאלה הנוגעת לאישיותו, פעליו ומחדליו של רפאל.

כמו בטחון המדינה. השבוע החל הסיבוב הראשון של המשפט הגדול. בפני שופט בית־המשפט המחוזי בתל־אביב, שלמה לונברג, התבררה בקשתו של רפאל בתיק האזרחי של סילבי קשת. הוא ביקש כי בית־המשפט יאסור פרסום הליכי המשפט האזרחי. כלומר: למרות שהמשפט יתנהל בדלתיים פתוחות, והציבור יוכל להיכנס לאולם — לא יורשו העיתונאים לדווח עליו.

עד לפני קבלת חוק־לשון־הרע, לא היה הבדל בין תביעת־דיבה לבין כל תביעה אחרת, לגבי איסור פרסום. אבל חוק־לשון־הרע — שכל מטרתו לצמצם את חופש־הביקורת של העיתונות ולהגן על אותם עסקנים שהעבירו את החוק בכנסת ה־חמישית — כולל סעיף המאשר איסור פרסום. אין סעיף דומה לו, מלבד חוק ביטחון המדינה.

שר־התחבורה וייצמן
„לא ההכחשה האחרונה"

את התכונות שהיקנו פופולאריות רבה לעזר וייצמן בימים בהם שרת בצה"ל היתה לשונו החריפה. לעזר היתה תמיד על קצה הלשון אימרה מבריקה או בדיחה, בתגובה על כל שאלה. בדיחותיו המפולפלות ואימרות־הכנף שלו, חלקן, באידיש, הפכו לשם דבר. לעיתים קרובות הן עוררו גם שערוריות, כיוון שעזר אינו בורר במילים ואין הוא מהסס להשמיע ביטויים הנחשבים כ„גסים".

משום כך תמהו רבים מידידיו כיצד יצליח עזר להשתלט על לשונו בתוקף מעמדו החדש כשר. השבוע, חודשים מעטים בלבד אחרי שקיבל את מישרת שר־התחבורה, הכשילה אותו לשונו פעם נוספת.

הדבר אירע במסעדת ציון בכרם התימנים. עזר סעד שם ארוחה והיטיב את ליבו ביין. הוא הפך מייד למרכז ההתענינות, ואחד מפעילי המחלקה הערבית של העבודה ניצל את ההזדמנות לשאלו לדעתו על היישות הפלסטינית.

עזר, שהיה שתוי במיקצת, אמר: „אם תשאלו אותי, לי יש פיתרון ישן: לשלוח את כל הערבים לארצות־ערב ואת הדרוזים לגיבל דרוז; במיקרה שהתה אותה שעה במסעדה קבוצת חיילים דרוזים. אימרתו של וייצמן גונבה לאוזניהם. הם התרגשו וזעמו. הידיעה נמסרה לכתב הארץ רן כסלו, שפירסם אותה בעיתונו ביום השישי האחרון.

כתב כסלו
„הידיעה — ממקור מהימן ו"

הסקנדאל המתוכנן של ח"כ פרוש הסיח את הדעת מהעיקר

החוק „מיהו יהודי" מערער את יסוד הציונות

מאות אלפי יהודים הורחקו מישראל

חזרה לגטו!

ח"כ־הכנסת מנחם פרוש מאגו"י עמד על הדוכן, קרא „טפו! טפו!" ותוך כדי יריקה זו זרק על הארץ את סידור־התפילה של היהדות הרפורמית.

בשערורייה מכוערת ופחדנית זו (הוא מיהר „להסתייג" ממעשהו, כדי למנוע העגשה), הסיח דובר האורתודוכסיה הקיצונית את דעת הציבור מן המשמעות ההיסטורית של קבלת החוק „מיהו יהודי" באותו יום.

באותו מעמד נקבר, למעשה, הרעיון הציוני — לא כדי לפנות מקום לשלב חדש ומזדרני בתולדות המדינה, אלא כדי לחזור אל הגטו הטרום־ציוני.

הרצל מתהפך בקברו

ע יתונאי בריטי חשוב, שביקר אותו יום בכנסת, הביע את השתוממותו במילים אלה: „אינני מבין אתכם. לפני שבוע התרגזתם על פומפידו, שאמר כי ישראל היא מדינה דתית וגזענית. הרי היום הוכחתם שפומפידו צדק!"

זוהי המשמעות כלפי חוץ — פגיעה נוראה בתדמית ישראל בעולם המערבי, הצדקת התעמולה הערבית הארסית ביותר, כריתת גט לדעת־הקהל הנאורה שתמכה בהקמת ישראל מתוך אמונה שתהיה זאת מדינה ליברלית חילונית.

אולם הרבה יותר חשובה היתה המשמעות כלפי פנים.

עד לקום הציונות, ראתה היהדות את עצמה כעדה דתית. הציונות היתה מהפכה נגד תפיסה זו. היא העמידה מולה אידיאל חדש — לאום יהודי, משוחרר מכבלי הדת.

הכוונה היתה לפרוש מן הגטו, ליצור אומה נורמלית בארץ־ישראל, „ככל הגויים".

מדינת־ישראל קמה על ברכי רעיון זה. חלוציה ומייסדיה החשובים היו — כימעט ללא יוצא־מהכלל — בלתי־דתיים ואנטי־דתיים. הרצל עצמו, נורדוי (שנשא אשה נוצריה), וייצמן, ז'בוטינסקי (שדגל בשריפת גופות, ושחינך את בנו ברוח אנטי־דתית מובהקת), בן־גוריון — לכולם היה ברור כי הכוונה היא להעביר את היהדות מדפוסים דתיים לדפוסים לאומיים, תוך מהפכה נפשית.

העובדה שהם כרתו ברית, מטעמי נוחיות, עם חוגים דתיים מתונים, לא שינתה עובדה זו. גדולי הדת היהודית, כימעט ללא יוצא־מן־הכלל, קמו נגד הרצל בחרפות ובגידופים. הם הקימו מכשיר מדיני — אגודת ישראל — במטרה מפורשת להילחם בציונות, כדי לשמור על היהדות כעל עדה דתית.

החוק החדש מוחק במחירייד היסטוריה של 75 שנה.

למעשה הוא מוחק כליל את המושג „לאום יהודי". כי בהעמידו פנים כי „לאום יהודי" ו„דת יהודית" הם היינו הך, וכי ההגדרה היחידה לשניהם היא ההלכה הדתית, הוא מרוקן את מושג הלאום ממשמעותו, והופך אותו רק מילה נרדפת לדת.

המשמעות המעשית היא חמורה לא פחות. במכה אחת נפערה תהום בין ישראל ובין מאות אלפי הזוגות המעורבים בארצות־הברית, כי־ברית־המועצות ובשאר ארצות הפזורה.

לכל אלה נאמר: מותר לכם לבוא לישראל, אבל אינכם שייכים ללאום השולט בישראל. כי לאום זה יש לו רק הגדרה אחת: דתית־אורתודוכסית. בישראל תהיו אזרחים ממדרגה שנייה, לא תוכלו להתחתן ולהתגרש, ובתעודת־הזהות שלכם תישאו את אות־קין של „נכרי".

אילו היה הרצל שומע על כך, היה מתהפך בקברו — יחד עם כל בני דור המייסדים של הציונות.

מה אומר חוק „מיהו יהודי"

ח חוק שנתקבל ביום ג' נקרא „חוק השבות (תיקון מספר 2)". שם זה הוא חצי־שקר, מפני שרק מחצית החוק עוסקת בחוק־השבות, ואילו החצי השני עוסק בעניין שאין לו בכלל שום קשר לכך — חוק מירשם האוכלוסין.

השקר בא כדי לחפות בכמה תיקונים חיוביים (בחוק השבות) על מעשה־הבגידה הכלול בתיקון חוק המירשם.

הסעיפים העיקריים קובעים:

● לצורכי חוק השבות וחוק מירשם האוכלוסין — „יהודי" הוא אדם השייך לדת היהודית לפי ההלכה (נולד לאם יהודיה, או התגייר). סעיף זה סותר מן ההלכה בפרט אחד — ודחקא לחומרה. לפי ההלכה, יהודי שהמיר את דתו נשאר יהודי. לפי החוק, יהודי שהמיר את דתו „מרצון" — אינו יהודי.

● בני משפחתו הלא־יהודיים של יהודי יוכלו ליהנות מחוק־השבות (זכות אוטומטית לבוא ארצה, והתאזרחות אוטומטית). זהו תיקון חיובי.

● פקיד הרישום הוא המחליט את מי לרשום כיהודי — והרישום ייעשה אך ורק לפי אותה הגדרה של ההלכה.

מובן מאליו כי יהיה קשה לשכנע יהודי לבוא לישראל, אם יידע מראש שאשתו הנוצריה וילדיו לא יירשמו כאן כיהודים, וממילא לא יהיו מוחזקים כשייכים לאומה שלו, אלא אם כן יעברו טכס דתי שבו יצטרכו לעשות שקר בנפשם.

חברה דתית או חברה לאומית?

א ת מוקד הוויכוח הגדיר אורי אבנרי כאשר נימק את הסתייגויותיו. לפיהן יחשב כ„יהודי" לפי חוק־השבות „מי שרואה עצמו כיהודי", ואילו במירשם־התושבים יימחק כליל ציון הפריטים „דת" ו„לאום", כמו ברוב ארצות המערב. אלטרנטיבית הציע אבנרי

פרוטוקול סודי מגלה את האמת: היתה קנוניה!

ה סנסציה האמיתית בוויכוח על חוק „מיהו יהודי" לא היה הסקנדאל הוולגארי של ח"כ פרוש. תיא היתה כלולה בקטע מנאומו של אורי אבנרי, שחישמל את הבית, אך כימעט ולא דווח בעיתונות.

בעת הוויכוח הראשון על הצעת־החוק טען אבנרי כי אין שום סיבה לאי־מחיקת הפריט „לאום" מתעו־דת־הזהות, כפי שהציע בית־המשפט העליון פה־אחד, על דעת השופטים החילוניים והדתיים כאחד.

הסיבה: קיום הסכם חשאי בין השרים י"ש שפירא וח"מ שפירא, ערב הקמת הקואליציה.

הדבר הקפיץ אז את שר־המשפטים, שיצא בנאום תקיף נגד האשמה זו. אבנרי חזר עליה בו ביום, בהו־דעה אישית, בה הביא תימוכין מן העיתונות. מייד לאחר־מכן מסרו שני השרים שפירא הודעות משלהם. שר־המשפטים הכחיש את הדברים, תבע מאבנרי לתת־נצל, אחרת „תדע הכנסת עם מי יש לה עסק". הוא הכריז באופן חגיגי שיתפטר, אם יוכח ששיקר.

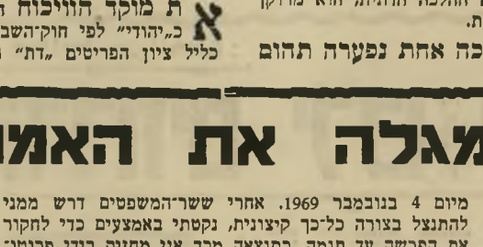
שר־הפנים מסר הודעה הרבה יותר מאופקת, הכחיש קיום „הסכם", אך רמז כי היתה הבנה בין הצדדים.

בנאומו הפעש שלף אבנרי מיסמך מדהים:

אורי אבנרי: הבעתי בפעם שעברה את דעתי מהו הצורך בחוק הזה. יש רק צורך אחד — והוא נעוץ באותה הסכמה שהושגה בין השר יעקב שמשון שפירא והשר משה חיים שפירא לפני הקמת הקואליציה, שאם בית־המשפט יפסוק בעניין זה לפי בקשת שליט, כי אז ישנו את החוק.

כבוד השר יעקב שמשון שפירא, בהתרגשות רבה, הכ־חיש זאת, והוא אף התמרמר על כך שאינני מתנצל.

והנה אני מחזיק בידי פרוטוקול מישיבת הנהלת המפד"ל מיום 4 בנובמבר 1969. אחרי ששר־המשפטים דרש ממני להתנצל בצורה כל־כך קיצונית, נקטתי באמצעים כדי לחקור את הפרשה עד תומה. כתוצאה מכך אני מחזיק בידי פרוטו־

קטע מהפרוטוקול הסודי

קול של ישיבת הנהלת המפד"ל, עמוד 12, שם מופיעים דבריו של שר־הפנים משה חיים שפירא.

ישראל שלמה בן־מאיר: מי מאמת זאת?

אורי אבנרי: גם דבריך מופיעים בפרוטוקול זה. אני מאמת את הפרוטוקול. אני יודע מאיפה קיבלתי אותו. אני מוכן שתקרא אותו, ואחר־כך תגיד בעצמך אם אתה מאמת אותו.

אני קורא מהפרוטוקול את דברי שר־הפנים: „אתמול (לפני הקמת הקואליציה) היתה לי שיחה יחד עם שר־המש־פטים בעניין של מיהו יהודי. נמצא יהודי אחד בשם שליט והוא הגיש בג"ץ, ושם מתחלקות הדיעות ועלול לצאת פסק־דין (הקובע) שהצדק עם שליט, ולא עם משרד־הפנים... ואני צריך לומר: שר־המשפטים מבין מאוד את העניין הזה... אני חושב שבזה הוא לא נבדל מאיתנו. הוא גם כן רואה בעניין זה אסון לאומה ... ואני בטוח שגם זה יסתדר."

האם זו איננה ההודאה הקיצונית ביותר שיכולה להיות? ראש מפלגה בא לישיבה סודית של הנהלת מפלגתו, ואומר: יש הסכמה עם שר־המשפטים בעניין זה. אם זו אינה הוכ־חה, אז אינני יודע מה זה.

כיוון ששר־המשפטים אמר שהוא יתפטר, אם יימצא שנכון מה שאמרתי, והוא דרש ממני שאתנצל אם יימצא שנכון מה שהוא אמר — אני מוכן ששר־המשפטים ואנוכי נבחר באישיות מוסמכת על שנינו, שהיא תפסוק מי צדק. אם אני צודק — יתפטר שר־המשפטים, כפי הבטחתו. אם הוא צודק — אתנצל אני.

שר־המשפטים נכח בכנסת כאשר אבנרי השמיע אתגר זה — אך בניגוד למינהגו במיקרים כאלה, לא עלה על הדוכן ולא הגיב כלל.

רק ישראל בן־מאיר מהמפד"ל ניסה לטעון, בנאומו, כי הציטוט שהביא אבנרי אינו מוכיח קיום הסכם. אולם דברי מנהיג המפד"ל בצירוף מעשי הממשלה שהביאה את החוק ובפתה אותו על הכנסת בכוח — תשכנע כל אדם בר־דעת תיכון האמת.

חשוב לציין שבן־מאיר, אחרי שעיין במיסמך, לא הכחיש את אמיתותו. תחת זאת פתח בחקירה כדי לברר איך הגיע לידי אבנרי...

שהסריסים יירשמו רק אם הגרשם עצמו רוצה בכך, או שכל גרשם יוכל לבקש שלא לרשום פריטים אלה אצלו.

אורי אבנרי: זו מול זו עומדות כאן שתי תפיסות:

גישה תיאוקרטית מול גישה לאומית;

גישה מן המאה שעברה, במזרח אירופה, מול גישה של סוף המאה ה־20, במדינת־ישראל הריבונית;

גישה אכסקלוסיבית מול גישה אינקלוסיבית;

גישה האומרת: „קשים גרים לישראל כספחת"; מול גישה האומרת „כל הרוצה לבוא אלינו — ברוך בואו."

הגישה הדתית, הגישה התיאוקרטית, אשר את ביטויה הקיצוני שמענו וראינו היום אצל חבר־הכנסת פרוש, (שאינו שונה מאחרים, הדוגלים באותה דיעה בצורה קצת פחות בוטה), אומרת: „עם לבדד ישכון". בתוך העם הזה תיעשינה בדיקות, על־גבי בדיקות, כדי לוודא למי מותר להשתייך אלינו, למי מותר להיות עימנו. מני וגמור עימה לדחות כל אדם הרוצה לבוא אלינו, שאינו כשר למהדרין מבחינת ההלכה האורתודוכסית.

וכנגד זה הגישה הלאומית האומרת: מי שרוצה לקשור את גורלו עם גורלנו, להצטרף אל עמנו, להגן על מדינתנו, לשלם את מיסינו — אנחנו רוצים בו, הלוואי שיבוא. איננו רואים שעומדים בתור.

הגישה האחת אומרת: אנחנו קהילה יהודית ותו לא, עוד פזורה אחת מן הפזורות, ואין הבדל מהותי בין יהודי כאן לבין יהודי בברוקלין, בין קהילה כאן ובין קהילה בברוקלין, בבואנוס־איירס, בפריס ובכל מקום.

הגישה השנייה אומרת: ברגע שחזרנו להיות לאום בארץ הזאת, והקמנו את מדינתנו בארץ, קרה דבר גדול, חלה מוטאציה בעם הזה, וכל צורות־הקשר בינינו השתנו במהותן. כאשר אדם בא הנה — שום הלכה לא תקבע את הצטרפותו או אי־הצטרפותו אלינו. הוא בא אל הלאום, והלאום מקבל פניו.

רבותי, לאן נגיע עם הגישה המוצעת לנו פה על־ידי הממשלה, ושחבר־הכנסת פרוש פוסל אותה מפני שאינה די קיצונית בעיניו?

שיכלנו שישה מיליון יהודים! איבדנו שליש מן העם היהודי! האם אנחנו נבוא היום ונדחה מאיתנו את אלה הרוצים לבוא אלינו, מפני שאינם כשרים לפי ההלכה? האם נדחה אותם?

הם רוצים לבוא לחיות איתנו, הם רוצים לבנות את מדינתנו, הם רוצים לשרת בצבאנו. אנחנו נדחה אותם?

ראיתי השבוע תמונה שזיעזעה אותי עד עומק הנשמה. היתה שאילתה של אחד מחברי הכנסת לשר־הבינוי, איך קוברים חיילים לאבות יהודיים ואמהות „נכריות". דיין אמר: קוברים אותם כדת ישראל, קוברים אותם קבורה ישראלית.

שלחתי את חוקרי **העולם הזה** לבדוק זאת. מצאנו דבר מזעזע. מצאנו קבר של חייל שנהרג במיבצע־סיני. נכון, קברו אותו בבית־קברות יהודי.

אבל שם שתול עץ, העץ היחידי בכל בית־הקברות, והוא שתול ביני לבין כל שאר הקברים באותו בית־קברות. הוא משמש מחיצה. האם זה לא מוזעזע? האם זו הגישה של העם בישראל?

יצחק נבון: בדקת מי שתל, למה שתל?

אורי אבנרי: כן.

יצחק נבון: והעץ אמר לך שהוא נמצא שם כדי לשמש מחיצה?

אורי אבנרי: בדקנו. שאלנו את הרבנות הצבאית. פירסמנו דין־וחשבון ממצה בהעולם הזה. לא הייתי מעלה את הסיפור המחריד הזה לולא בדקנו אותו עד תומו.

ישראל שלמה בן־מאיר: זה נעשה לפי חוק השבות?

אורי אבנרי: אני מדבר על כל העקרון היסודי המתבטא בחוק הזה, על כל סעיפיו. האם אותם הבאים אלינו, הבאים לשרת בצבאנו ולקשור את גורלם אל גורל העם הזה והלאום הזה — האם נדחה אותם? האם נדרוש מהם לעבור טכסים שהם אינם רוצים לעבור אותם? או שנאמר להם: אתם קושרים גורלכם בתום לב לגורלנו, ברוכים אתם ובואכם.

אבנרי היה היחידי בוויכוח שהעלה את הבעייה העקרונית. אולם גם ח"כים אחרים נשאו נאומים מרשימים על פרטים פחות־עקרוניים. הצטיינו ביניהם גדעון האוזנר, שמואל תמיר ומשה סנה.

היה זה אופייני למעמד כולו שחנואם היחידי של סיעות הממשלה היה בן־מאיר — שהכיא את החוק הממשלתי בנאום שנשא אופי של דרשה בבית־כנסת. נאום־תעמולה אורתודוכסי זה, מטעם האיש שייצג למעשה את הממשלה, סימל את כניעתם של שרידי הציונים הוותיקים להשקפת־עולמו של הגטו הטרום־ציוני.

הצביעות בעניין הרפורמים

שערוריה הצינית של פרוש נגעה לפרט אחד של החוק החדש — פרט שהיה גם הוא סמל של צביעות והתחסדות.

בהנחיות ששלטו עד כה במשרד־הפנים, ושבוטלו על־ידי בית־המשפט העליון במשפט שליט, נקבע כי יהודי הוא גם מי שהתגייר „כהלכה". דבר זה הטיל ספק בחוקיות הגיור הרפורמי.

עתה, בחוק החדש, נמחקה המילה „כהלכה". כשהציג את החוק, טען שר־המשפטים, י"ש שפירא, שזוהי התקדמות גדולה, מכיוון שמעתה יוכר גם הגיור הרפורמי.

כדי לוודא זאת, הגיש שלום כהן הסתייגות, שאמרה בפירוש כי הגיור לפי החוק כולל גם גיור רפורמי וקונסרבטיבי.

כמוהו עשו נציגי מפ"ם, ל"ע והפלג החילוני של הליברלים. לעומת זאת הגיש פרוש הסתייגות הפוכה, שבאה להחזיר את המילה „כהלכה".

על מה שקרה לאחר־מכן סיפר שלום כהן, כאשר נימק מעל הדוכן את הסתייגותו. שלום כהן משך לפניו כן תשומת־לב כללית כשהיה חבר־הכנסת היחידי שפעל אחרי מעשהו השפל של פרוש: הוא קם באופן ספונטאני ממקומו, עלה על דוכן הנואמים, התכופף והרים את הסידור שהושלך.

שלום כהן: לפני חודש — בנסיבות שלא שלטתי בהן — ישבתי למעלה ביציע ולא באולם, כדי לשמוע את הדיון על הצעת התיקון לחוק השבות.

דובר על דברים המשלימים הרחבתו ותחולתו של חוק השבות גם על בני־זוג וצאצאיהם. „הבסחת סדרים מתוקנים בתחום הגיור, לרבות ההכרה בגיור שנעשה על־ידי רבנים קונסרבטיביים ורפורמיים." אמר זאת חבר־הכנסת ישראל יעיהו, יושב־ראש ועדת הכנסת ונציג מוסמך של מפלגת הרוב בממשלה.

כבוד שר־המשפטים אמר: „ואז אנו אומרים שמי שיבוא עם תעודת־גיור של קהילה יהודית כלשהי, ובלבד שאינו בן דת אחרת — הוא יתקבל כיהודי. מה פירוש יתקבל כיהודי? — הוא יזכה לכל הזכויות של חוק השבות, והוא יירשם בתעודת־הזהות שלו כיהודי, וזה מדובר על תעודת־גיור של קהילה יהודית כ ש ה."

רבותי, חברי־הכנסת, איפה זה מופיע בהצעת־החוק אשר לפנינו היום? הבטיחו, התחייבו! האם עלי לומר עכשיו שהם מרמים, שרימו?

אתמול והיום פנו אלי חברי־כנסת מסיעות קואליציוניות, שגם להם ישנן הסתייגויות בהקשר לגיור הרפורמי. הם אמרו לי: חבר־הכנסת פרוש הציע הסתייגות האומרת שכגיור ייחשב רק גיור על־פי ההלכה. מכיוון שתיפול ההסתייגות של פרוש, יוצע לבטל את ההסתייגות שלנו. בחוק אומנם לא יהיה כתוב שהגיור הרפורמי תופס, אבל ייאמר בעל־פה בוויכוח שזוהי הכוונה. לכן, הציעו לי — תסיר גם אתה את הסתייגותך לגבי הגיור.

רבותי, אינני משפטן, אבל אני חושב שהמשפטנים בבית הזה יודעים שמחייב אך ורק

הצד השני של פרוש

תמונה זו נראית כיום כבדיחה. היא צולמה בשעה ששלום כהן תלש את הדף מתעודת־הזהות שלו. אז קפץ ח"כ פרוש מכסאו וצעק צעקות־אימים. השבוע עשה פרוש מעשה חמיר מאין כמוהו, כשזרק סידור־תפילה וירק עליו, בעת נאומו מעל דוכן הכנסת. חמישה ימים דבר, כדי למחות נגד המעשה שאין לו תקדים של ח"כ פרוש בכנסת.

מה שכתוב בחוק עצמו. דברי ההסבר הנאמרים על־ידי מגיש החוק, או על־ידי כל חבר־כנסת אחר — אינם מחייבים.

כנושא המצפוני החמור ביותר של העם היהודי ושל מדינת־ישראל, אנו חולכים לחוקק חוק שהנקודה העיקרית בו אינה ברורה. האם תחוקק הכנסת חוק כדי שמחר ישאל כל בית־משפט „מיהו יהודי"? כדי שמחר יריבו ברחובות?

מרדכי בן־פורת: ממה אתה מתלהב?

שלום כהן: אני מתלהב, כי אני גאה בהגדרת הדת שלי כיהודי, אם כי איני הולך עם כיפה, ולא חבשתי ספסלי החינוך העצמאי, אך גם לא זרקתי ספר תפילה.

איננו מסכימים למישטוש. איננו מסכימים למצב בו כל אחד משותפי הקואליציה יוכל לבוא לבוחריו ולומר: הנה הצלחנו. הדתיים יבואו ויטענו: אין בחוק דבר תופס בקשר לגיור רפורמי וקונסרבטיבי. מפלגת העבודה תבוא ותטען: אתם רואים, זה לא לפי ההלכה.

אם אתם רוצים להעביר את החוק הזה, תעבירוהו כך שיהיה ברור. אל תתחמקו. תכריעו. אשר למעשהו של ח"כ פרוש: אמרתי שאיני חובש כיפה, איני חבר מפלגה דתית, לא לאומית ולא אנטי־לאומית. אבל אחת לשנה, שבוע אחד בשנה, שלוש פעמים ביום באותו שבוע, אני מתפלל „קדיש" לזכר אבי המנוח.

המילים „יתגדל ויתקדש שמיה רבא" נמצאות בסידור־תפילה זה של הרפורמים. האינן קדושות? האינן יהודיות? והמילים „ברכו את ה' המבורך" — האינן קדושות? האינן יהודיות? ו„מי כמוך באלים ה', מי כמוך נאדר בקודש, נורא תהילות עושה פלא"?

ימי שזרק את ספר־התפילה אמר, כי עשה זאת מפני שהוציאו ממנו את הזעקה לירושלים ולציון. אבל הנה כתוב: „שיר המעלות לדויד, שמחתי באומרים לי בית ה' נלך: עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים: ירושלים הבנויה כעיר שחברה־לה יחדיו: שאלו שלום ירושלים ישליו אוהביך: יהי־שלום בחילך שלווה בארמנותיך".

האם זה השלום, שרוצה חבר־הכנסת פרוש להנהיג בחילנו? זה השלום שרוצים חברי הממשלה להנהיג בקרב העם הזה?

בקריאת־ביניים קראתי: נראה עכשיו כיצד מסלקים אותו מחמש ישיבות. אני חוזר כי מהקריאה הזאת ומהדברים שאמרתי.

נכון, זה מעשה פלילי, אפילו ציטטתי סעיף מהחוק הפלילי, המדבר על השחתת ספר תפילה. אני חוזר בי. אינני רוצה שתעשו בו שפטים, ואינני רוצה שיעמוד עוד מישהו כילד רע בפינה.

אך רוצה אני להזהירכם, לא חלילה בכעס, לא מתוך נקמה ובוודאי לא מתוך שינאה. רוצה אני להזהירכם בכאב: אל תעבירו את החוק הזה! מחקו את הגדרת „הלאום" ממירשם התושבים! תשאירו לעם הזה, בדור הזה, להיות את חייו, ואולי יכריע מישהו בדור הבא בשאלה זו של מיהו יהודי. אל תאנסו אותו עכשיו!

למעשה השאירה הכנסת לבית־המשפט לקבוע אם הגיור הרפורמי תופס או לא. אף אחת מן הסיעות החילוניות לא הצביעה בעד הסתייגותנו, וכך לא קבעה הכנסת, בפירוש, כי הגיור הרפורמי הוא חוקי.

למה זה דרוש?

מדינת־ישראל עסוקה כיום בעניינים הנראים הרבה יותר חשובים מחיכוח זה, הנראה מופשט וצדדי. צעירים נהרגים בגבול, בידוד ישראל בעולם הולך וגובר. האזרח הרגיל שואל: „בשביל מה היה צורך בכל העניין הזה עכשיו?" על כך יש שתי תשובות:

● **לא האופוזיציה החילונית העלתה את הצעת־החוק, אלא הממשלה, בהתאם להסכם הסודי שנכרת ערב הקמת הקואליציה בין המפד"ל, גולדה ושר־המשפטים. האופוזיציה החילונית היתה מוכנה בהחלט להשאיר את הסטאטוס־קוו, כפי שהוגדר על־ידי בית־המשפט בפרשת שליט.**

● אין זה עניין מופשט וצדדי. המעשה שנעשה על־ידי הקואליציה, מהמפד"ל ועד מפ"ם, ושחיסל את רעיון־היסוד של הציונות ושל הלאומיות הישראלית גם יחד — יש לו השלכות מעשיות עצומות לגבי עתיד המדינה.

אף שמפ"ם הצביעה נגד החוק, יחד עם סיעת העולם הזה — כוח חדש וכמה סיעות אחרות, אין זה משנה את העובדה שהחוק לא היה מובא כלל אילו איימה מפ"ם בהתפטרות מן הממשלה — בדומה למפד"ל. ההצבעה נגד, מסיבות אלה, אינה אלא מישחק תיאטרון.

נחמה אחת נשארה: אפשר לחוקק חוקים, אך אי־אפשר לחוקק את החיים. החוק החדש מחזיר את ישראל, מבחינה חוקית, לגטו המיזרח־אירופי. אולם הלאום שקם במדינת־ישראל לא יחזור לגטו. הוא יתקדם לקראת תפיסה לאומית ישראלית בריאה, ושום מעשה של המימסד חזקן לא יעצור את החיים.

במדינה

רפואה

הכלה

הפכה לגבר

הנוסע מטול־כרם בואכה לשכם, ספק אם יבחין בכפר הנידח דיר שרף — מנזר ה־כבוד — השוכן על מיסעף ג'נין. ישוב צנוע זה לא זכה מעולם להתבלט במאומה.

עד השבוע, בו הידהד שם הכפר ברחבי הגדה המערבית והמזרחית כאחד.

הסיבה לתהילה הפתאומית היתה חוצ־רה יוסוף מסעוד בת ה־15, ילידת הכפר, ש־הפכה לגבר בעזרת ניתוח של רופא מקומי.

מכות לשוטר. חוצ־רה היתה כבר מ־ילדותה מקור לדאגה להוריה הפלאחים. הת־נהגותה היתה מיוחדת במינה. תמיד הרביצה לכולם, כולל הבנים. פעם אף שמה רגל לשוטר ירדני והפילה אותו. פעם אחרת הובילה שור צעיר בקרניו לשדה, אחרי שלא מצאה חבל מתאים בבית. בקיצור, חוצ־רה היתה בריה משונה.

ההורים המודאגים נערכו להתייעצות, נוכח התנהגותה של הצעיר־ה. כאשר נזכרה האם שבעצם לא שמעה דבר על המחזור ה־חודשי של בתה, החלט לפנות לרופא.

אלהים הופך אשה לגבר. האם פנתה עם חוצ־רה לרופא בטול־כרם. ה־בדיקה לא עלתה יפה. חוצ־רה החלה מש־תוללת, ולא חסר היה הרבה שהרופא שוא־הפנים יספוג ממנה בעיטה בישבנו.

התוצאות היו חיוביות יותר בבית־החולים בשכם. מנהלו הצעיר (42) של בית־החולים, הד־ר סמיח טקטק, בדק את חוצ־רה — וגילה את הבעייה: חוצ־רה נולדה אשה בטעות, נועדה בעצם להיות גבר. טקטק החליט לערוך בחוצ־רה ניתוח לשינוי ה־מין. אמנם העומס בבית־החולים היה גדול, כששבעה רופאים בלבד נאלצים לטפל ב־170 החולים — אולם בעקבות העזרה ה־רבה שקיבל מהמימשל הצבאי נראה מצב

ד"ר סמיח טקטק

„מתקנים את עבודתו של אללה..."

זה בעיני טקטק כאידיאלי, לגבי ימי ה־שלטון הירדני. מלבד זאת, הוא ראה ב־ניתוח אתגר.

יותר מכולם היה מודאג אביה של חוצ־רה: הלא הוא הבטיח אותה כבר לאחד מבני־אחיו. מה יהיה על מילת־הכבוד שלו? לבסוף נכנע: „וזהו רצון אלקים," נאנח ב־כבדות, כשהוא מתנחם בעובדה שלפחות ירחיץ עתה בן נוסף — ויפסיד בת: השיג לא מבוטל, אחרי הכל.

כולם נאים בגבר חדש. השבוע בוצע הניתוח הראשון בהצלחה. ד"ר טקטק הצהיר שלחוצ־רה — ששמה עתה חיצ־יר — יש כבר בבירור משהו המוכיח על גבריותה — כלומר גבריותו. לאחר הניתוח הבא, בעוד שלושה חודשים, יהיה חיצ־יר גבר מושלם לכל דבר.

ד"ר טקטק גאה מאוד במלאכתו, ואין הוא היחידי. גאים גם חיצ־יר ואביו, כל בני כפרם — ונראה שגם כל תושבי ה־שטחים. אמר השבוע תושב שכם לכתב העולם הזה: „מה זה בית־חולים הדסה ב־ירושלים? שום דבר. תראה מה אנחנו עושים בבית־חולים שלנו בשכם? מתקנים את מעשה ידיו של אללה הרחמן."

לחרות כל ההכחשות - אל תופתע!

שר־תאוצר עלול להכריז בקרוב על פיחות!

ביום החמישי שעבר פשטו שמועות עקשניות ברחוב ז'בוטינסקי בתל־אביב ובמרכזים האחרים של הסחר בדו־לרים שחורים, לפיהן יוכרז הפיחות למחרת, ביום ו' ה־13 למרץ, אחר־הצהריים. אפילו הבורסה הרשמית הודבקה בחיידק ההבלה.

בתחילת השבוע הנוכחי שבו ונרגעו המחירים במרכזי העצבים הפיננסיים — אולם לא הרוחות: יותר ויותר מומ־חים מאמינים, כי הפיחות בוא יבוא. הנעלם הגדול הוא: מתי.

פיחות בהיץ?

ד בר מוזר קורה לאחרונה לדולרים רבים שישראל מרוויחה מיצוא: הם אינם מגיעים ארצה.

הדולרים משתהים בבנקים, אצל הקונים בחו"ל, ואולי גם במקומות אחרים, פחות מתקבלים על הדעת — כגון בכיסיהם של נציגים של חברות־יצוא מסויימות מאוד.

ההוכחה: היצוא התעשייתי של ישראל, פרט ליהלומים, הסתכם בשני החודשים ה־ראשונים של 1970 ב־50 מיליון דולר. זהו בדיוק הסכום שבו גם הסתכם היצוא באותה תקופה אשתקד.

לעומת זאת, הודיעה הסטאטיסטיקה של ייצור סחורות על תוספת של כ־8 אחוזים בייצור ליצוא בשנה זו, בהשוואה לאשתקד.

מדוע לא מתבטאת תוספת זו בדולרים שנתקבלו מיצוא?

מכיוון שהמחירים בחו"ל למוצרי תעשייה לא ירדו — להיפך, בשוק הגרמני, למשל, אנו מקבלים עתה כ־15% יותר עבור מר־בית הסחורות וכל השרותים — מתבקשת רק מסקנה אחת אפשרית:

קיימת הברחת דולרים בסקטור היצוא ה־תעשייתי, בסכומים של כשלושה עד ארבעה מיליון דולר לחודש.

זהו סכום נכבד מאוד, אם לוקחים בחש־בון שחלק ניכר של היצוא התעשייתי מבו־צע על־ידי חברות ממשלתיות כגון דשנים וחומרים כימיים, מיכרות הנחושת בתמנע ומפעלי ים המלח. נראה שההברחה הזאת מקיפה בין 15% ל־25% של היצוא של מפעלים מן הסקטור הפרטי וההסתדרותי.

חלק מן הדולרים שקיבלו היצואנים ב־חו"ל הוכנסו למקרר מתוך רצון להרוויח מפיחות הלירה — לו הם צופים. רוחי ה־מפעלים המייצאים יעלו, כמובן, אם יונהג פיחות, באותם אחוזים בדיוק שבהם ירד ערך הל"י בשוק הכספים הרשמי.

מה רע, בעצם, בהברחת דולרים?

ת יצאה זו, מן הציפייה לפיחות, מסבה נזק ישיר לכלכלה הישראלית, מונעת את מטבע־החוץ הדרוש לפעילות המשק ו־לרכישות השוטפות של מערכת הביטחון.

לעומתה, א י ן המשק ניזוק במישרין מן השוק השחור לדולרים שברחוב ז'בוטינסקי. שוק זה ניזון ממקורות רבים ומגוונים — תיירים, עובדי שגרירויות זרות, יאמים זרים וישראלים החוזרים מחו"ל עם מטבע זר, ש־בדרך כלל נרכש מן האוצר, במחיר הרש־מי, והרוצים להרוויח את ההפרש בשער החופשי — כעת 15%.

הממשלה, שהשתמשה לעיתים בעבר ב־שוק שחור זה לצרכיה היא, מתירה פעילות זו, הנוגדת את החוק, מתוך הנחה ש־ממילא לא היה מגיע כסף זה לקופת האוצר.

מהם השיקולים בעד פיחות?

ב הלת הפיחות ניזונה בתחילה מ־שורה ארוכה של הכרזות מצד כלכל־נים מאוניברסיטאות ירושלים ותל־אביב.

טענו הפרופסורים, ובראשם דן פטנקין, דיקן בית־הספר (הפקולטה) לכלכלה ולמינ־הל ציבורי ע"ש קפלן בירושלים: שער ה־ל"י הגבוה יחסית מעודד את היבוא, אינו מדרבן את הייצוא.

לדבריו, אם כל דולר של מיצרכ־יבוא יעלה חמש ל"י או יותר, תוקטן הצריכה של מוצרים אלה בארץ. אם כל דולר יצוא יזרים לכיס היצואן הישראלי חמש ל"י במקום 3.85 (בפועל) כיום, יגרום הדבר להגברת היצוא.

על טענות אלה חוזרים הפרופסורים זה למעלה משנה, מביאים מדי פעם מומחים תלוייה בהחלטות הסינדיקאט העולמי למס־חר באבנים יקרות, ולא ברצונם של ה־יצואנים הישראליים. מוצרי מחצבים ודשנים שונים אף הם מיוצרים כאן בכמויות מעל לצריכה המקומית, ויימכרו במעט בכל מחיר.

הכל בכל — למעלה ממחצית היצוא ה־ישראלי לא ניתנת להגברה כלל על־ידי פעולה כלשהי של ממשלת ישראל — כולל פיחות.

נוסף לכך, סוענים הכלכלנים הפרו־ספי־ריים, יאפשר הפיחות ליצואנים להוריד את מחירי מוצרי ישראל בחו"ל — במטרה להגביר את כושר התחרות שלהם. אולם דווקא צעד זה יקטין את זרם הדולרים ה־נכנסים לאוצר המדינה. זה, על כל פנים, מה שקרה בפיחותים הקודמים.

מסקנתם: הפיחות הוא אשלייה — במי־דה ורואים בו פיתרון לבעיות הכלכלה הישראלית.

יהיה או לא יהיה פיחות?

מ ה יקרה, איפוא?

לפי ההיגיון הפשוט, וגם לפי דבריו הפומביים של פינחס ספיר — לא כלום, בעצם.

בעיות הכלכלה הישראלית נעוצות במיב־נה הטפילי שלה — ובצורך להשקיע שליש מן התוצר הלאומי הכולל כדי להבטיח את גבולותיה של ארץ־ישראל השלמה.

במיבנה הטפילי אין שר־האוצר רוצה כל־כך לגעת. דבר זה אפשר אולי להבין — הוא עצמו יצר חלקים נכבדים ממנו במו־ידיו. את מצב הגבולות היה שר־האוצר אמנם מבקש לשנות — הוא יונה מוצ־הרת — אבל ספק אם בממשלת גולדה—גלילי—אלון—בגין—וייצמן יינתן לו הדבר. מכיוון שממצב זה אין מוצא — אין עושים לעת עתה כלום.

ספיר מרבה לאחרונה לאיים באמצעי־חרום, לאור המצב העלול להתפתח. נאום־הסיכום שלו בכנסת לקריאה הראשונה של תקציב 1970/71 היה זהה, במפתיע, לנקו־דות רבות שהעלה העולם הזה עוד בנובמ־בר 1969, כאשר, לדברי האוצר, היה הכל שפיר.

כעת מודיע לפתע ספיר, שאם תימשך התרוקנות קופת המדינה מדולרים, יינקטו אמצעים חריפים מאוד, שיפגעו קשות ב־רמת־החיים של הישראלי.

האמת העגומה היא, שאילו נקטו אמ־צעים כאלה בזמן הנכון, לא היו צריכים להיות חריפים כל־כך. אלא שאז, כמובן, היה המערך מפסיד עוד כמה מושבים ב־כנסת, בבחירות.

האמצעים החריפים יופעלו כנראה במשך הקיץ הקרוב, ויינפצו כמובן את „עיסקת החבילה" לרסיסים.

ודאי הוא שהם יכללו מיסוי נוסף, על־מנת לצמצם את הצריכה הכוללת בארץ. בהחלט יתכן גם שהם יכללו פיחות.

לבעלי זיכרון טוב, לא תהיה בכך משום הפתעה: פינחס ספיר כבר ביצע פיחות אחד בעבר — בניגוד לדעתו המוצהרת.

מה השיקולים נגד פיחות

ל עומת המצדדים בפיחות, אומר ספיר — ואומרת חבורה אחרת של כלכלנים, שאינם קשורים למימסד האקד־מאי:

פיחות היה גורם אוטומאטית לייקור ה־יצוא, מכיוון שמרבית מוצרי היצוא הישר־אליים תלויים בחומרי־גלם, בדלק או ב־שרותים, העולים לנו במטבע־חוץ. מרכיב מטבע־החוץ במחיר הייצור והשיווק של מו־צרי־היצוא הישראליים הוא 15% בהדרים ובחלק משאר היצוא החקלאי — ומגיע ל־80% במוצר היצוא מספר אחד של ישראל — היהלומים.

ייקור הייצור בגלל פיחות היה לא רק מקפיץ את מחירם של מוצרי־היבוא — אלא גם את זה של תוצרת ישראל שנועדה ליצוא. הרווח נטו למדינה היה קטן מלכת־חילה, אפסי לחלוטין מאחרי זמן קצר יחסית. הפיחותים הקודמים הוכיחו שהמשק הסתגל אליהם תוך שנה, העלה את מחיריו, ודבר — לא ביצוא ולא ביבוא — לא השתנה.

הסיבה למצב זה נעוצה במיבנה המשק ה־ישראלי, התלוי כל־כולו ביבוא. לעומת זאת, היצוא (684 מיליון ל"י) ברובו אינו תלוי בכלל ברווח של היצואן.

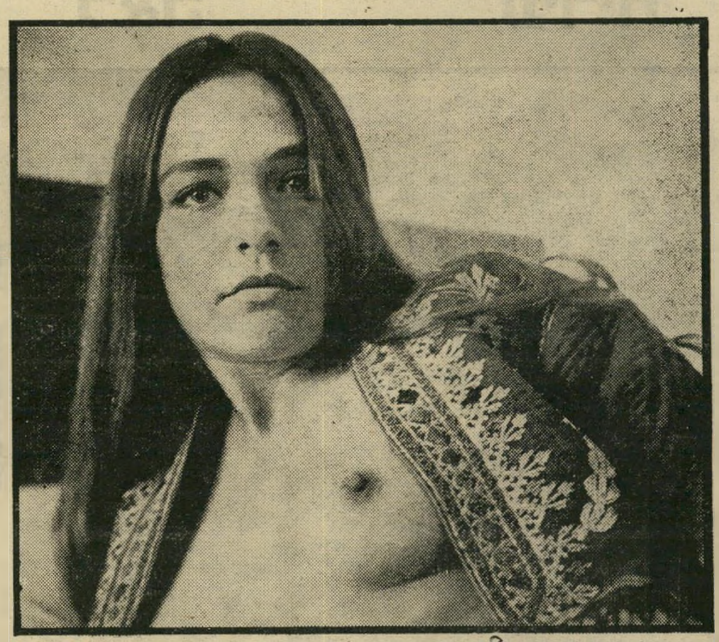
את הסחורות, למשל, יש לייצא בכל מחיר — אין מי שיאכל אותם בארץ. זה נכון גם לגבי חלק גדול של שאר היצוא החקלאי. כמות היהלומים שישראל מוכרת בחו"ל מחו"ל, כגון מילסון פרידמן או פריץ מח־לוף, המזדהים עם דעותיהם על כלכלת יש־ראל כבר במסיבת העיתונאים הראשונה ש־להם בשדה־התעופה בלוד.

בשבוע שעבר נפגשו פרופסורים אלה עם ראש־הממשלה — שהבנתה בכלכלה הלאו־מית אינה עולה על זו של כל גננת אחרת — כדי לשכנעה ששר־האוצר שלה אינו צודק בהתנגדותו העיקשת לצעד המוצע.

שיחה זו — שאין לה כל משמעות לגבי גיבוש המדיניות הכלכלית הישראלית — גרמה לתגובות האחרונות בהבלת הפיחות.

האמת היא, שפעולה נגד ספיר הינה ה־דבר האחרון שגולדה מאיר תהיה מוכנה לעשות במצבה המסובך הנוכחי: הכרעה שלה נגד ספיר היתה מעמידה אותו בצורה חד־משמעית בצמרת האופוזיציה המתגבשת נגדה במפלגת העבודה.

פלייבוי מגלה את ישראל

על רקע הנוף הפראי של הרי יהודה, לא רחוק מירושלים, ניצבת קוני טרנר, כשהיא מפקירה את גופה החשוף לרוח המידברית, כשרק מעיל קצר לכתפיה. תמונה זו פותחת את הכתבה על נערות ישראל, שפורסמה בגליון ה„פלייבוי" של חודש אפריל, שהופיע בשבוע זה בניו־יורק. קוני בת ה־23, מוצגת ב„פלייבוי" כמתנדבת באחד הקיבוצים בעוד שלמעשה היא משמשת בארמנית במועדון „סוראמללו" בירוש־לים. התמונה התחתונה לקוחה מתוך כתבה על קוני שהופיעה ב„העולם הזה" לפני שמונה חודשים („העולם הזה" 1663).

העולם ראה את ישראל מחפשטת – ועכ

עירית לביא אחת המועמדות הרציניות ביותר לתואר **מלכת היופי של ישראל** השנה, היא תלמידת תיכון חי־פ־אית, המתעתדת לדברי **הפלייבוי** להיות **מורה** להתעמלות. גם עירית התפרסמה לראשונה מעל דפ בתחרות מלכת־ה זכתה עירית בכת

לאה **עירית**

כריסטין־מרי צולמה על חוף הים מדרום לתל־אביב. **הפלייבוי** מגדיר את כריסטין־מרי כשחקנית, ילידת צרפת, שירשה את כישרון המישחק שלה מאמה הרקדנית ואביה האופנאי. לישראלים מוכרת כריסטין־מ קוטק **מאנדי"ס** ואד על־ידי מפיק־סרטי

לאה ורדי צולמה על רקע עיר מגוריה — חיפה, באחד מיערות הכרמל. לאה בת ה־25, היא דוגמנית שהשתתפה במרבית תחרויות היופי שנערכו בארץ. בזמנו היא נבחרה כמלכת־היופי של חיפה, ומושכת תשומת־לב גם כיום.

דליה הראל מדוגמניות הצמרת של ישראל. היא אמנם הופיעה ב**פלייבוי**, אך תחת שם בדוי.

ה שבוע יצא לשוק ברחבי ארצות־הב־ **רית גליון אפריל של ירחון היוקרה והמין האמריקאי פלייבוי.**

לשבעת מיליון קוראיו, זהו מאורע שיגר־ תי, החוזר על עצמו מדי חודש. אולם ל־ גבי מספר ישראליות, עשוי השבוע להיות נקודת־מיפנה בחייהן.

בלי חיילות

כאשר יגיע העיתון לישראל, בעוד חוד־ שיים־שלושה, יהיה כבר ידוע, מן הסתם, מי זכתה בחוזה שמן להופעה בסרטים, או לפירסום עולמי בדרך אחרת.

שכן, גיליון אפריל הוקדש ליפהפיות יש־ ראל: והן מופיעות בו חלקן לבושות, חלקן ערומות.

שוק החתיכות

ה „פלייבוי" הוא ירחון־יוקרה הדור, **ענקי ויקר, הפונה לכל הגברים ה־** אמריקאיים בעלי הטעם ההדור והיקר, וה־ מוקדש לכל הטוב והיפה בחיים — מאכ־

ש"ן גם את הישראליות

ה**עולם הזה**, כאשר השתתפה לפני שלוש שנים בתחרות
ם, הוכתרה בתואר **נסיכת הים התיכון**. לפני שנה
של **מיס אלגנס**. אכן, יש בה משהו, בלי כל ספק.

או

יותר כמולאטית הנאה, שהיתה מארחת תחילה בדיס־
כך בקינגס־קלאב. רבים השתוממו שעד כה לא נחטפה
בעל־תושיה. אישיותה הפוטוגנית מרשימה באופן מיוחד.

אן טוכמאייך דוגמנית ושחקנית קולנוע, מי שהיתה נערת העירום של **העולם הזה** בסידרת פארודיות מצולמות על נושאים ציבוריים, היא הישראלית שהתפר־סמה ביותר **בפלייבוי**. מכל הישראליות המופיעות בכתבה, זכתה רק אן בתמונת ענק המשתרעת על פני עמוד שלם, כשהעיתון מציין את העובדה שאן היא ילידת לנינגראד והיתה מקפלת מצנחים בצה"ל.

לים, משקאות, בגדים, מכוניות־ספורט — וחתיכות.

בעיקר חתיכות.

חתיכה המופיעה בפלייבוי — ביחוד ב־עירום — זוכה לתשומת־ליבו הקפדנית של כל מגלה־כוכבות וחתיכות ברחבי ארצות־הברית ואירופה.

שני עמודי האמצע הכפולים של הירחון, מוקדשים תמיד לתמונת־עירום אמנותית של חתיכת החודש. חתיכות האמצע של ה־פלייבוי זכו כמעט ללא יוצא מן הכלל ל־תפקידים בסרטים, בדוגמנות, ובמסעי פיר־סום מכניסי הון־תועפות.

ראי לכתבה — הצלם האמריקאי אירווין נוימן. הוא שוהה עתה אצלנו אמנם לצורך כתבה שהוא מכין על ישראל בשביל עיתון הצילומים האמריקאי לוק, אך כל אותן צעי־רות שצולמו ולא זכו להופיע בפלייבוי, לה אלמגור, יעל אביב, קלרה יקל — סיר־בו בכלל. יהודית סולה, ציונה טוכטרמן וליאורה לפידות הסכימו — אך לא בעירום. יהודית סולה לא זכתה כלל להיכלל בגיל־יון. כמוה נפסלו גם דינה ברכה ודליה

„ארץ זבת חלב ודובשניות"

איך רדף

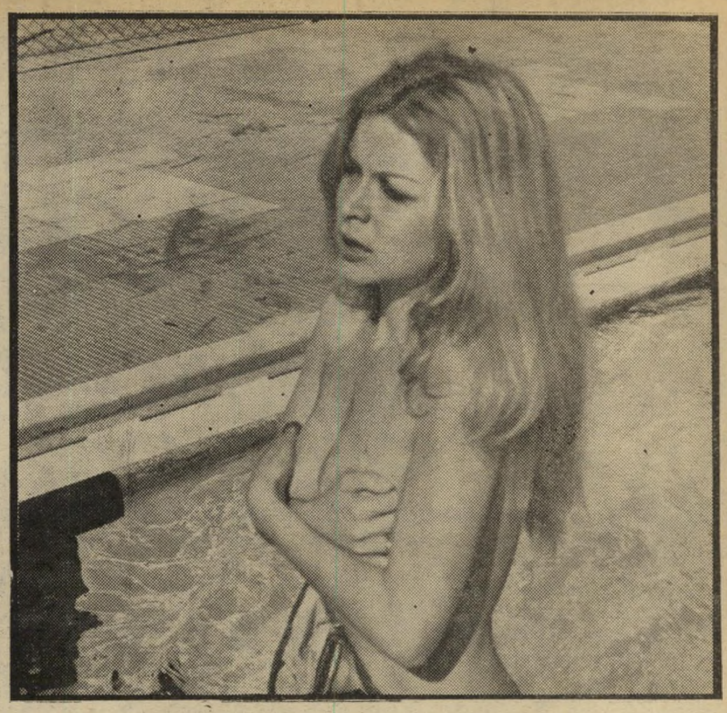
אחריהן, איך

ב מקביל להופעת הגיליון השבוע ב־ארצות־הברית, שוהה בימים אלה, ב־חדר 1016 בהילטון בתל־אביב, האיש האח־יכולות לנצל את ההזדמנות כדי לשאול אותו למה.

אלו שהופיעו, יכולות ללכת להודות לו.

יש לקוות רק שאירווין לא יכזר לישר־אליות לרעה את המרורים שהשביעוהו, עד שזכה לעשות את כתבתו („פלייבוי" מחפש חיילות — העולם הזה 1658), **וכמה שנאלץ לרדוף אחרי אחדות מהן עד שהסכימו.** גי־לוזינבוק — גיסתה של דליה לביא. ציונה טוכטרמן שוכנעה לסגת מנוקשותה, מופי־עה בעיתון עם שד אחד מפואר חשוף לתם־ארת — דבר שסירבה כל השנים לעשותו למען הישראלים (בתמונות, זאת אומרת). ליאורה לפידות, מאידך, הצליחה גם לש־מור על תומתה וגם לא להיפסל.

(המשך בעמוד 22)

ציונה טוכטרמן

אחת הדוגמניות הישראליות המפורסמות ביותר, לא הסכימה מעולם להצטלם בארץ בעירום מלא, למרות שהצטלמה חשופה למדי (ראה למעלה). עבור הפלייבוי הסכימה ציונה טוכטרמן לחרוג מהרגלה, לחלוץ לפחות שד אחד בתמונה (משמאל) אשר צולמה על חוף ים המלח.

(המשך מעמוד 21)

לעומת זאת, לא הופיעו כלל אחדות מ־אלו שהסכימו כן להצטלם בעירום מלא, כמו השחרחורת האכזוטית סמדר דרור.

★ ★ ★

ר צילומים נערכו בשיטה האמריקאית — מזומנים ביד. בתום כל יום צילומים, חולק מייד הכסף לנערות: עם בגדים — 150 ל"י. עם שדיים גלויים — 350 ל"י. תעריף קבוע, אין להתמקח. למרות הקשיים שנערמו בפניו, הצליח אירווין להוציא מתחת ידיו כתבה מוצלחת במיוחד: בכתבת־תצלומים רגילה בפלייבוי נכללים בדרך כלל כעשרה אחוז בלבד מן הצילומים. כאן זכו להתפרסם כחצי מן ה־חתיכות שצילם. זה היה ביוני — בדיוק לפני תשעת ירחי לידה.

אולם במקום אחד נחל הצלם כישלון מוחלט: בצה"ל. כל נסיונותיו לכלול חיילות צה"ל בכתבתו עלו בתוהו. אף אחת לא הסכימה להצטלם — אפילו לא עם בגדים, שלא לדבר על בלי.

כיצד נמצאו החתיכות?

ששונה מגן

דוגמנית ופקידה חיפאית בת 20, צולמה על־ידי צלם הפלייבוי בתלבושת בדואית מקורית על רקע נופי הנגב הפראיים. בתחרות שנערכה בשנת 1969 נבחרה ששונה מגן כסגניתה של מיס אלגאנס.

אירווין ועוזרו הישראלי, צלם־העיתונות הוותיק אברהם ירון, פנו תחילה ללאה פלטשר. זו הודיעה להם שהיא מתמחה ב־ביגוד, לא בחשיפה. וזה — למרות ההמ־לצות החמות שהביאו השניים ממקורות רמי־דרג.

בלית־ברירה נאספו הצעירות מפה ומשם. ודאי מוסיפות עוד 3—1—2 למידותיהן מ־רוב נחת.

מספר הפלייבוי לזאב האמריקאי:

„הישראלית, כפי שתגלה כשתהיה שם, היא מורכבת ופשוטה כאחד, מאחדת בתוכה סופיסטיקציה ונאיביות, נשיות מזרח־תיכו־נית חמקמקה יחד עם כוח רב, עניין במת־חשך בעולם לצד גאווה עצומה על היותה ישראלית.

„גישתה למין היא לעיתים ישירה ובלי חוכמות, לעיתים פוריטאנית עד זוועה. ב־מילים אחרות — אין לך שום דרך לדעת מה מצפה לך."

ואם זה לא מספיק, או יש עוד: „הצעי־רה הישראלית, מהתימניה הזעירה בעלת ה־עור החום־כהה ועד הבלונדינית הארוכה ו־הוורדרדה, מהווה סוג חדש של אשה, סוג של אשה הנמצא עדיין בשלבי התגבשותו הסופית." מי היה מאמין.

„גישתן למין היא ישירה ובלי חוכמות"

חלקן מאוניברסיטת תל־אביב, לאחר פירסום מודעה הולמת. אחת נתגלתה כשנאספה ב־טרמפ, אחרות בכל מיני חורים אחרים.

המיבחן היה מדוקדק, כי הפלייבוי אינו משתמש בסתם עירום. הוא מקפיד על עי־רום בעל רמה — רמה גבוהה אפילו. חתי־כה שלדעת הצלם האמריקאי לא הגיעה ל־רמה — ולא חשוב כמה מדהים היה היקף החזה שלה — נפסלה. אירווין הסיט את עפרונו מעל השולחן, וזה היה הסימן לירון לפטור אותה בשלילה.

★ ★ ★

מ רתקת אוזי לא פחות מצילומי־ה־עירום הנהדרים בפלייבוי היא הכתבה הגלוית אליהם.

היה זה בן־גורין שקבע בזמנו שלא חשוב מה יגידו הגויים. אולי זה באמת לא חשוב — אבל זה ודאי מבדר: לוא היו הישראלית שומעות כמה שהן נהדרות, היו

★ ★ ★

בן אדיו מובן שמבין כל החתיכות ה־ישראליות, המהפנטת ביותר את הקורא האמריקאי היא חיילת צה"ל.

למרות כשלונו להשיג תצלומי־עירום שו־בים של כמה קצינות קימנדו, עם סכין בין השיניים ושדיים מוזקרים אל־על, יודע

29 יפהפיות ישראליות בכתבה על פני 20 עמודים ב„פלייבוי"

אסתר זבקו אחת מדוגמניות הצילום הידועות בישראל, מוכרת ברחוב דיזנגוף כאחת, שהיתה מארחת במועדון **מאנדי.**

חנה פרידמן היא אחת הישראליות הבודדות שצולמו ב**פלייבוי** שלא בעירום, על רקע קקטוס, כדי להמחיש את אופיה הצברי.

יעל ירדני שהצטלמה בעירום מלא עבור **הפלייבוי** היא דמות בלתי־מוכרת בעולם הזוהר הישראלי. ניתן לומר עליה שהיא התגלית היחידה של **הפלייבוי** בקרב נערות ישראל. לפי **הפלייבוי** יעל היא סטודנטית למדעי־הרוח ורקדנית ריקודי־עם העוסקת בהתעמלות כתחביב. היא לומדת עיתונאות באוניברסיטת תל־אביב.

סנדרה ויוה היא שם לא כל־כך ידוע בארץ, אבל תמונת העירום שלה היא אחת הטובות ביותר שפירסם **הפלייבוי.** סנדרה, ש**הפלייבוי** מגדיר אותה כ„דוגמנית מיקצועית ילידת רומניה", צולמה כשהיא משתופת על רקע נוף הנגב. נראה שצלם **הפלייבוי** הלך שולל אחרי חמודותיה הטבעיות — כולן מתנת הבורא.

אביבה פז אחת הרקדניות המפורסמות בארץ ו־שחקנית **הקאמרי,** סירבה להתפשט, אולם הסכימה להצטלם בחולצה רטובה בעין־גדי.

הפלייבוי לספר רבות על הגזע המיסתורי והנהדר הזה:

„אחרי שעות העבודה, חופשיות החיילות להחליף מדים, ללבוש מיני ולבלות בערב־ריקודים במועדון המשותף. או אם היא חפצה לצאת לשחיית־חצות או לפיקניק על הקטנוע של החבר שלה, אף קצין לא יגיד לה לא. ואם השחייה או הפיקניק נמשכים לתוך השעות הקטנות, ובשובה היא מוצאת את שערי הבסיס סגורים, זו לא בעייה בשבילה לקפוץ מעל הגדר — ביחוד כש־ידיו של החבר עוזרות לה מכיוון הישבן."

לישראליות יש גם אופי, לא רק יופי, אל תחשבו, וביחוד לחיילות צה"ל.

אחת מהן, יודע הפלייבוי לספר, הגיעה לבסיס לאחר שנסגר השער, ובמקום לקפוץ מעל הגדר הסכימה להצעת החבר שלה לישון בחדרו — בתנאי שהוא לא יגע בה. החבר הסכים — אבל היצר הטוב גבר עליו, והשניים „עשו אהבה", כדברי הכתוב. ה־לילה היה ארוך ונהדר, מתמוגג העיתון, אבל למחרת בבוקר הודיעה החיילת לגבר־בר שהיא לא רוצה לראות אותו יותר. „למה? היה נדמה לי שנהנית," כך הוא. „בטח נהניתי, אבל אתה לא קיימת את ה־מילה שלך." כך היא.

* * *

איזו ישראלית אחרת — חיילת ל־שעבר, כנראה — נקלעה למצב דומה — אלא שהפעם הגבר דווקא כן קיים את מילתו, ולא נגע בה לטובה. מאליו מובן שהוא לא היה ישראלי, אלא אורח מחו"ל.

בבוקר, שאלה הצברה:

„למה לא ניסית להתחיל איתי?"

„אמרת לי שלא, והתרשמתי שאת מת־כוונת ברצינות."

„האי לוא היית ישראלי, היית כבר מת־פרץ בכוח לחדר־השינה שלי."

„ומה היה קורה אזי?"

„הייתי מסרבת אז לראות אותך יותר

(המשך בעמוד 24)

חגי אלוני אחת מנערות דיזנגוף, מתוארת בפלייבוי כשחקנית קולנוע שהשתתפה כבר בשלושה סרטים, שניים בחו"ל. וכציירת שתחביבה איסוף בולים ומטבעות.

מדריך לתייר: איך לצוד אותן?

(המשך מעמוד 23)

לעולם. איפה אתה מתכונן לישון הלילה?"

במחיר הדולר שמשלם הזאב האמריקאי תמורת הפלייבוי, הוא זוכה לקבל עצות ל־עניין: הוא לומר שבתור זר יש לו יתרון על פני הישראלים. ושהמקום הטוב ביותר להתחיל את סיורו בתחום החתיכות הוא תל־אביב. ספציפית — דיזנגוף:

"בדיזנגוף תמצא תערובת של השדרה ה־חמישית של מנהטן, שדרות מישיגן של שיקאגו, קינג'ס־רוד בלונדון וסנט־ג'רמיין בפאריז."

אה, אה, אם דיזנגוף הזקן רק היה שומע את זה.

הקיבוצניקית והסקס

דמשך הייעוץ המיקצועי: דיזנגוף ה־נהדר טוב רק בשביל העיניים. בשביל דברים רציניים יותר — רד לדיסקוטקים. שם, אל תחשוש לבקש כל חתיכה שתרצה לרקוד איתך. גם אם היא תסרב, היא לא תיעלב.

זאת — בהגבלה אחת: לא כאשר החבורה היא מבין יוצאי ארצות־המזרח. שם, לא מעודדים ריקודים של נערות עם זרים.

אם תפסת חתיכה בדיסקוטק — המקום הבא ללכת אליו הוא הפאב. כאן נפסקות העצות בנושא החתיכה, מתוך אמונה ש־בשלב זה יצליח כבר התייר האמריקאי להסתדר לבדו.

העצות, לעומת זאת, עוברות עתה לנוש־אים כמו אתרי־תיירות, מסעדות, מועדוני־לילה. מוזכרים שמות כגון מאריס, סטוון, ג'אנט, עומר־כיאם, כאליף.

במיוחד מוזכרים לטובה הלילות בעין־הוד, לשם באות צעירות מקיבוצי־הגליל. והקיבוצניקיות, מדריך הפלייבוי את קור־איו, למרות חינוכן החופשי ושהייתן במחי־צת בנים ובגרים כל חייהן, מוגבלות יותר בהשקפתן על המין מאשר ישראליות אח־רות. הקיבוץ, כנראה, מעניין אותן תמיד יותר מהסקס. משהו ברוח: "נו, גמרת כבר? בוא נחזור לקטיף."

הנה כישלון ההסברה האמיתי של יש־ראל.

אורנה שמולביץ' על רקע הר־הבית, בתלבושת בדואית וליד גמל כורע, צולמה הסטודנטית למדעי המדינה באוניבר־סיטה העברית בירושלים. לדברי הפלייבוי חלומה של אורנה הוא להיבחר כחברת־הכנסת.

ליאורה לפידות דוגמנית המסלול מספר 1 של ישראל, צולמה בחצאית שקופה בלבד על אחד מסלעי המלח שבחוף ים־המלח. לישראליות שצולמו שולמה התמורה בהתאם למידת התפשטותן, על־ידי צלם הפלייבוי.

תערוכות

חדש בגלריות

★★★ **נפתלי בזם** (גלריה מבט, תל־אביב). תערוכה נדירה של אחד הידועים ש־בציירי ישראל. ציורי השמן מעידים על ה־השתחררות מההשפעה החזקה של הצרפתי **פרננד לג'ה**, ועל השתחררות מנושאים „יהודיים" שאיפיינה את הצייר בעבר הלא־רחוק. הקומפוזיציות נהיו פשטניות ומרו־כזות יותר ויותר, כשרובן סובבות סביב מרכז אמצעי אחד, על רקע של מישטח צבע חלק ואחיד. ישנה הרגשה שציורי־השמן הם שלב מעבר לעשיית „אובייקטים", או ציו־רים תלת־מימדיים צבועים, מעץ וממתכת, ונראה שהצייר יגיע למסקנה זו בעתיד ה־קרוב. רוב הנושאים: מיפגשים בין דמות לבין חפץ, בין גבר מסוגנן בחריפות לבין צמח מיתולוגי וכו'.

★★★ **זיו (פינחס) פאפקין** (גלריה בינט, תל־אביב). **אחד מארבעת „הגדו־לים" של אסכולת פריז היהודית, שהתפתחה בין שתי מלחמות העולם. שאר השלושה: מודיליאני, שאגאל וסוטין.** יהודי בולגרי (1885—1930), שנדד הרבה באירו־פה, אמריקה, קובה ואפריקה הצפונית ו־השאיר אחריו הרבה רישומים ותחריטים על חוויות הדרך שלו. בתערוכה מוצגים שני נושאים עיקריים: עלובי החיים (סרסורים, יצאניות, אצילים, בעלי־הרמונות) והאשה־ילדה. רישומיו מביב־השופכין האנושי הם סאטירה של איש העולם־הגדול, המלגלג על חולשות אנוש. ואילו דמויות הנשים שלו (בין אם הן טוניסאיות מלאות־גוף או נערות אינדיאניות מקובה) ספוגות חושניות בריאה של הים־התיכון. הנשים המצויירות נוצרו לאהבה, לאמהות, ספוגות בצבעי פסטל רכים וקווים רוטטים ועטופות אווירת אגדה מזרחית. התערוכה היא נסיון נוסף לבסס את ישראל כמרכז עולמי של אסכולת פריז היהודית.

בשיא תהילתו, התאבד הצייר ביוני 1930, באסלייה שלו בפריז. מומלץ.

★★★ **יאיר גרבוז** (גלריה גורדון, תל־אביב). התערוכה מצביעה על הכיוון ה־חדש שפונה אליו הצייר: סיגנון חריף ו־גרוטסקי של דמויות גברים ונשים, ההופ־כים לגושים אנושיים חד־מיניים, למרות ה־הדגשה החזקה על אברי־המין שלהם. ה־ציורים מוכיחים את לבטי המעבר בין ה־סיגנון הנאטורליסטי, המבוסס על הדפסות ריאליות של צילומים בסולם צבעים קיצוני כהה־בהיר, לשלב של צבעוניות ורודה־אפו־רה, כשלתוך קו־המיתאר של הגופות נד־חסים אלמנטים שונים וצבעוניים מאוד. פית־רון ציורי דומה נמצא בדמויות המופשטות של הצרפתי **ז'ן דובופה**. התערוכה היא עדיין עירבוב של שני הסיגנונות השונים וחסרה את הקיצוניות של גישה אחת ברורה.

קולנוע

סרטים לכופרים הידד

★★★★ **שביט החלב** (תכלת, תל־אביב). הבמאי הספרדי הותיק לואיס בונואל לא החמיץ אף פעם הזדמנות לתקוע סכין בגבה של הכנסיה הקאתולית. לא נמצא כמעט סרט, שיצא מבין ידיו מבלי שיזכי־רה לגנאי. הפעם, הקדיש לה הבמאי את כל שביל החלב והחליט להוכיח באופן שיטתי שזהו מוסד אבסורדי, מרושע וממיט אסון על האנושות.

גיבוריו של בונואל בשביל החלב הם שני קבצנים היוצאים ברגל, מפארים לעיירה ספרדית בה קבור קדוש כלשהו, תוך תקווה שליד קברו יוכלו לאסוף נדבות בשפע. ב־דרכם, נתקלים השניים בכל תיאוריות ה־יסוד של הכנסיה הקאתולית ובכפירות ה־שונות שנולדו מתיאוריות אלה. לשם כך, מדלג בונואל מתקופה לתקופה, בוחר לו צימוקים מתולדות הכנסיה ושני קבצניו משוחחים באופן טבעי ביותר עם ישועי מן

ציור שמן של נפתלי בזם

המאה השבע־עשרה או רועה עיזים מן ה־מאה הרביעית.

אנשי הדת כמשוגעים. כשהוא מט־פל במהות הגוף והנפש, מביא בונואל טכס דתי מראשית ימי הנצרות, של כופר בשם פריסצ'יליאנוס, אשר האמין שהגוף הוא ער־נש לנשמה ולכן יש להשפיל אותו בתענו־גות בשרים בימי חייו, כדי שהנשמה תעפיל לשמיים לאחר המוות.

כשמדובר בבחירה החופשית של האדם בין הטוב והרע, מוצגים ישועי ויאנסניסט (בן כת כופרת נוספת), המצחצחים חרבות הלכה למעשה תוך כדי ויכוח תיאורטי. או־תה שעה יושבים הקבצנים בצד, לוגמים יין, אוכלים פת לחם, משוחחים על אותו נושא בצורה הרבה יותר פשוטה וללא כל צל של איבה, ומתבוננים בשני אנשי הדת כב־שני משוגעים המוכנים להרוג זה את זה בגלל עניינים הנהירים להם בלבד.

בצורה דומה חולף בונואל על פני תול־דות הכנסיה הקאתולית תוך כדי מסע הקב־צנים, ומגיע בסופו של דבר למסקנה שאם יש פגם בדת, הרי זו הדרך בה היא מוצגת על־ידי הכנסיה. לוא היתה הבחירה בידיו של בונואל, היה מעמיד את האפיפיור אל הקיר ומוציא אותו להורג יחד עם כל מה שהוא מסמל (זאת מדמיין לעצמו אחד ה־קבצנים לנוכח אחת מתופעות אי־הסובלנות הרבות של הכנסיה, בהן הוא נוכח).

דעה אישית. הסרט מכה את הכנסיה בשוטיה שלה. כל הטקסטים לקוחים מספרי הקודש ובונואל התעניין פחות באמיתותם הפילוסופית, כשעיקר מטרתו להציג את ה־אבסורד שיש בהם בחיי היום־יום. אשר לצד החזותי של הסרט, הצילומים והסצינות או־תם מרכיב בונואל ביד אמן, באים להביא את חוות דעתו האישית על טקסטים אלה. לדוגמא: רב־מלצרים מרבין תורה נוצרית ומשמעת קאפיטליסטית באנשיו, שעה שהוא דואג לסידור חדר אוכל מפואר לקראת ארוחת־צהרים.

הפשטות בה מתקבל כל מעבר מתקופה לתקופה ומדמות לדמות מעוררת אף היא התפעלות, צילומי הצבע של קריסטיאן מא־טרס (מרז דסקירו) שובים את העין ופס־קול המורכב מקולות ואפקטים בלבד, שוב פרי דמיונו הקולנועי של הבמאי, תורמים לשלמותו של אחד הסרטים החשובים של השנה.

לסיום, מילת אזהרה: ידיעה מסויימת של המחשבה הקאתולית והתמצאות בבעיות ד־תיות יכולים לעזור בהבנת סרט זה. בלע־דיהם, קשה להניח שההנאה תהיה שלמה.

אבוי לצדיקים

★★ **חבורת הזאבים** (סינרמה, תל־אביב). בדור הנוכחי לא כדאי כבר להיות שוטר. לא זו בלבד שהמשכורת עלובה. אפילו אהדת הציבור אינה נתונה לבעל מק־צוע זה. האם אין זה משעמם לחבב שוטר עיקש, נציג של חוק חד־גוני ואפור, שעה שאפשר להעריץ גנגסטר נועז, נורא ומתוס־בך, מלא דחפים אפלים, שכיסיו עמוסים כסף?

כך, בכל אופן, סבור בשנים האחרונות הקולנוע, המקים פולחן חדש לכבודם של הלוחמים בחוק. סרג'יו גובי (הזרה), במאי הרוצה בכל מאודו להיות מודרני, לא יכול היה להתעלם מנטיה זו, ולכן החליט לע־שות גם הוא סרט מלא אלימות ודם, כפי שדורשים היום הצופים, בו גנגסטר שהוא גם רוצח פאתולוגי, הנרדף על־ידי גורלם של עמיתיו האמריקאיים המוקדמים יותר, נרצח באורח ברוטאלי על־ידי החוק, לאחר שרצח באורח מתוסבך אך ברוטאלי לא פחות את כל מי שעמד בדרכו.

ואם לא די בכך, מחליט גובי להכניס ל־פרשה רבדים נוספים: הגנגסטר והשוטר ה־לוכד אותו הם בעצם חברים מילדות וכבר אז הסתמנו חילוקי הדעות ביניהם — הם שיחקו תמיד בשוטרים וגנבים. צילומי יל־דות חוזרים ומופיעים תוך כדי השתלשלות העלילה, כנראה כדי לצבוט לב צופות רגי־שות שלא הוממו עדיין מכל הגחיות שראו קודם לכן.

הפושעים נהנים מחיים. חבורת הזאבים צריך היה להיות סרט גנגסטרים עם בשורה, סיפור על פסיכופאט המתרץ את מעשיו בטענה ש„אנו הפושעים נהנים מן החיים מאחר ואנו יודעים שאנו יכולים ל־מות בכל רגע." כאשר הוא נלכד ומוצא את מותו, מסתבר שהציבור סביב לו חולני, צמא־דם לא פחות ממנו.

כל הצרה בסרט היא שהבשורה מפריעה בעצם לפעילות, והפעילות לבשורה. תוך רצון להיות חדשני ובעל משמעות, מנסה גובי מדי פעם לספק רקע פסיכולוגי קלוש לגיבורו הגנגסטר, הנשאר בסופו של דבר אותה מיפלצת שהופיעה בסצינה הראשונה. זאת משום שבין הסבר אחד למישנהו, שר־לה אותו גובי למשימות שבהן הפראות וה־אכזריות תופסות את מקום הפיקחות וה־מצאות. הסרט נשאר תלוי אי־שם באמצע, בין ריפיפי לבין ללא משפט.

המישחק, בעיקר של כמה מבעלי תפקידי המישנה, משכנע בהחלט. רובר חוסיין הוא רוצח מיקצועי, כרגיל, אולם שארל אזנבור

(המשך בעמוד 26)

סינרמה

הצגת בכורה ארצית

שני גברים שגדלו יחדיו האחד מפקח והשני פושע,
מי יבלע את מי?!
סרטו של סרג'ו גובי („הזרה")

חבורת הזאבים

LE TEMPS DES LOUPS

וירנה ליזי
רובר חוסיין
שארל אזנבור

בצבעים
מסך ענק
לכל הגילים.

חניה חפשית
קוניו פילם
9.30 — 7.15

(המשך מעמוד 25)

הוא השוטר המיסכן ביותר שנראה על הבד מזה זמן רב וירנה ליסי מסתפקת בתפקיד של קישוט בלונדי.

השיטה של בוגי

הקליעה — בוג! (ארצות־הברית; ירון, תל־אביב). לי מרווין נשאר לי מרווין, וכל מי שמעריץ יורש זה של האמפרי (בוגי) בוגארט, ימצא בסרט זה את כל הסממנים האופייניים.

חקר (לי מרווין), נטול שם פרטי, מוזעק על־ידי חברו להשתתף בשוד בטוח, בלי סיכון, אבל העניינים מתפתחים אחרת. ה־חבר אינו מהסס, לאחר שחיסל בדם קר שני שומרים של שוד־הברחה בשווי 93,000 דולר, לשלוח גם כמה כדורים בשותפו.

עתה מתחילה פרשה של מירדף לשם נק־מה, כשברקע כלא אלקטרז הנודע לשימצה ואישיותו הכובשת של סיירפקס המיסתורי (קינאן חין).

לעלילה משתלבת גם אנג'י דיקינסון חסו־בת האברים, המפגינה מיבצע פיתוי כדת וכדין, לפני שמרווין תופס את החבר שבגד במצב מביך ולפני שאתה מעכל את המצב הפיקנטי, טס גוף ערום של גבר מעל דירת סנטהאוז של מגרד שחקים ניו־יורקי.

פיצוי בכך מחיר. וזקר השלים את ה־משימה רק בחלקה והוא יוצא לבקש לו את הפיצוי המגיע לו על הכדורים שנספגו ב־גופו. הוא לוחץ את מעסיקיו של החבר־הבוגד אל הקיר ודורש פיצוי.

העלילה מגיעה לשיאה באי ההברחות ש־ליד אלקטרז. זקר עומד על סף נצחונו וה־כסף מונח לפניו, אבל סיום בוגרטי בלתי־טיפוסי משאיר אותו עומד בצל, נבוך, מושפל — וחי.

תיאטרון

נשים בעיני אשה

***** הנשים** (התיאטרון האנגלי ה־קטן, באנגלית). אויבה הגדול ביותר של האשה הוא... יריבתה הקרובה ביותר, ו־איש אינו מיטיב לדעת זאת מן הנשים עצ־מן. מאחר וכך הוא, אין כל פלא שהנשים, מי מפחד מן המבקר? ובכן, כאשר שמו **רקס ריד**, מסתבר שאיש אינו מפחד מ־מנו. ובעצם, זה מה שמגיע לו על שהסכים להופיע בסרט הוליבודי בשם מיירה ברקנ־רידג'.

מיירה ברקנרידג' הוא סרט השערוריה החדש של השנה. מבוסס על רב־מכר מאת **גור וידאל**, והו סיפור על גבר שהופך מחזה לגלגני וארסי על המין החלש, נכתב בידי אשה בשפה סרקסטית שמעטים הם הגברים אשר היו מעזים להשתמש בה.

המחברת, **קרר בות ?וס**, יכולה בהחלט להתפאר בכך שהיא מכירה את בנות מינה מכל הזוויות. היא היתה מארחת מפורסמת ושגרירת ארצות־הברית באיטליה, עורכת עיתון וחברת הקונגרס האמריקאי, ומעל לכל, דמות ציבורית מצוטטת מאוד בהבר־קותיה.

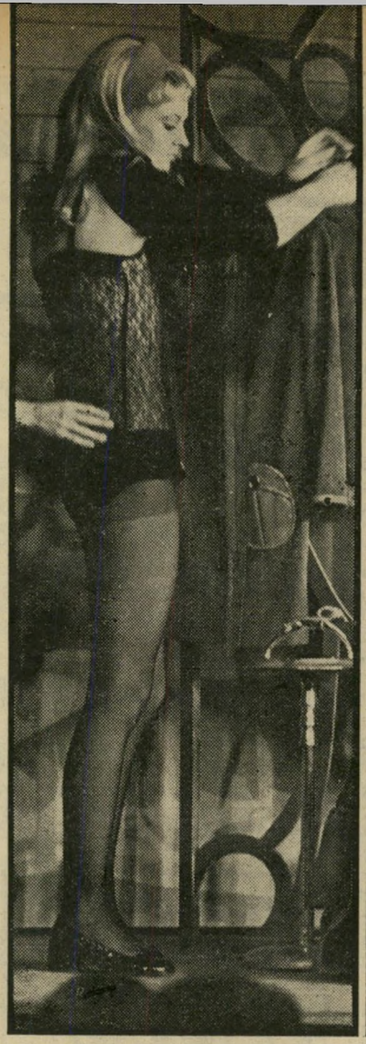
הנשים — מחזה שנכתב לפני למעלה משלושים שנה, אינו יצירה עמוקה. אין בו כדי לזעזע את אמות הסיפים או לשנות ערכי עולם ואפילו מבחינה דרמטית היה סובל שיפורים, בעיקר בכמה מן המומנטים הסנטימנטליים המעטים שלו. עם זאת, זכה להצלחה מיידית עם עלותו על הבמה, והוא ממשיך להיות אקטואלי עד היום, משום שכל אשה מוזה מייד את כל ידידותיה, על הרעל שנוטף מהן, בין הדמויות שבעלילה.

הופעה בתחתונים. הסיפור מזכיר סור רכילות עמוס לעייפה. נשים מכובדות מתגרשות מבעלים עייפים, נערות שאפ־ניות לוכדות אותם, הנשים החוקיות לומ־דות את תעלולי הקונקורנציה וזוכות שוב בגברים. מוסר־ההשכל בורגני בהחלט: ה־אשה האידיאלית היא בורגנית כבודה, ב־הריון, נהנית ממה שיש לה ואינה שואלת שאלות.

הדיאלוגים, לעומת זאת, הם כהצלפות־שוט סאדיסטיות. חיצים מורעלים מתעופפים לכל רוח בלשון חדה והרסנית, שרק אשה יכולה היתה להמציא. מאחר והמחזה מאוכ־לס נשים בלבד, זה נשמע טבעי, שגון ו־חריף, וכל אחד מודה לאלוהים ששורות אלה לא כתנו אליו.

לקראת הצגה זו, הפסיק התיאטרון ה־אנגלי להיות קטן כל כך. הוא מעלה על הבמה צוות מגוון של שחקניות, תפאורות צבעוניות של **אלי פיני** ושלל בגדים צב־עוניים. הבמאית **נדי לנסון** (שיצרה גם את התלבושות), מחפה על חוסר מקצו־עיות מסויים אצל כמה מן השחקניות, על־ידי הכתבת קצב עירני להצגה כולה והיא מנצלת את ההופעה החיצונית הנאה מאוד של כמה מן המשתתפות (**מאנדי שאר־לי, ג'יג'י רות־פירד** ועוד) בבגדיהן התחתונים, כדי למשוך גם את עיני ה־קהל הגברי.

בסך הכל, זוהי הפתעה נעימה. מחזה בלתי יומרני, קליל ועליז, בביצוע חופשי, פשוט וטבעי של שחקניות, אשר הנאתן ממלאכתן ניכרת לעין, והחובבנות (הן אינן מקבלות תשלום על הופעתן) לא רק שאינה פוגמת, כי אם מגבירה את ההרגשה שכדי לעשות תיאטרון, צריך קודם כל לאהוב אותו. וזה הרבה יותר ממה שמקבלים היום מן התיאטרונים המיקצועיים.

מאנדי רייס־דיוויס־שאולי ב„הנשים

שלושה תסריטים נוספים הוכנו בחופזה, אלא שבינתיים הסתבר שמאי וסט רשאית לקבוע מה היא תאמר בסרט, וכמוה גם ראקל ולש ורקס ריד. ולכן, היתה בידי כל אחד מהם גירסה נוספת לתסריט אשתרי.

אין פלא, שכאשר החלו כבר הצילומים, פנה הבמאי מדי יום לצוות עובדיו בשאלה: „אולי ידוע לכם מה מצלמים היום?" לדברי

מי מפחד ממבקר הסרטים?

ריד, לסארנה עצמו לא היה איכפת במיוחד מה מסריטים, כל זמן שאפשר בצורה כל־שהי להשמיץ את אמריקה.

האחירה על בימת־הצילומים היתה כמובן הולמת. ביום הצילומים הראשון עזבה ראקל ולש את בימת־הצילומים באמצע ה־עבודה, ובימים שלאחר מכן השתדלה לב־לות את כל זמנה בפני המראות בחדר ה־הלבשה במקום לעמוד לפני המצלמות. ג'ון יוסטון הסתגר בחדרו ושכח לצאת, ורק מאי וסט היתה אדישה לכל, כי לדברי ריד „היא לא התעניינה בדבר, סרט למאי וסט."

ריד אינו יכול עוד להתאפק. אמנם הב־טיח לא לכתוב על הסרט, אך איש אינו יכול למנוע ממנו את זכות הדיבור: „אם ראקל תהיה מגוחכת בסרט, לא יופתע איש. מאי וסט ממילא אינה צריכה אלא להיות מאי וסט, איש אינו מצפה ליותר. ג'ון יוסטון יקח את הכסף וילך לעשות סרט. אבל מה יאמרו עליו?" אבוי למבקר.

לאחר ניתוח לנערה יפהפיה המשתמשת ב־גופה כבכלי נשק כדי להשיג את כל מה שליבה חפץ. בתפקיד הראשי בסרט מופיעה **ראקל ולש**, הבמאי **ג'ון יוסטון** מגלם כוכב קולנוע בדימוס, ו**מאי וסט**, פצצת־המין של שנות השלושים, חוזרת לבד כדי לגלם אמרגנית טורפת גברים. ריד עצמו מופיע בדמות הגילגול הגברי של מיירה, עימו היא משוחחת בדמיונה לכל אורך ה־סרט.

לכאורה, כל הנתונים הדרושים ליצירת סרט קומה: הנושא גדוש מין עד גדותיו, הכוכבים מפורסמים, הסיפור מדיף ריח של שערוריה. אלא שמיירה ברקנרידג' זכה ל־מנת שערוריות שלא קיוה להן כלל. ראשית, בא הבמאי **מייק סארנה** (ג'ואנה), הטיל לפח את התסריט של גור וידאל ו־כתב גירסה משלו שכללה סצינת עירום המונית במיבדר וסצינת סירוס בבורסה. גם תסריט זה הגיע לפח האשפה.

העולם הזה ממליץ

● לא כדאי לראות
* לא חשוב לראות
** אפשר לראות
*** רצוי לראות
**** חובה לראות

קולנוע

****** ארם בעקבות גורדו** (סטודיו, ת"א). שני רוכבי אופנועים תרים את אמריקה לרוחבה ומגלים ארץ שטופת אלימות, אחילות וצרות־מוחין, בה אהבת אדם לרעהו היא תופעה נדירה ביותר. פיטר פונדה.

****** החיים המתוקים** (גורדון, ת"א). רומא של תחילת שנות השישים כ־סמל להתדרדרות מוסרית ואנושית, בעיניו של אחד מגדולי הבמאים של ימינו, פדריקו פליני.

***** קאובוי של חצות** (גת, ת"א). תיאור מדכדך ואפור של אשפתות ניו־יורק על חלאת האדם, הנרקומנים, הגברברים למ־כירה והגנבים הקטנים השורצים בתוכם. בימוי ומישחק מבריקים.

***** תפלח לי, אכז אתה נושך את צווארי** (פריז, ת"א). פארודיה על סרטי האימים, גדושה המצאות בבימוי (רו־מן פולנסקי) ובמישחק (ג'ק מקגורן ואלפי בס), לאלה שאינם מפחדים מערפדים.

***** יום הדין** (צפון, ת"א, הבירה ירושלים). ג'ין פראנקהיימר עיבד בנאמנות לקולנוע את ספרו של ברנארד מלמוד על פרשת מנדל ביילים, ויצר תעודה משכנעת מאוד נגד אי הסובלנות באשר היא. אלן בייטס.

**** טופאז** (אופיר, ת"א, חן, ירוש־לים). אין זה הסרט המבריק ביותר של היצ'קוק, אך חובביו ימצאו כמה מסממניו האופייניים, ואחרים יגלו סרט ריגול מעל הממוצע.

**** הזוג המופלא** (ארמון דוד, ת"א). קומדיה מפתיעה לטובה על גבעת יהלומים המלמדת שוטר נוקשה ליהנות מן החיים. הסרט אינו בנוי אולי כהלכה, אבל מספק בידור בלתי־מחייב.

****** נשיקות גנובות** (רון, ירו־שלים). סרט מעודן להפליא של פרנסואה טריפו, על לבטי ההתבגרות של צעיר צר־פתי בפאריס של ימינו.

***** אומץ אמיתי** (ציון, ירושלים). מערבון בו הומור ואלימות מתחלפים לסי־רוגין ונותנים לג'ון וין הזדמנות להפגין פעם נוספת את עליונותו הבלתי־מעורערת על כל הבוקרים האחרים של המערב הפרוע.

**** ארוטיסימו** (אורה, חיפה). קו־מדיה על צרותיו של הגבר הצרפתי המצוי עם מס ההכנסה, ושל אשתו, עם אמצעי הפירסומת הרומזים לה בלי הרף שלא תהיה נשית עד שלא תרכוש את כל המוצרים ש־באופנה. ז'אן יאן ואני ג'יראר־דו.

תיאטרון

***** הנערים שבחבורה** (בימות). עולמם של ההומוסקסואלים מספק למחזאי מארס קראולי חומר תיאטרוני מרתק, כש־הוא מציג את גיבוריו כדמויות אנושיות ולא כנושאים לבדיחות וולגריות, כפי שנ־הוג בדרך־כלל. הביצוע מוכיח שוב שתיאט־רון טוב יכול להצליח גם ללא סובסידיות.

**** כליאדם** (תיאטרון החאן הירושל־מי). מחזה מוסר מימי הביניים, אשר שימש בין היתר גם כהשראה לפאוסט, זוכה לבי־צוע המדגיש דווקא את הצד הקאבארטי־בידורי שבו, כשרמת המישחק חובבנית למדי. ההצגה עשויה לעניין את חובבי ה־תיאטרון שזוכים רק לעיתים נדירות לראות חומר מעין זה על בימותינו.

בידור

***** חיי כלב** (התיאטרון העממי). גדי יגיל מתגלה כבדרן בחסד, בשיר וב־פיזמון. החומר שנכתב עבורו אינו עומד על רמה שווה, אולם כישרונו מחפה על כל הליקויים האחרים. ערב משעשע.

***** איש חסיד היה** (בימות). אם טרם ראיתם, כדאי לכם לחזות בדרך בה מפרשים הצברים את הלחנים והטיפו־סים החסידיים המסורתיים.

**** להקת פיקוד דיזנגוף** (תיאט־רון דני דגן). שיחזור הצלחתן של להקות צה"ל בהשתתפות בוגרי להקות שפשטו לא־מכבר את המדים. החומר המושר עולה ב־הרבה על המערכונים.

במדינה

עתונות

שופר האימפריה הישראלית

„ישראל ודרום־אפריקה — שני מחסומים להשתלטות הרוסית"; „הגירה ערבית — עניין של הגיון"; „ספר לבן חדש של השר שמעון פרס" — אלו הן אחדות מהכותרות המתנוססות בטיימס אוף ישראל — שבועון ישראלי באנגלית, שהחל מופיע לאחרונה מחדש, לאחר הפסקה של חודשים מספר.

הטיימס אוף ישראל הוא עיתון ימני קיצוני, המיועד בעיקר ליצוא. המלים פלס־תיני וגדה מערבית מופיעות בו רק ב־מרכאות, ואחד מספקי המאמרים הנלהבים שלו הוא כמובן הד"ר ישראל אלדד, קנאי מלכות־ישראל.

התקפות ארסיות. במאמר אופיני מה־20 לפברואר מכנה אלדד ב„בוגדים זדוניים, מומרים, אנטי־ישראלים, סטיכופא־טים," את אלו שאינם חושבים כמוהו ב־שאלת מיהו יהודי. אף שופטי ישראל אינם מתוסנים מפני להסו של חוזה האימפריה הישראלית הגדולה: „חמישה שופטים, ש־מאחורי מסווה הפורמאליות קבעו תקדים אנטי־יהודי ואנטי־ציוני זה שופטים מרו־שעים המנצלים פתח בחוק," כותב הוא.

ככל עיתון ימני קיצוני, מאופיין גם הטיימס הלזה בחוסר־סבלנות מוחלט לכל דיעה מנוגדת. העורך, אחד סטנלי גולדפוט מדרום־אפריקה, מלא את ארבעת הגליונות של העיתון שיצאו עד עתה בהתקפות אר־סיות על כל מה שאינו נראה בעיניו, ו־בשבחים ללא קץ לכל אספקט של השליטה בשטחים וחסידיה. לצד זילזול תהומי ב־ערבים („גדמה שהלקסיקון הפוליטי וה־צבאי של החשיבה הערבית אינו כולל את המילה הגיון") מופיעים הלל ושבח לשר־התחבורה עזר וייצמן, וכן ראיון עם חייל צה"ל בתעלה, עולה מארצות־הברית, ה־מבשר לעולם כי היה מוכן להילחם גם ב־ויאטנאם.

חבלה בהסברה. הטיימס אוף ישראל אינו מגביל את חיציו רק לישראל. המנצח ליאונארד ברנשטיין, למשל, זוכה להתקפה מוחצת על תמיכתו בפנתרים־השחורים, ה־גוף הכושי האמריקאי השואף לסעול בכוח להשגת זכויות הכושים.

כך, מצליח העיתון למלא את משימתו בשלמות, — ייצור הרושם בעולם שהגה מרצדקות כל טענותיו של אל־פתח, לפיהן ישראל היא מדינה גזענית, לאומנית, שו־אסף להתפשטות אינסופית, בזה לערבים שסביבה ומתעלמת מחוגים ליברליים בעולם.

שלטון מקומי

אזרחים או כלבים?

בנימין מונטקו גר במרחק של עשרה ק"מ בדיוק מתל־אביב — עשר דקות נסי־עה איטית במכונית.

בהתחשב במרחק הזעום, הרי הצורה ש־בה הוא חי, בהשוואה לשכניו, דיירי צפון תל־אביב, ראוייה באמת לציון:

בחורף חודרים מי הגשמים והשטפונות לביתו, והחלולות הנודדים מאיימים לכסות את הבית. יש צורך בטרקטור כדי לגרפם. בקיץ ניצלים בנימין ומשפחתו בחום ה־לוהט, כשנחשים ומקקים מטיילים בלילות על המיטות. בכל העונות גם יחד בוערות מול ביתו ערימות זבל מצחינות, המוסיפות את ריחן לריח בורות־השפכים הפתוחים. חשמל אין בבית, ובמקום תלונות יש לו־חות־עץ.

הסוס קודם לילדים. כך חיים בנימין ומשפחתו זה תשע שנים, כמעט מאז עלה ארצה מתורכיה, לפני עשר שנים. בנימין מפרנס את משפחתו מעבודתו, שבעה ימים בשבוע, כעגלון במחסן לחומרי־בנין הסמוך לביתו. הכנסתו כ־400 ל"י לחודש, והוא מחלק את תקציבו בצורה מדוייקת בין שבעת בני המשפחה וסוסו: 1.70 ל"י ליום לנפש אדם, שלוש ל"י ליום לסוס. כדי שיחובר לרשת־החשמל במדינת־ישראל, צ־ריך מונטקו לשלם לחברת החשמל 2000 ל"י. ברור אם כן למה הוא יושב עד היום ללא חשמל.

מאז שנכנס לביתו לפני תשע שנים, לא זכה מונטקו אף לביקור יחיד של נציג כל־שהו של הממשלה, העיריה, או גוף אחר שמתפקידו לדאוג להקל על סיבלותיו של אזרח במדינה זו.

האידיאל — לעבוד במזבלה. אחד משכניו של בנימין מונטקו הוא מרדכי אק־שוטי, רוכל באלנבי־זאכן. משפחת אקשוטי מונה שמונה נפשות. הקירות בביתם מטים לנפול, ואיתני־הטבע משתוללים ביניהם ב־חופשיות. עקב הרטיבות, המחנק, והריחות המרעילים, חולים כל בני המשפחה במחלות כרוניות שונות — ביחוד הילדים. אחת ה־בנות, רינה בת ה־14, סובלת ממחלת בלו־טות, ומשקלה כבר כיום יותר מאשה מבו־גרת. אחיה פסו בן ה־18 מסתובב בטל לאחר שלא נתקבל לצה"ל: „הם אמרו שאני לא נורמלי," מספר הוא. תוכניותיו: „אני אלך לעבוד במובלה כאן."

מי אשם בפשע? כאלו הם החיים בשכונת מולדת — פרבר של תולון, העיר התוססת, הנקייה והמרוחה, בה משתתים כמעט מחירי מגרשים ובתים לאלו של תל־אביב.

כיצד תיתכן שערורייה מחרידה כזו — שאזרחים יחיו בתת־רמה מחפירה בליבה של העיר העשירה?

אומר ראש עיריית חולון פינחס איילון: „אין לי שותפים לפיתרון הבעייה של מולדת. אין לי עם מי לדבר. בעלי הבתים והקרקעות נמצאים בחו"ל. אינני יכול לה־רוס את הבתים. אפילו אם נעביר את ה־דיירים מכאן, יבואו אחרים במקומם. הפית־רון ייתכן רק בעוד שנתיים־שלוש, כשה־בנייה בקריית־שרת הסמוכה תתפשט עד מולדת. אני מבקר במולדת כמה פעמים ב־שבוע, אבל בינתיים, לדאבוני, אין פיתרון מיידי."

אנשי מולדת, הכועסים על ראש־עירם, טוענים אחרת: „הוא בכלל לא מבקר אצ־לנו," אומרים הם בזעם. „איך אפשר להז־ניח אותנו ככה?"

ביתו של בנימין מונטקו בשכונת „מולדת"
תשע שנים בלי חשמל — ועם נחשים

קורס לעתונאות

ייפתח ב־29.4.1970

הקורס מיועד להעניק הכשרה עיונית ומעשית במקצוע העתונאות תוך כדי עבודה מעשית ותרגילים בתחומים כגון: כתיבת ידיעות וכתבות, ראיון, החקירה העתונאית, סיקור ודיווח על אירועים, העבודה במערכת, ועוד.

הקורס יימשך ששה חודשים, ויתקבלו מועמדים בעלי השכלה תיכונית.

פרטים מלאים והרשמה:

בית הספר לעתונאות

בית ציוני אמריקה, רחוב דניאל פריש 1, תל־אביב, כל יום בין השעות 9—1 לפני־הצהריים, וכימים א', ג', ה', בין השעות 4—7 אחרי־הצהריים.

פנה לשיחה אישית
וליעוץ אל
המאפר ואמן הפיאות

אורי גרוס

רח' גנסין 7, תל־אביב
ליד קולנוע הוד. טל. 24־69־24
שעות הקבלה: 10—1 לפנה"צ,
5—7 אחה"צ

אין אנוס? אל אורי גרוס

קורס לפירסום ויחסי־ציבור

ייפתח ב־29.4.1970

הקורס מיועד להעניק הכשרה עיונית ומעשית בענפי הפרסום ויחסי־הציבור, תוך כדי עבודה מעשית ותרגילים, בתחומים כגון: דעת־קהל, ניסוח מודעות, הכנת מבצעים ואירועים, קשר עם ציבור, יחסי־עתונות וצינורות תקשורת, ועוד.
הקורס יימשך ששה חודשים, ויתקבלו מועמדים בעלי השכלה תיכונית.

פרטים מלאים והרשמה:

בית הספר לעתונאות

בית ציוני אמריקה, רחוב דניאל פריש 1, תל־אביב, כל יום בין השעות 9—1 לפני־הצהריים, וכימים א', ג', ה', בין השעות 4—7 אחרי־הצהריים.

רחל מרחלת על כל העולם

מיליונרים בלי להשוויץ

התכונה החביבה ביותר של הישראלי הממוצע היא השוויץ שלו. כשיש לו דופין, הוא מרגיש עצמו כמו דופין קטן; כשיש לו לארק, הוא בכלל אדון עולם; וכשהוא באמת עשיר, הוא באמת בלתי־נסבל.

משום כך אני כל־כך נהנית לפגוש ישראלי שהוא גם מיליונר וגם בן־אדם. כמו הקלוצמנים, למשל, שהמיליונריות שלהם לא השפיעה עליהם אף פעם לרעה.

ביום רביעי השבוע עמדו להינשא **דוב שזם** ו**רותי קלוצמן**. ואיפה הם עמדו להינשא? בסך־הכל ברבנות בתל־אביב, בחדר פה צנועה.

דוב הוא פקיד־קבלה באויר. לא, זה לא הוא המיליונר. הוא יהיה רק הבעל. המיליונרית זו האשה. רותי היא בת־הזקונים של **האדון קלוצמן** זכרונו־לברכה, בעל המפעלים המהולל לסכיני־גילוח, ומאביה ירשה כנראה הבת כמה תכונות טובות.

ולא רק היא: גם אחיה **אדי**, הנשוי לזמרת **עדנה גורן**, התחתן בזמנו ברבנות, בלי רעש מיותר.

למד־ח־ניקים, אחד אחד.

השבוע היה השבוע היסטורי לעם הזה. בעוד שההגדרה „מיהו יהודי" צימצמה את הזכאים לבוא בקהל־אדוני, הורחבה בו בזמן המיסגרת המגדירה עולים חדשים. החל מיום ב' השבוע היא כוללת גם כלבים.

הכלב הראשון שזכה למעמד של עולה חדש, וקיבל כרטיס־טיסה חינם מהסוכנות, הוא פודל שחור שהגיע במטוס מלונדון ביום שני האחרון עם שחר.

כרטיס עולה - לכלב

עם העולה החדש הגיעה גם עולה חדשה — הלא היא גבירתו, יהודית כבת 35 שעלתה ממכסיקו. לשכניה במטוס, שתמהו לראות את הפודל לידה — בניגוד להוראות חברות־התעופה, המאפשרות הטסת בעלי־חיים רק בתאי המטען — הסבירה בעלת הפודל באידיש רהוטה:

„הסברתי לסוכנות במכסיקו שאני רוצה לעלות לארץ, אבל אני לא מוכנה לבוא בלי הכלב שלי. אז הסוכנות נתנה לשנינו כרטיסי־טיסה בחינם." נורא פשוט.

אני מקווה שלפודל יהיה מספיק שכל לנצל את הזכויות שלו ולהביא לארץ פריג'ידר ואוטו בלי מיסים. עולה או לא עולה?

עסקים מטורפים

„זאת תהיה החתונה המטורפת ביותר בארץ," מבטיח **בועז דווידזון** בן ה־26. הוא מתכוון לחתונה שלו בעצמו. זאת אומרת, שלו עם **כרוריה אמבר**, דיילת אל־על ובתו של אלוף־משנה אמבר, מפקד הג"א, מן הקצינים הותיקים ביותר המשרתים כיום בצה"ל.

בועז הוא הבמאי והתסריטאי של הסרט **השבלול**, אותו הוא עושה כעת, והוא עומד לבצע את הטירוף השני — הנישואין — ממש בערב־הפרמיירה של הטירוף הראשון — הסרט. הטירוף השני ייערך כנראה על חוף הים בתל־אביב, למרגלות **השרתון**. הטירוף הראשון ייערך כנראה באיזה אולם קולנוע.

בועז היה בעלה הראשון של **בתיה אפולו**, אשתו הנוכחית של **דן בן־אמוץ**. את זאת שהוא יהיה בעלה השני הוא הכיר בלונדון, כשהוא נסע ללמוד שם סרטים.

הפרמיירה והחתונה לא תהיינה השמחות היחידות באותו ערב. גם **צבי שיסל**, מפיק הסרט, מתעתד להתארס באותו ערב — עם **אין ריטס**, בת יהלומן מדרום־אפריקה. גם היא קשורה לסרט; הוא הכיר אותה באילת, כשהוא נסע לשם כדי להכין את המוסיקה לסרט.

איך שהשבלול הזה מסבך בני־אדם.

מפיק צבי שיסל

במאי בועז דווידסון וכלה כרוריה אמבר

השחקנית שהגיעה רחוק

תמיד ידעתי שהיא תגיע רחוק. והנה עכשיו זה עומד להתגשם.

אני מדברת על אביטל פז כמובן, התגלית הגדולה של מנחם גולן, שחקנית־הקולנוע שהשתתפה בסרטים ידועים כמו הסרט הישראלי טוביה ושבע בנותיו, הסרט היפאני הגמל והילד, הסרט ה— לא, זה הכל בינתיים.

אביטל גם נסעה לגרמניה כאורחתו של מפיק־הסרטים הגדול ארתור בראונר, ולרומא כאורחתו של מפיק הסרטים הישראלי הגדול אלכס הכהן. ול — לא, זה הכל בינתיים.

וזה הספיק לה, בינתיים. היא התייאשה מעולם הסרטים (את רואה, פז: לא כל הנוצץ הוא פז — סליחה, זהב), ובשבוע שעבר קיבלה את כנפי־הדיילת באל־על.

דיילת פז ומפיק בראונר

כמו שתמיד אמרתי — היא תגיע רחוק, הצעירה הזאת:

ללונדון, ניו־יורק, נאירובי, אדיס־אבבה.

אין כסף לגרש את ז'קי

רוצים לשמוע מה הבדיחה האחרונה בפרשת תעלוליה של **ז'קי סיקלס**, נערת־הזוהר האמריקאית, ידידתו של **צדוק קראוס**, שנשפטה יחד עימו על טיפול סיטוני מדי בחשיש ונידונה לגירוש מן הארץ?

הבדיחה היא שלמשטרה אין כסף לגרש אותה.

כאשר הוציא השופט את גזר־דינו, הצליח סניגורה של ז'קי, עורך־הדין **צבי לידס־קי**, לקבל ארכה של שלושה שבועות, כדי שהיא תצליח לחסל את ענייניה כאן.

לפני שבועיים תמה הארכה, וז'קי ציפתה לגירוש בכיליון־עיניים. אם כבר נמוגה הקריירה שלה בארץ, מה איכפת לה לחזור לארצות־הברית על חשבון הברון? לפי החוק, אדם שנידון לגירוש מקבל כרטיס נסיעה חינם על חשבון הממשלה — ולז'קי באמת לא היה כסף למותרות כאלו. אחרי הכל, צריך לזכור שהמשטרה, אחרי שתפסה אותה, החרימה לה את כל החשיש, אז ממה נשאר לה כבר לחיות?

אבל היא חיכתה לשווא. זה שבועיים ש־היא יושבת על המיזוודות — בלי תוצאות. כאשר פנה השבוע עורך־דינה בתזכורת עדינה למשטרה, שהנה יש שם אחת מסוכנת שצריך לגרש מהארץ, ויפה שעה אחת קודם, הודיע לו הקצין האחראי:

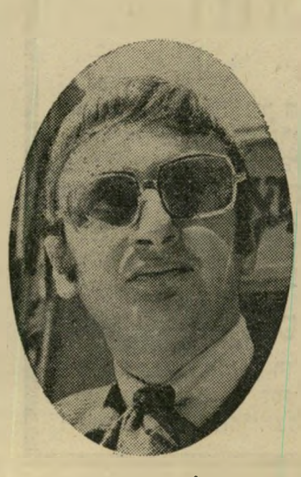
„מצטער — אין לנו עכשיו תקציב לכרטיס. שתחכה."

זה יחס זהו?

אינני יודעת לאן פני הנוער מועדות. אם לאן שאני חושבת, אז אוי לנו. אי־אפשר כבר לסמוך כנראה על אף אחד.

קחו למשל את **ז'אק דה־פרק**: הומו לתפארת, רציני, אחד שעושה את זה מתוך הכרה מצפונית עמוקה, לא סתם הומו. שהכריז קבל עם ועדה, בהגיעו לפני שנה לביקור בארץ הקודש: „אני הראשון כאן שלא מתבייש." (וידויו של הומו, העולם הזה 1650).

והוא באמת לא התבייש: היה ניגש למי שמצא חן בעיניו, ואמר לו דוגרי שהוא מוצא חן בעיניו. בקיצור — גבר של הומו (או הומו של גבר — מה נכון יותר מחינה דיקדוקית?), אחד המעטים שאפשר לסמוך עליהם בברואנג'ה. לא פלא שהוא הפך לשם־דבר בניו־יורק עירו, שם היה משמש לפרנסתו כרב־מלצרים במלון פייר — לפני שהפך לשותף בשני בוטיקים מצליחים.

הומו ז'אק דה־פרק

„נשבר לי להיות הומו"

אז גם בארזים נפלה השלהבת: קם לו הומו שלי יום אחד — והולך להתחתן עם אשה. כן — אשה. לא איש — אשה, אמרתי. ולא סתם אשה, אלא כמובן יהודיה יהודיה אמריקאית מהורה בשם **סוזי**. או אם תרצו, סתם שוש.

מה קרה, ז'אק? הזדעזעה בתדהמה מחצית ניו־יורק. „פשוט נשבר לי," הסביר הגבר. „הבנתי שהכל היה שטות אחת גדולה."

סתם גועלי אחד. תדע לך שאתה יכול להתבייש לך, ז'אקי. פויה.

גם בקיבוץ תובעים מזונות?

כשהצייר **אורי ליפשיץ** החליט שהוא הולך להתאהב ב**עדה הורוביץ**, הוא ידע שאשתו לא תתמוגג מנחת, אבל הרבה ברירות לא היו לו. הוא פשוט התאהב.

אבל הוא מעולם לא היה מאמין שזה יגיע לידי מה שזה הגיע.

ההפתעה הגדולה החלה כשאורי רצה להתחתן עם ידידתו: התברר שזה קצת קשה, כי אשתו החוקית, אמם של שלושת ילדיו — שהקטן ביניהם היה בן חודשיים כאשר עזב אורי את הבית — מסרבת לת לו גט.

טוב, גם זה עוד היה צפוי. אבל המכה האחרונה היתה באמת מתחת לחגורה: היא שמועה אומרת, שהאשה דורשת מזונות.

אה, זה כבר באמת לא יפה: מה לחברת קיבוץ **גבעת־השלושה** ולמזונות? מה, הוא צריך גם לשלם בשביל התענוג?

מה הם חייו של ילד ללא הורים, הנאלץ לחיות במעון? אם לשפוט לפי מעון „טוב" — המסקנה המתבקשת היא בלתי נמנעת:

תעון

ד ורון • השחרחר בן השלוש הגיע לכאן אחרי שאמו ניסתה לשחוט אותו בסכין מטבח. הוא ניצל ברגע האחרון הודות לשכנה שנכנסה במקרה לדירה.

רגי בן השנתיים, עגלגל וחייכני, הגיע לכאן, כשכל גופו, מכף רגל ועד ראש, מכוסה סימנים אדומים וכחולים — סימני ההתעללות של אמו.

האמא — זונה ומכורה לסמים

ר ינה בת הארבע, בלונדית ויפהפייה, הגיעה לכאן לאחר שהמכונית בה נסעה עם הוריה התנגשה במשאית. שני ההורים נהרגו. בבית־החולים בו אושפזה רינה עת ממושכת התברר כי אין לה קרוב אחר בעולם.

שרה־לה בת השנה, צנומה ושתקנית כל־כך, הגיעה לכאן לאחר שאמה או הוריה נטשו אותה על מדרכה ברחוב.

וילד של ויצו בתל־אביב, הם חסרי־הורים. יש גם כאלו שיש להם אב ואם — אך המוסד אינו מרשה להם לראות את הוריהם.

כמו שמואליק בן הארבע, שאמו היא זונה מכורה לסמים. בפעם הראשונה שהיא לקחה את בנה למספר ימי חופשה בבית, נזקק הילד לחודש ימים כדי להירגע ולחזור למסלול החיים הנורמלי במוסד.

הבלתי־רצויים

א ך כמו מיקי בן החמש: אמו באה לבקרו והביאה לו ממתקים. מיקי הזדרז, בשמחה וגאווה, לכבד את חבריו — ואמו עדיין. כאשר נשאלה מדוע היא חוזרת ונכנסת שוב ושוב להריון, בלי לדעת לעולם מי האב, בלי להיות לעולם לאם — השיבה במשיכת כתפיים: „הסרסור שלי לא מעוניין שאני אעשה הפלה."

לא כל הילדים במוסד לטיפול באם ילד זה, גם הוא חניך המוסד, מסתובב בשעת צהריים של יום חורף קריר כשהוא יחף עדיין. המטפלות העמוסות לא הספיקו לטפל בו.

ועצוב

עצובה ילדה במוסד לטיפול באם ובילד של ויצו, ליד שולחן האוכל. כל המנות מוגשות בצלחת אחת, עם כף בלבד, עובדה שאינה תורמת להפגת עצבותם של הילדים ללא הורים, הכמהים לטיפת יד אם אוהבת ואהבה חמימה של הורים.

ובעוד חמישה חודשים יגיע לכאן ילד נוסף, חסר שם עדיין. בנה של אותה פרוצה הנמצאת היום בחודש הרביעי, אשר כבר הזדרזה להזמין מקום לילד שלא נולד עדיין. כאשר נשאלה מדוע היא חוזרת ונכנסת שוב ושוב להריון, בלי לדעת לעולם מי האב, בלי להיות לעולם לאם — השיבה במשיכת כתפיים: „הסרסור שלי לא מעוניין שאני אעשה הפלה."

לא כל הילדים במוסד לטיפול באם חולות־רוח, הורים מפגרים, ילדים מחוץ לנישואים. 150 ילדים, מבני יום עד גיל שש, שנשלחו לכאן על־ידי לשכות הסעד של תל־אביב־רבתי.

150 ילדים ללא בית — מרוחקים מאם ואב — רבים מהם לא רצויים על־ידי אם ואב — רבים מהם בכלל בלי אם ואב.

איננו בית

הסתערה עליו במכות אכזריות, עד שהיה צורך להזעיק עזרה כדי להפריד ביניהם.

כזאת היא, פחות או יותר, האוכלוסיה של המוסד לטיפול באם ובילד בתל־אביב. של ויצו: תחנת־מעבר לילדים שהוריהם הפקירו אותם, מקרים סוציאליים, אמהות לעיתים נלקחים אחדים מהם לאימוץ — ולעיתים הם גם מוחזרים, כאשר ההורים־המאמצים מחליטים שהם אינם רוצים בילד. שלקחו, בוחרים אחר במקומו.

המוסד לטיפול של ויצו נחשב למוסד טוב. מוסד שבו משתדלים להעניק לילדים לפחות מעט ממה שזוכה לו ילד הגדל בבית הוריו. הילדים נעזרים בעובדת סוציאלית, פסיכולוגית, גני ילדים, והכל משקיעים מאמץ אמיתי לעשות למענם.

אולי דווקא משום־כך, בולטת כאן עוד יותר האמת העצובה, כי מעון איננו בית.

נורמלים ומפגרים בכפיפה אחת

„ע שיתי קקי במכנסיים," מבשר פעוט בן שלוש בדמעות־שליש למטפלת שנכנסה זה עתה לחדר. „אין דבר", משיבה מגירה משלו: הכל משותף. תינוקות בני שבוע וילדים גדולים — באותו חדר. „בכוונה," מסבירים מנהלי המוסד: „כדי לתת לילדים אווירה משפחתית."

באותו חדר ניתן גם למצוא ילדים נורמליים ומפגרים יחדיו. „בכוונה," מסבירה שמעון שרשבסקי, מנהל המוסד: „המפגרים קשה מוצאים בכלל מהמוסד. אלו שנשארים הם מפגרים קל, וזה משפיע עליהם לטובה, להיות בחברת ילדים נורמליים. לוא היה לי ילד מפגר, גם אני הייתי מעדיף שהוא יישאר עם ילדים נורמליים."

אולם מהי ההשפעה בכיוון השני — על הילדים הנורמלים? והסכנה? האם אין סכנה שילד מפגר יזיק לתינוק או לילד קטן ממנו הגר בחדרו? לא, לדברי ההנהלה. בניגוד למצב בין אחים ואחיות, בבית רגיל, אין הילדים במוסד מרביצים, אין בעיות משמעת — הם פשוט אוהבים אחד את השני.

(המשך בעמוד 30

• שמות הילדים שונו לצורך הכתבה.

(המשך מעמוד 29)

שונה דעתה של אחת המטפלות במקום — אשר ביקשה להישאר בעילום שם: „ה־שילוב בין מפגרים לבין בריאים יוצר מצב בלתי נסבל. יש להשגיח עליהם ללא הרף שלא יזיקו — משימה בלתי אפשרית בהת־חשב בעומס הרב.“ היא הוסיפה: „רק לפני כמה ימים נמנע אסון בנס.“ היא מספרת. „ילד מפגר, בן שש, רב עם ילד אחר, וזרק עליו נעל, הנעל פגעה בשמשה, ואני לא יודעת איך הילדים לא נפצעו מהרסיסים.“

חדר־האוכל איננו עליז. אף ילד לא יוצא רעב, אבל המזון חד־גוני, למרות שמשביע. הילדים אוכלים את כל ארוחתם מתוך צלחת אחת, בכף בלבד. קיים חוסר תשומת־לב מוחלט לצד הפסיכולוגי של פעולת האכילה. „ילד שאינו אוכל — דוחפים לו,“ מספרת המטפלת. „ואם הוא בכל זאת מתעקש — זורקים את הארוחה. בארוחה הבאה כבר יהיה לו תיאבון.“

נוסף לטיפול בילדים עובדות התלמידות גם כפועלות־נקיון: שוטפות רצפות, מדי־חות כלים, מכבסות, מגהצות, מתקנות בגדים — הכל. פועלות־הנקיון האמיתיות מנקות רק את המסדרונות, המדרגות וה־משרדים. ייתכן שזוהי הסיבה שב־12 בצה־רים ניתן עדיין לראות ילדים מתרוצצים יחפים בחדרים ובמסדרונות, ואת בתי־השימוש מזוהמים עוד מהיום הקודם. מס־פרט מטפלת־מוסמכת זהבה ניגויס:

„אני עובדת במוסד כבר שנתיים, והמש־כורת שלי נטו זה 414 ל״י. לפי העבודה שלי פה, הייתי יכולה להרוויח כפליים.“

למה אם כן אינה מחליפה מקום? „מה שמחזיק אותי כאן זה הילדים,“ היא אומרת. „התקשרתי אליהם.“

חסכון יקר מדי

מדוע חייב להיות עומס כזה על המטפלות והתלמידות, עד שאין ביכול־תן למלא את תפקידן האמיתי — לתת לילדים תשומת־לב וחיבה?

„זה נכון,“ מודה שרשבסקי, „אבל צריך להבין שכמו שאמא עושה את כל עבו־דות־הבית, כך גם המטפלות חייבות לעשות את כל הדברים האלו. אי־אפשר שעל־יד כל מטפלת תעמוד פועלת נקיון.“

זה ברור — אבל מדוע אי־אפשר להגדיל את מספר המטפלות, כדי שהעומס עליהן יקטן? התשובה: אין תקציב.

קשה להימנע מהשאלה, אם אכן בדיוק כאן הוא המקום לחסוך: תקציבו של המו־סד הוא מליון וחצי ל״י לשנה — שפירו־שם 700 ל״י לחודש לכל ילד. האמנם באמת אי־אפשר, מתוך סכום ענק זה להגדיל את מספר המטפלות, לגוון את התפריט, ולהכניס חיוך לחיי ילדים אלו? נכון כי מעון איננו בית —

אך יש לעשות הכל, ויותר מהכל, להש־כיח עובדה זו מלב הילדים חסרי המגן.

גם דעתך חשובה לנו מאד!

אלפים רבים כבר נענו להזמנתנו לחוות את דעתם על טיב השרות בבנק דיסקונט, במסגרת מבצע הפרסים ומשאל דעת הקהל

"יש לי ידידים בבנק דיסקונט"

גם דעתך חשובה לנו.

סור נא לסניפנו הקרוב, בקש את השאלון ומלא אותו. אתה יכול למסור אותו לסניף הבנק או לשלוח אותו על־ידי הדואר לפי הכתובת: בנק דיסקונט לישראל בע"מ, תל־אביב.

מבצע „יש לי ידידים בבנק דיסקונט" נועד לכל הציבור, הן ללקוחו־תינו והן לאלה שהיה להם מגע מקרי בלבד עמנו. כהכרת תודה למשתתפים במבצע זה, יחלק הבנק פרסי כסף רבים שיועלו בגורל בין כל המשתתפים.

הפרס הגדול: 1.000 ל"י

לזוכה שייָמנה על בעלי החשבון בבנק דיסקונט (עם יתרה של -.000,1 ל"י או יותר ב־31.3.70) יוענק פרס כפול!

הגרלת הפרסים תערך לא יאוחר מיום 15 באפריל 1970 בפקוח רואה החשבון של הבנק, ה"ה האפט את האפט.

פרטים נוספים תוכל לקבל בכל סניף של הבנק.

בנק דיסקונט

"הוא לא רק בנק-הוא עם ידיד"

מחקרים פסיכולוגיים שנערכו לאחרונה מגלים:

הצבע - המפתח לאישיותך

יסוי מעניין נערך לאחרונה בארצות־הברית:

קבוצת נשים נתבקשה לענות לשאלה איזה צעיף, מתוך ששה שהוצגו בפניהן, הוא היפה ביותר לדעתן.

75 אחוז מתוכן הצביעו על צעיף מספר 6.

עתה נערך ביניהן משחק תחרותי, כש־פרס הזכייה הוא צעיף כבחירתן — באחת משש הדוגמאות שהוצגו בפניהן קודם — התוצאות היו מאלפות:

10 אחוז בלבד בחרו בצעיף כדוגמת מספר 6. שאר 90 האחוזים בחרו בחמש הדוגמאות האחרות.

המסקנה: „יפה" לחוד — ו„אוהבת" לחוד.

ניסוי זה הוכיח שוב למכון למחקרים בצבע, שערך אותו, את העובדה המדעית שנקבעה לאחרונה:

כדי לקבוע את אישיותך — ובמקרים מסוימים גם לרפאך — צריך גם לגלות את יחסך לצבעים.

הבעייה היא רק: לגלות את הצבע שאת ב א מ ת אוהבת.

צבע נגד סחרחורת

צבע הפך כבר מזמן נושא להתענ־יינותם של פירסומאים ומומחי שיווק, שגילו את כוחם של צבעים כאמצעי ל־עידוד מכירות.

אולם לאחרונה הפכו הצבעים גם לנושא התעניינותם של רופאים, פסיכולוגים ואפילו אנשי הקרימונולוגיה החלו מגלים עניין ב־נושא.

ההתעניינות החלה במקרה: ד"ר סמואל פיליפס, רופא משיקאגו, הבחין ששינוי בצבעי הריהוט והקירות של חדר־המיטות של אחדים מחוליו עזר להחלמתם ב־מהירות. מאוחר יותר גילה ששינויים ב־בצבע גורמים אף לשינוי בלחץ־הדם וב־דופק.

הוא פירסם את מימצאיו בביטאון אגו־דת הרופאים האמריקאית — וכך החלה ההתעניינות הכללית בנושא.

התגלית הבאה היתה של פסיכו־ניאורולוג בשם קורט גולדשיין: הוא מצא כי מצבן של חולות שסבלו מסחרחורת הורע כאשר לבשו שמלה אדומה, הוטב כאשר השמלה היתה כחולה או ירוקה.

רופא נוסף, ד"ר ססיל סטוקס, גילה כי חולים בבית־חולים צבאי נעזרו בהחלמתם בעיקבות התבוננות בזרם אינסופי של שלל צבעים, שהוקרן בפניהם על־ידי מכונה מיוחדת שהוא פיתח, אורשון.

יפה ואהוב — לא אותו דבר

א וקם הרופאם גם גילו כי צבעים שונים משפיעים באופן שונה על חולים שונים. וכאן נכנסו לתמונה ה־פסיכולוגים, כדי לגלות למה.

הם פיתחו לשם כך מבחנים שונים ל־ניתוח אופייך באמצעות צבעים. שכן ה־קושי בקביעת יחסך האמיתי לצבעים ועל־ידי כך גילוי אופייך — טמון בעובדה שיחסך מושפע על־ידי גורמים חיצוניים, כמו שנתגלה באותו ניסוי עם הצעיפים: הצבע הנחשב בעינייך ל„יפה" ביותר — איננו תמיד הצבע שאת אוהבת.

ניסוי אחר שערך המכון למחקרי צבע, כדי להוכיח נקודה זו: הוא עקב אחרי נוהגי לבושן של קבוצת נשים. אחת מהן לדוגמה, לבשה, במשך חודש ימים, שלוש פעמים את מעילה הכחול, 21 פעם את מעיל הבוי. היא הסבירה שאת הכחול קנתה בגלל שהיה מודרני, אבל את הבו׳ היא אוהבת בגלל צבעו.

לשם כך בדיוק נועדו המבחנים הפסיכו־לוגיים השונים: לנטרל את השפעות ה־אופנה, הפירסומת, החברה — להעלות ה־חוצה את יחסך ה א מ י ת י לצבעים ה־שונים — ולגלות את קווי־האופי העיקריים שלך.

מיבחן־צבעים לדוגמא מעין זה מופיע במסגרת. עני עליו. האם את מסכימה ל־תוצאות?

עני על השאלות במהירות, בלי להתעכב ולחשוב עליהן. אם תתעכבי — עלולים שיקולים זרים להסתיר את נטייתך הא־מיתית.

1. דמייני לעצמך מיטבח לבן כולו, ושני טלפונים — כחול וכתום. באיזה מהם היית מעדיפה במיטבח הלבן?

2. דמייני לעצמך שני סוודרים — אדום־חמים וירקרק־קריר. את מת־עדת לבלות את אחר־הצהריים לבדך בדירה. איזה מהם תעדיפי?

גלי את אופייך במבחן=צבע זה

3. את נמצאת בסופרמרקט כדי לקנות מגבות. הן נועדו לשימושך הפרטי. אף אדם לא יראה אותן. לפנייך באיצטבאות מגבות אדומות, חומות, ורודות, כתומות, צהובות, כחולות, כחולות־ירוקות, ארגמן. באיזו תבחרי?

4. דמייני לעצמך כיסוי מיטה בשילובי־הצבעים הבאים: חום וירוק; סגול ושחור; חום־אדמדם ואפור; חום־אדמדם וירוק; כתום וקרם; כחול וקרם. צבע הקירות בחדר־השינה שלך אפרפר־בהיר. באיזה כיסוי תבחרי?

5. דמייני לנגד עינייך שני פנקסי־כתובות: אדום ושחור. איזה מהם תבחרי לשימושך הפרטי?

(התשובות — בעמוד 34)

"כך אנסו"

סיפור זה פותח בפניך חדר לעולם הבידור של נוער הפרברים, על כל מה שמתרחש בו: אלימות, פשעים, פראות. בעיני האזרח הממוצע, דיסקוטק הוא מקום מפואר, שבו מבלים ונהנים אנשי צמרת באווירה סוערת — אך תרבותית. כאלה הם באמת הדיסקוטקים בצפון תל־אביב. ישנם גם דיסקוטקים אחרים — במזרח תל־אביב. ושם קיימת אווירה שונה — תרבות שונה — עולם שונה.

ב־19 למרץ 1969 הזעיקה דינה ב. את המשטרה. דינה, צעירה רווקה, אז בת 18, ילידת מרוקו ותושבת באר־שבע שהתגוררה ועבדה ברמת־גן כמטפלת, התבוננה שבבילה קודם, במשך כל שעות הלילה והבוקר נאנסה על־ידי שלושה צעירים לאחר בילוי בדיסקוטק.

בסיפור זה, שהוא פרוטוקול עדותה במשטרה, מתארת דינה — בלי שהתכוונה לכך — מה מתרחש בעולם שונה זה.

ד תחילת לכבות, והוא אמר לי: „עכשיו אין לך מה לבכות, רק להוריד הבגדים ולשכב על המיטה." כשלא רציתי, הוא הכניס לי אגרוף בפנים וקרע לי את המכנסיים והחזייה. על־ידי מכות הוא הצליח להוריד לי את כל הבגדים והשכיב אותי על המיטה.

אחרי זה ציון התפשט עירום ונשאר רק עם גופייה, ועלה עלי. ניסיתי לדחוף אותו, אבל הוא הרים מקל מהריצפה ואיים שאם לא אתן לו שידפוק אותי, יירד עלי עם המקל עד שאמות. אז אני סחדתי והרשיתי לו לעשות הכל וגם פתחתי את הרגליים וציון (כאן בא תיאור מפורט של מגע מיני). באמצע התחלתי להשתולל וניסיתי לדחוף אותו מעלי אבל לא הצלחתי.

אחרי שציון גמר, נתן לי מטפחת לבנה והוא בעצמו ניגב במטפחת חומה. אז אמרתי לו שיתן לי את הבגדים, והוא אמר לי אל תעשי לי אבו עלי.

פתאום נכנס החבר של ציון, רחמים, לתוך החדר ודיבר עם ציון. אז ציון אמר לו: „אני עוד לא גמרתי ואתה נכנסת באמצע. אז החבר יצא ואמר: „טוב, תגמור שלא יתערב, והוא הלך.

ציון אמר לי לקום. אני לא רציתי, אבל כשראיתי שהחבר של ציון מסתכל עלי, פחדתי שיריבץ לי, או קמתי והלכנו לידידה של ציון שגרה בסביבה של הבית שלו.

ישבנו שם עד שעה שלוש וחצי בלילה בערך, וכל הזמן הידידה של ציון היתה מציצה החוצה ואמרה לנו שהחברים עוד מחכים למטה.

בשעה שלוש וחצי, כשהם ראו שהחברים הלכו, אז ירדנו למטה וציון אמר לי שנלך עד החדר שלו, כדי לראות שאין אף אחד, ואחר־כך יקח אותי במונית ספיישל עד הבית.

הלכנו לחדר הזה, ושם הוא אנס אותי.

כיסיתי בידי את אבר מיני

כ מו שפיפרתי קודם, אחרי האונס נכנס רחמים, הניח שני ספלי תה על הרצפה וכיבה את האור. אז ציון פנה אליו ואמר: „דחילק, מדוע אתה מפריע באמצע?"

כאן זההחחיל

זהו הבאר של דיסקוטק החיפושיות הנמצא ברחוב המסגר בתל־אביב. כאן נפגשו דינה וציון, ומכאן — לדברי דינה — חסף אותה ציון לליל האונס, לאחר שהחבר שלו היכה בה באגרופו בשיניה.

ואני אחזור ואביא לכם תה."

ניסיתי לקום ללבוש משהו, אבל ציון לא נתן לי.

פגישה בדיסקוטק

ד סיום התחיל ביום שלישי, בשעות הערב.

אני עובדת מזה ארבעה חודשים אצל משפחת דינו כהן ברמת־גן, שדרות ירושלים. אני מטפלת בילדים שלהם וגם לנה וגרה אצלם. אני נוהגת לצאת לבלות פעמיים בשבוע ומדי פעם גם נוסעת לבאר־שבע, שם גרים ההורים שלי.

ביום שלישי, שזה ערב חופשי שלי, יצאתי מהבית ברבע לשני שמונה בערב לדיסקוטק החיפושיות ברחוב המסגר. שם הייתי צריכה להיפגש עם החברה שלי ולבלות את הערב איתם.

באוטובוס פגשתי את אבישי, שאני מכירה אותו בשם שלו. הוא גר ליד הבית שבו אני עובדת. נכנסנו לדיסקוטק ובילינו ביחד את הערב.

בגמר הערב היתה השעה חמש דקות לשני 12. כל האנשים ירדו מהדיסקוטק וגם אבישי עם החברים שלו.

כשהייתי למטה ניגש אלי ציון ותפס לי את הכתף, ואמר שהוא רוצה לדבר איתי משהו בצד. אני עניתי שאין לי זמן ורוצה ללכת, כי בעל־הבית יצעק אם אני אאחר לחזור הביתה.

מה שאומרים הגברים

ב יחד עם ציון, שאני מכירה אותי מהדיסקוטק, היה גם חבר שאת שמו אני לא יודעת, אבל אם אני אראה אותי אוכל להצביע עליו. אני ניסיתי להתקדם לתחנת האוטובוס קו 60, אז הוא אמר לי שזה רק יקח שנייה אחת ואני אוכל ללכת. אז הסכמתי לדבר איתו ואמרתי לו שאני מוכנה, בתנאי שאף אחד לא ילך אחרינו.

הלכנו לצד, והחבר של ציון בא אחרינו. כשראיתי שהחבר הולך אחרינו עזבתי את שניהם והלכתי לכיוון תחנת האוטובוס. לפני שהגעתי תפס אותי החבר של ציון והכניס לי אגרוף בשיניים. בדיוק אז עבר שם אבישי, אז הוצאתי כסף מהכיס ובקשתי ממנו להתקשר למשטרה. ציון והחבר שהיכה אותי עמדו לידי, והיו איתם עוד חברים כשדיברתי עם אבישי. אז אבישי פחד לקבל את הכסף ולהתקשר למשטרה, כי פחד שהם יתנפלו עליו.

במקום עברה מונית והחבר של ציון וציון בעצמו עצרו אותה והכניסו אותי לתוכה בכוח. אני פניתי לנהג המונית ואמרתי לו: „תיסע לתחנה המרכזית או תעמוד במקום." הנהג ענה לי: „אני עושה מה שאומרים הגברים" — ונסע.

באמצע הדרך המונית עצרה, וציון אמר לחברים שלו לרדת, ושהם ייפגשו באיזה מקום שאני לא יודעת. ואחרי זה שמעתי את ציון שאמר לנהג לנסוע לכפר שלם. הגענו לתחנת דלק בכביש הטייסים וציון רצה שנשתה כוס קפה ואחרי זה ישלח אותי הביתה במונית ספיישל עד הבית.

שם הוא אנס אותי

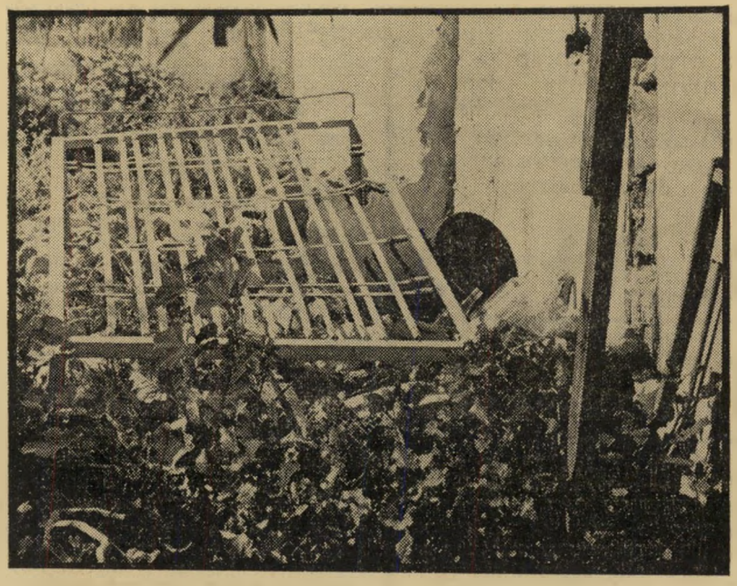
א ני לא רציתי לרדת, כי פחדתי שהחברים שלו יגיעו לשם ואני פחדתי מהם. המונית המשיכה לנסוע כימעט עד הבית שלו ושם ראה ציון קפה קטן, ואמר לי: „כאן אנחנו יורדים, בלי בעיות ודיונים." אני סירבתי, אבל כשראיתי שציון עומד להרביץ לי, אז ירדתי. נכנסנו לבית־הקפה, וכשהתחלנו לשתות ראיתי את החברים של ציון נכנסים.

רחמים התפשט, הוריד את מכנסיו ותחתוניו ונשאר רק עם סחדר. הוא קיפל את מכנסיו והניח אותם על הכסא, ואז מכנסיו של ציון נפלו. אז ציון אמר לו:

„חתיכת פרייר — את המכנסיים שלך אתה יודע לשים, ואת שלי אתה מפיל?" ציון התיישב הצידה ורחמים התקרב ועלה למיטה.

הוא תפס אותי בכתף. הייתי לבושה בסחדר וחצי גופי התחתון היה עירום לגמרי. התביישתי וכיסיתי בשתי ידי את אבר־מיני. גם דחפתי את רחמים, כדי לא לתת לו אפשרות לתפוס לי את החזה, והוא באמת לא נגע.

הוא רק סנה אלי ואמר שעכשיו הגיע גם הזמן שלו. ביקשתי ממנו טובה שירחם עלי ויעזוב אותי. אמרתי לו שאני עייפה מאוד ושבורה לגמרי מהמכות שקיבלתי מציון וגם ממה שעשה לי ציון, ובכיתי. אז רחמים אמר לי שהוא לא לוקח מבנות בכוח, רק בקלות. אבל ביקש ממני הבטחה

מקום האונס

אלו שרידי הצריפון שבו, לפי עדותה של דינה, ביצעו בה שלושה צעירים מעשי אונס במשך כל הלילה. בתמונה נראית המיטה שעליה ביצעו את זממם ואחד מקירות הצריף הרעוע שעדיין נשאל על תילו.

הם התחכחו ביניהם, ואני בכיתי. אז בא בעל הקפה ושאל אותי: „מה קרה?" אבל אני פחדתי לענות. אז ניגשה אשתו ואמרה בעתי לו שאתן לו בהזדמנות אחרת.

באותו זמן ישב ציון ולא עשה שום דבר, רק היה מאיים במילים כדי שאתן גם

אני התחלתי לבכות"

לרחמים. אני בכיתי חזק ורחמים אמר לי שכל הדמעות של הבנות זה רק דוראדין, אבל האמת היא שהוא לא שכב איתי. לא־חר שהבטחתי בשבועה שאתן לו בהזדמנות אחרת, הוא ירד מהמיטה והתלבש וקילל בצרפתית ואמר קונטרס פיגן טרס זפזיונקו. הוא היה מאוד מעוצבן שלא רציתי לתת לו, והוא הוסיף ואמר: „נשבר לי בגללך."

ביקש שאשכב עם החבר שלו

א חרי האונס הראשון הזה, אני בי־קשתי מהם לישון אבל ציון לא נתן לי. אחרי שהם שתו תה, רחמים יצא החו־צה, ואז ציון התפשט בפעם שנייה ועלה עלי שוב פעם (כאן בא שוב תיאור מפורט של מגע מיני) עד שגמר וקם, אז הוא התלבש. אבל לי הוא לא נתן להתלבש. נשארתי ערומה במיטה.

אחר־כך נרדמתי מעט והתעוררתי, ואז ציון אמר לי שעוד מעט יבוא החבר שלו ונעשה חפלה. בערך בשעה שמונה, שמונה וחצי, הופיע החבר של ציון ודיברנו קצת. זה היה חבר אחר, שלא ראיתי אותו בכלל קודם — לא בדיסקוטק ולא בשום מקום. את שמו אני לא יודעת בכלל ולא שום פר־טים עליו. כרגע הוא נמצא במשטרה כאן, ולפי תעודת־הזהות אני רואה שקוראים לו שמעון. ציון ניגש אלי וביקש שאשכב עם החבר הזה ואני סירבתי. איימתי שאצעק אם יבוא אלי.

הוא עלה עלי בכוח

ש ניהם יצאו מהחדר ואז נכנס החבר הזה שקוראים לו שמעון לבדו, וסגר את הדלת אחריו ודיבר איתי ואמר שאני צריכה לתת לו את הסיפוק שלו. אני לא הסכמתי וגם הוא איים עלי שיעשה מה שעשה ציון. הוא הבטיח שיגמור מהר. פחדתי, והסכמתי לתת לו, וגם הוא בא איתי במגע מיני ממש.

לקראת הבוקר הופיע אחיו של רחמים. ציון היה יחיד איתי בחדר — וזה היה בדיוק כשגמר בפעם השלישית. ציון, ש־הרגיש שמישהו מתקרב, אמר לי: „תעשי את עצמך יושנת."

אני עשיתי את עצמי יושנת ופתאום רא־תי את אחיו של רחמים, שאני הצבעתי עליו בזמן שנעצר על־ידי המשטרה. אחיו של רחמים שאל את ציון: „מי זאת?" וציון ענה: „מישהי". ואז שמעתי שאחיו של רחמים אומר לציון: „נעשה משהו הבוקר."

שניהם עזבו את החדר ואמרו לי לסגור את עצמי בתוך החדר בבריח ואני סגרתי, כי הם פחדו שאנשים יראו אותי בפנים. אני מייד ניצלתי את ההזדמנות שהם היו בחוץ ולבשתי את המכנסיים הקצרים שלי ושכבתי חזרה במיטה.

אחר־כך דפקו בדלת ואחיו של רחמים נכנס לחדר ונשאר איתי לבד ואז הוא ביקש ממני לשכב. הייתי שבורה ולא יכולתי ב־שום פנים ואופן לתת לו, אבל פחדתי ממנו כי הוא פתח זוג עיניים מבהילות ופחדתי שירביץ לי מכות. התחלתי לשכב במיטה, אבל עשיתי את זה לאט, אז הוא נתן לי דחיפה. נפלתי על המיטה, והוא הוריד לי את המכנסיים בכוח. התחלתי להתנגד, והוא נתן לי אגרוף ובכוח עלה עלי. לא יכולתי יותר להתנגד, כי הוא בחור גבוה והוא נשכב עלי (כאן בא תיאור מפורט של מגע מיני).

לא ידעתי איך לברוח

א חרי האונס הזה, שהוא היה גם האחרון, נכנס ציון חזרה לחדר. שאלתי אותם אם הם לא מתכוונים לתת לי כבר ללכת, והם ענו שלא. הם אמרו לי שהם רוצים שאני אשאר כל הזמן בחדר. לא ידעתי איך לברוח משם, לכן התלטתי לדבר איתם כאילו שטוב לי איתם ושאני מוכנה לעבוד ולחיות איתם כל הזמן.

הצעתי להם לבוא איתי. אמרתי להם ש־יש לי כסף ובגדים והסברתי להם שהלבוש שלי לא יפה ויש לי בגדים אחרים ואני רוצה לגשת איתם ביחד לקחת אותם ממקום עבודתי.

הם השתכנעו. רציתי שהם יהיו עוד יותר משוכנעים, וביקשתי מהם שישיגו לי עבודה אחרת, כדי שאוכל להיות איתם. ואז יצאנו ארבעתנו — שני האחים וציון ואנוכי ל־כיוון האוטובוס מס' 60 ונסעתי עד שדרות ירושלים וירדנו על־יד המספרה של דינו.

ניסו להתנפל עלי בניידת

א יך שנכנסתי למספרה, בכיתי ומייד לקחתי מסרק כדי להסתרק, היות וה־שערות שלי היו מאוד פרועות. לפני שאס־תרק פניתי לבעל־הבית שלי, דינו כהן, ובי־קשתי ממנו מייד להזמין משטרה. דינו שאל אותי: „מה קרה?" השבתי: „קודם כל תזמין מייד משטרה."

לא התחלתי לחייג ואני סיפרתי לו שב־חוץ נמצאים שני בחורים לבושים בסחדרים אחד צהוב ואחד לבן. דינו ביקש ממני להי־כנס מהדלת השנייה, ולעזוב את החנות, כדי שהבחורים לא ירגישו שאני הייתי אצלו, כי הוא פחד שהם יתנקמו בו. סי־פרתי לו שכל הלילה קיבלתי מכות ואנסו אותי הבחורים האלה.

אחרי עשר דקות בערך הגיעה הניידת. אני עליתי לניידת והשוטרים שאלו אותי מה קרה. אני סיפרתי להם בקיצור רב שקיבלתי מכות מבחורים ואנסו אותי והם נמצאים פה בסביבה.

אחרי סריקות בסביבה מצאתי אותם עומ־דים ליד מכונית פרטית ומשוחחים עם ה־נהג. אני הצבעתי עליהם והשוטרים ירדו ותפסו אותם. בניידת הם ניסו להתנפל עלי ואז השוטר התיישב על־ידי ושמר עלי.

נסענו למשטרת רמת־גן, ושם מסרתי עדות על מה שקרה במשך כל הלילה. ומה שסיפרתי זה נכון. ייתכן מאוד ששכחתי לספר איזה פרטים, כיוון שהייתי מאוד מבוהלת וכל גופי היה כואב מהמכות ש־קיבלתי.

שינויים במקום האונס

א חר־כך נסענו למקום האונס. בזמן שאנסו אותי, עמדה בתוך החדר מיטת־ברזל ישנה עם מיזרון ישן. על המיטה הזו נאנסתי. בהתחלה לא היו שם שמיכה וסדין, ציון הוא שהכניס את הסדין וה־שמיכה. היה שם כסא שבור ורגל אחת שבורה מונחת בצד. גם עמד שם ארון שבור ועל שברי הארון היתה מונחת חתי־כת בד לבנה ואני ניגבתי בבד הלבן אחרי כל פעם שהם אנסו אותי.

לחדר דלת שהיתה נסגרת עם בריח. בכל פעם שאנסו אותי סגרו את הדלת עם ה־בריח.

כאשר באתי בפעם הראשונה עם השוט־רים מרמת־גן, יותר נכון שוטר אחד, והצ־בעתי לו על המקום ועל כל מה שהיה בחדר, מצאתי שהכל היה מונח במקומו כפי שעזבתי. אבל כאשר חזרתי בפעם השנייה עם סמל ביטון מיפו, מצאנו שינוי גדול בתוך החדר הזה.

המיטה הוצאה החוצה, פיזרו את שברי הארון, הכניסו גם גלגלים ישנים בתוך ה־חדר והיה נראה חדר כמו מחסן עזוב. וגם מצאתי קיר שבור — ומקודם לא היה קיר שבור.

אני מייד סיפרתי לסמל ביטון שהחדר לא נמצא באותו מצב כפי שהיה קודם לכן והסברתי לו במקום בדיוק איך שהוא היה נראה. ואז התערבה אמם של שני ה־אחים ושיקרה לי בפנים שהמיטה אף פעם לא היתה בחדר וכי כל המצב של החדר נהיה כך מהרוח החזקה.

שאלת החוקר: „האם היכרת את כל אלה שאנסו אותך, לפני כן?"

„לא, לא היכרתי. רק את ציון, שפגשתי לפני שבועיים. הוא ניגש אלי, רצה לדבר איתי ולרקוד ואני סירבתי. הוא כעס והר־ביץ לי בדיסקוטק."

החזייה נקרעה באונס השני

ד אם את יכולה להצביע על עדים ש־ראו בזמן שהכניסוך בכוח למונית?"

„היו סדרנים של החיפושיות. אני חושבת שאוכל להצביע עליהם."

„האם זה נכון שבפעם הראשונה שציון שכב איתך בחדר, נתת לו לשכב איתך מ־רצון?"

„לא נכון. הכל היה נגד רצוני, ורק תחת מכות ואיומים לא היתה לי ברירה כי פחד־תי שיחסלו אותי."

„מי קרע את החייה שלך?"

„ציון קרע את החזייה. באונס השני הגומי נקרע."

„מה הסיבה שבאת לעבוד בתל־אביב כ־מטפלת, בזמן שאת יכולה לעבוד בעבודה זו בבאר־שבע?"

„אנחנו משפחה מרובת ילדים (11). האבא לא עובד, הוא סובל מאולקוס ועובד רק לפעמים, והמצב בבית קשה מאוד. לכן הדודה שלי נתנה לי אפשרות לישון אצלה ברמת־גן, ומצאתי את העבודה בתור מטפ־לת בעבודתי הנוכחית. אני מקבלת משכורת של 20 לירות, כולל אוכל ולינה. ובזמן החופשי הייתי מבקרת בדיסקוטק החיפו־שיות, וגם בכמה דיסקוטקים אחרים."

„נכון שאת לא היית בתולה לפני האונס?"

„נכון. זה מהחבר הקבוע שלי. אבל זה היה מרצון."

בעיקבות עדותה זו במשטרה — עליה חזרה אחר־כך בבית־המשפט — נעצרו שלושת הצעירים עליהם הצביעה דינה, הואשמו באונס וב־חטיפה.

בפני בית־המשפט טענו השלושה בפשטות: „לא אנסנו אותה. היא שכבה איתנו מרצונה."

מאבקו הנמרץ והכלתי־מתפשר של סניגורם, עורך־הדין הצעיר דרור מקרון, ממשרדו התל־אביבי של עורך־הדין חיים קאזים, הביא לזיכויים של השלושה מאשמת האונס וההחטיפה. רק אחד מהם שהופיע בבית־המשפט יחד עם אשתו הנמצאת בהריון, נמצא אשם, בעיקבות הודא־תו, בתקיפה, נשפט לשלושה חודשי מאסר־על־תנאי. קבעו שלושת השופטים בפסק־דינם: „יש לנו ספיקות אם המגע המיני נעשה בניגוד לרצון הנערה, ואיננו מוצאים סיוע לטענתה שהבעילה נעשתה בכוח."

(המשך מעמוד 31)

התשובות למבחן

● אנשים המבכרים צבעים „קרירים" — **כחול וירוק** — הינם לרוב קרי־רוח, מאופקים, מתחשבים, ממעטים לדבר ולהתערב בחברה, צלולי־מחשבה וחברים נאמנים.

● צבעים „חמים" — **אדום וכתום** — אהובים על־ידי טיפוסים פעלתניים, רגשניים, „קפצניים", המעדיפים מסיבה עליזה מאשר ישיבה שקטה בבית. לרוב הם טובי־לב, לעיתים חמומי־מוג.

אם בשאלות 1 ו־2 ענית תשובות מעורבות — כחול ואדום או כתום וירוק — את טיפוס ביניים נדיר, בו משולבות תכונות שני הטיפוסים.

● **אדום** מועדף על־ידי טיפוס שופע־מרץ, חובב התרגשות ומתח. כאשר הוא בוחר באדום לריהוט וצביעת ביתו, למשל, מטרתו לרוב לעשות רושם על אורחיו.

● **הום, אדמדם, ערמוני** — אי־שיות רגשנית שדוכאה על־ידי הורים נוקשים, סבל בחיים, בעל (או אשה) עריצים.

יקה קפדן, קפוא־הבעה

● **ורוד:** שאיפה לעדינות ורכות. ב־מיקרים רבים, קיים באישיות כזו רצון לשכוח את המאבקים הקשים לאורך הקרי־רה שלה.

● **כתום:** טיפוס עליז וחביב הרוכש בקלות ידידים וחיבה.

● **צהוב:** אינטלקטואל בעל נטייה לתחום אמנותי כלשהו ולדעות קיצוניות והורגות. חיבה לאמנות מודרנית. אישיות כזו תבכר תמיד שיחה רצינית על בידור. לא מפריע לה להיות בודדה. בילד מראה ה־נטייה לצהוב על התנהגות ילדותית ונטייה לסמוך על מבוגרים יתר על המידה.

● **ירוק:** טיפוס סובלני, רחב־אופקים. בעל משמעת עצמית. בריהוט הוא יבכר נוחיות על רושם. בבידור הוא יבכר קלפים. באוכל הוא יבכר — הרבה. אצל ילדים מצביעה הנטייה לירוק על בגרות ושיווי־משקל.

● **ירוק־כחול:** יקה קפדן, שאצלו מוכרח הכל להיות בדיוק במקום. קפוא־הבעה, קריר בהתנהגותו, אך בעל אופי נדיב. שונא כשמודים לו על נדיבותו — ומבקש בעצמו עזרה או עיצה לעיתים רחוקות בלבד.

בלי־חוכמותניק

● **כחול:** טיפוס הדור ורגיש. מחבב עתיקות בביתו, או לפחות ריהוט שמרני וקלאסי. יתחשב שלוש פעמים לפני שפותח את הפה. אצלו ערב נעים פירושו שיחה שקטה בבית עם כמה ידידים ותיקים.

● **ארגמן:** צבע מוזר. המחבב אותו הינו לרוב מיסתורי לא רק למכריו, אלא גם לעצמו. עשוי להסתתר בקירבו גרעין של אמן — או של נוכל.

● **חום:** רציני, בלי־חוכמותניק, ניתן לסמוך עליו. נשאר תמיד ברקע, לא מעוניין לרוץ אחרי כל חידוש, עיקש וקמצן לפעמים, אבל מילה זו מילה אצלו.

● **חום וירוק:** סולידי ורכושני. טיפוס בעל־ביתי, חושב קודם כל על ביטחון, חריף בענייני כספים.

● **סגול ושחור:** בחירה נדירה. טיפוס פסימי וקודר.

מי פוחד מאדום?

● **חום־אדמדם ואפור:** טיפוס היודע להסתדר תמיד, לצאת מכל בוץ.

● **חום־אדמדם וירוק:** מודאג תמיד ממה שיחשבו עליו. מנסה תמיד לעשות רושם טוב.

● **כתום וקרם** או **כחול וקרם** הם שילובי־הצבעים בהם יבחרו 90 אחוז מן הקוראים. כחול וקרם מצביעים על אופי נינוח וטוב־לב, כחול וקרם מצביעים על התייחסות קרירה יותר לאחרים — אך שניהם גם יחד אינם קיצונים, ומתאימים למיבני־האופי המקובלים.

● ולבסוף — **אם כחרת בפינקס השחור**, יש להניח שאת טיפוס יהיר מאוד. הרוב מבכר אדום. התנגדות לאדום יכולה להיגרם על־ידי התחנכות בבית פוריטני, כשהאדום מסמל חטא, קלות־דעת, או טעם רעשני.

נותרו עוד 4 שבועות
עד לסיום חידון־הצילומים

טוס לפאריס

על חשבון **השולם הזה**

עם חברת

OLYMPIC AIRWAYS

★

מדי שבוע מתפרסם צילום אשר אתה מתבקש לזהותו. כל תשובה נכונה, בכל שבוע, מזכה אותך בהשתתפות בהגרלה. בתום פירסום סידרת התמונות יוגרל הפרס בין שולחי התשובות הנכונות.

בחר אחת מהתשובות הבאות:

1. אנדרטה לזכר ונוס באתונה.
2. פסל של אוגוסט רודן.
3. ציור של פיקאסו.
4. סמל תערוכת ה„פורנו" בדנמארק.

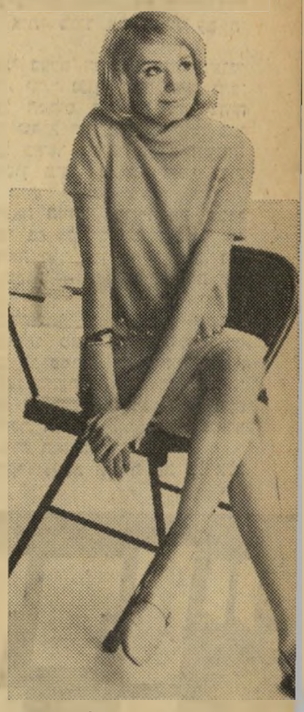
תלוש מס' 13

השולח .....

כתובתו .....

התשובה .....

מחבגרים

זה חדש. זה מלהיב. זה עלול להיות גם קצת מסובך. אולם, הקשיבי. החיים יכולים להיות קלים יותר בשבילך. טמפוני טמפקס - ההגנה ההיגיינית המודרנית לשימוש פנימי - מסלקים ומשכיחים „ימים קשים".

יתכן שאינך יודעת זאת, אולם טמפוני טמפקס פותחו ע"י רופא, למען נערות כמותך לפני 30 שנה ומעלה. אינך יכולה אף להרגיש בהם כאשר הם מונחים במקומם כראוי.

אולם, הטוב ביותר בהם הוא, אולי, כי דבר אינו מפריע לך בפעילותך השיגרתית. את ממשיכה לעשות כל מה שברצונך - ללא כל הגבלות. את מרגישה תמיד בטוחה וחפשיה. זכרי, הן הטמפון טמפקס והן שפופרת ההחדרה, ניתנים לסילוק בשטיפה. אין פשוט מזה.

נסי כעת טמפוני טמפקס. ניתן להשיגם בשתי דרגות ספיגה, רגיולר וסופר.

ללא סיכות
ללא התנוססות
ללא חגורות
ללא רי"ח

טאמפונים
TAMPAX

הגנה סניטרית לשימוש פנימי

נשיג בבתי מרקחת ובחנויות סחורות. הסעודות בקבלת דוגמאות בדואר הסברתי ישלחו 45 אג' בבולי דואר אל היבואנים אינווסט־אימפקס בע"מ, תל־אביב, רחוב ירמיהו 38

„שולמן רדף אחרי עירום כביום היוולדו, בהשמיעו שאגות נוראות...״

שתי הדלילות של שולמן המשלם

כדי להכריע את שמשון הגיבור מ־עזה, היה צורך בדלילה. אולם כדי לג־בור על מרדכי שולמן מתל־אביב, לא הספי־קה דלילה אחת. היה צורך בשתיים כדי לבצע את המלאכה. הוכחה נאותה לגבורתו של האיש.

שתי הדלילות אף לא שיתפו פעולה ביני־הן. אדרבא — הן נלחמו על הזכות להיות הבלעדית של שולמן. בלהט הקרב, הצליחו שתי האוהבות הלוהטות להכריע את הגי־בור, שהגיע בגללן לבית־המשפט, לאחר ש־מילא בשבועות האחרונים את כותרות ה־עיתונים במעלליו הסוערים.

בין כל הטיפוסים הצבעוניים והציוריים המאכלסים את הכרך הצבעוני והציורי, ספק אם ישנו אחד צבעוני וציורי יותר ממרדכי שולמן — המוכר מזה דור ומעלה בכל מקומות־הבידור בתל־אביב כ„שולמן ישלם״ —המארח הנדיב המזמין על חשבונו את הכל במסעדות, בארים ומועדונים, בסיסמא המהדהדת: שולמן ישלם.

מלבד אהבתו הגדולה לשלם — ולפעמים דווקא לא לשלם — מוכר שולמן בעיר ה־גדולה גם כאחד הגברים החסונים שבה. הוא מסוגל לגבור על ארבעה יריבים כשידו ה־אחת קשורה מאחור. גברים רבים ישנם ב־תל־אביב, ביניהם קשוחים ומיקצועיים, אך ידידה הרשמית, ובזמן האחרון אף כאשתו לעתיד של שולמן. מאידך, לא התייאשה גם יהודית ממנו, נהגה להשאיר בסטייקיה בה נהג שולמן לבלות, פתקים והזמנות למיפ־גש אינטימי בדירתה. כך התנהלו הדברים פחות או יותר על מי־מנוחות, כשהגברא־רבא מנווט את ספינתו בניחותא בין ה־שתיים. זאת, עד ליום בו שוחרר בערבות לפני חודש ימים, לאחר שנעצר בגלל קטטה.

שולמן חזר באותו יום לביתו בגבעת רמב״ם, כשהוא מתכונן לדבריו לחגוג את המאורע עם רינה. אולם רינה לא היתה ב־בית באותו זמן. מה עושים, כשהלב שמח ורוצה לחגוג? הלך שולמן אצל ידידתו ה־שנייה — יהודית רוסו.

תחילת השמחה היתה דווקא מעודדת מאד. יהודית פתחה לו את הדלת כשהיא לבושה בחלוק־בית בלבד, ללא לבנים מתחת, ושול־מן ביישר לה בשמחה רבה על שיחרורו ב־ערבות. יהודית הסכימה שמאורע כזה מצ־דיק חגיגה רצינית, אבל לדאבונה היא לא ציפתה לו, ולא היה לה שום דבר בבית במה לחגוג.

שולמן, שהוא ג׳נטלמן אמיתי, התעניין, כדרכו תמיד, מה עליו להזמין. אהובתו ענתה שהיא דווקא אוהבת הכי הרבה סלט חצילים.

שולמן ירד לרחוב, חזר אחרי רבע שעה עם ידיים מלאות סלטים, נקניק, בשר כבוש, אגוזים, שוקולד, עוגות, חיסקי וקוניאק. השניים התיישבו למלאכה. תוך כדי אכילה ודברי חיבה נשכח כליל קיומה של רינה מליבו של הגבר.

★ ★ ★

יחסי־מין שוא כדרך הטבע

כתום הסעודה החליט שולמן ש־הגיעה העת לדברים רציניים יותר. אחרי הקדמה של חיבוקים ונשיקות, כש־החלוק הקליל עמד לנשור מעל גופה ה־חסוב של יהודית, אירע לפתע בין השניים תקר שעכר את האווירה. וכאן מתפלגות ה־גירסות.

לדברי שולמן, הוא הרגיש בשלב זה בריח לא מעודד הנודף מגופה של יהודית, הציע לה להיכנס להתקלח. יהודית חטפה היסטריה צעקה עליו שיסלק את אישיותו מן הבית. שולמן ניסה להרגיע אותה — מה עוד שבשלב זה כבר היה ערום כביום היולדו — אך יהודית עמדה על דעתה.

כשראה שהיא מתכוונת ברצינות, התחיל הגבר הנעלב ללבוש את בגדיו. אולם ב־טרם הספיק לרכוס את מכנסיו הופיעה ה־משטרה, ונציג החוק ביקש ממנו להתלוות אליו לתחנת המשטרה הקרובה.

יהודית לעומת זאת מספרת סיפור שונה במיקצת. לדבריה הופיע שולמן ללא הודעה מוקדמת בביתה — ונגד רצונה. אולם אחרי שידולים ודברי־נועם, הסכימה היא להרשות לו להיכנס. את החלוק ללא לבנים מתחתיו היא מתרצת בכך שהיא היתה לבדה בבית ורצתה להרגיש בנוח. היא מודה ששולמן ספק אם ישנו אחד המוכן להתחכך ברצון עם שולמן ישלם.

★ ★ ★

שתי נשים לגבר אחד

שנה האחרונה התגורר שולמן עם צעירה מלאת־גוף וגדולת עיניים בת 22 בשם רינה אברביה. עובדה שלא הפריעה לו לפקוד מדי פעם את מעונה של ידידתו מזה 20 שנה, יהודית רוסו.

אולם רינה הצעירה, העובדת כספרית ברחוב איבן־גבירול בתל־אביב, הוכרה כ־

הכלה רינה אברביה, עליה מצהיר שולמן כי היא תהיה אשתו בעתיד, חוזרת חפויית ראש לבית־המשפט, כדי לשמוע על מעלליו חתנה עם יריבתה.

שולמן המשלם

שולמן המשלם בפתח בית־המשפט בתל־אביב, מנסה לשכנע את כלתו לעתיד, רינה אברביה, לחזור אל אולם בית־המשפט, שם התבררה התביעה שהגישה נגדו יהודית רוסו, חברתו לשעבר.

אכן ירד לקנות אוכל ומשקאות, אבל ל־דבריה כשחזר, החל לשתות, ואחרי כמה כוסיות פתח בהצגה הגדולה: הוא הסיר את בגדיו, נשפל אליה, ודרש ממנה לקיים עמו יחסי־מין בדרך הטבע — ושלא בדרך הטבע.

לדבריה היתה יהודית מזועזעת מאחר ומעולם לא באה עימו ביחסים כאלו. כש־סירבה לו, היא מספרת, עלה שולמן על הספה, התחיל לקפוץ ולהשתולל. היא נבהלה מהתנהגותו, ברחה החוצה כדי ל־צלצל מהחנות הקרובה למשטרה. שולמן, שהיה תחת השפעת האלכוהול, רדף אחריה עד הקומה השניה כשהוא ערום כביום היולדו, נכנס חזרה לדירה רק כשיצאה שכנה מאחת הדירות והקימה זעקות־אי־מים למראה הגבר הערום הרודף אחרי יהודית כשהוא משמיע שאגות נוראיות.

★ ★ ★

„הוא מלטף יפה מאוד״

בבית־משפט־השלום בתל־אביב, שם התברר השבוע משפטו של שולמן, הזמין הנאשם כעדת הגנה את רינה אבר־ביה. רינה ידעה לספר לבית־המשפט כי יהודית נהגה להתקשר לדירתם המשותפת, ולהשאיר פתקים לשולמן. היא סיפרה ש־כאשר עמד שולמן למשפט, לפני כחודש, על קטטה בסטייקיה והפרעת הסדר בשרתון 24, ניגשה אליה יהודית במסדרון בית־המשפט, גילתה את אוזנה שלא כדאי לה להמשיך להתגורר עם שולמן, כי הוא אוהב רק אותה, כלומר, את יהודית, וכי הוא מתייצב אצלה כל אימת שהוא מת־קוטט עם רינה. „היא אמרה לי את ה־דברים האלה, אבל בצורה הרבה יותר גסה,״ הדגישה רינה בבית־המשפט. סי־פוריה אלו נועדו לשכנע את בית־המשפט כי יהודית היא זו הרודפת אחרי שולמן, ולא להיפך.

לעומתה הציג תובע המשטרה, סמל עמנואל זלינגר, את גירסתה של יהודית.

כדי לחזק את דבריו ולהוכיח את אופיו האלים של שולמן, שאל את רינה: „נכון ששולמן נתן לך מכות נאמנות מדי פעם?״

אלא שפה הוא ספג בקפיידה: „מכות אף פעם,״ ענתה רינה בבטחה. „הוא רק מלטף. הוא מלטף יפה מאד״

★ ★ ★

הסגת גבול גם אצל אהובה

ביצועה של יהודית למשטרה מ־החנות הסמוכה, ולא מדירתה, למרות שהיה מצוי בה טלפון — זו היתה לגבי השופט מנחם אילן העובדה המוכיחה ש־אכן הפך הביקור של שולמן, בשלב מסויים מאוד, לבלתי רצוי לחלוטין ליהודית ה־אוהבת.

בהכרעת־הדין שלו, קבע השופט שלגבי טיב היחסים הכלליים בין שולמן ויהודית, הוא מאמין לגירסתו של שולמן. אולם ל־גבי האשמה בהסגת גבול — הוא מוצא את שולמן אשם, למרות ששולמן נכנס לדירה ברשותה של הגברת. החוק רואה הסגת גבול לא רק אם נכנס אדם ללא רשות למקום כלשהו — אלא גם אם הוא שוהה שם נגד רצונו של בעל ה־בית, אף אחרי שנכנס באופן חוקי. לכן, אין זה חשוב אם יהודית גירשה את שו־למן בגלל שהתחיל להתפרע — או בגלל ששלח אותה להתרחק. השופט מצא את שולמן אשם. את מתן העונש דחה לתקופה מאוחרת יותר.

בשלב זה נסתיימו חייו ואהבותיו של שולמן המשלם בהפי־אנד. אמנם בתום ה־משפט רצתה גם רינה ידידתו לעזוב אותו לנפשו. מעלליו בדירתה של יהודית לא נראו לה באף אחת משתי הגירסאות. אולם שולמן בן ה־47 דלק אחריה כצבי, חיבק אותה ונישק לה בהתלהבות נעורים. וה־שניים חזרו למזנון היכל־הצדק חבוקים ואוהבים, כדרכם של זוג אוהבים אחרי קטטה טובה.

הפסקה, עד לפעם הבאה.

להקת „כחול מזעזע" היתה הראשונה. בעקבותיה באה:

להקת „כחול מזעזע"

הפלישה ההולנדית

ב כבן, זה קרה — ההולנדים הבטיחו וקיימו. נראה ששנת הפזמונים 1970 תהיה שייכת כולה ללהקות הקצב מארץ טחנות־הרוח, ובכך תחגשם נבואתו של תיאו רוס מנהל חברת התקליטים בוומה, שאצלה חתומות מרבית הלהקות ההולנדיות המצליחות כיום לכבוש את כל מצעדי ה־פזמונים בעולם.

בסוף שנת 1969 נפל דבר בממלכת ה־פזמונים האירופית. להקה אלמונית מהולנד ששמה החתולים הצליחה לפרוץ את גבו־לות הולנד בפזמונה השני מדוע, שהושר באנגלית, וכבשה במהירות את כל צערות מצעדי הפזמונים באירופה (להוציא את אנגליה). הפזמון היה להיט מצליח אף ב־ישראל והגיע אל בין עשרת הראשונים אצלנו. אך דריסת הרגל של להקת החתולים אל מחוץ לגבולות הולנד היתה כאין וכאפס לעומת מה שהתרחש בחודש שעבר.

אין ספק שאת פזמון השנה הביאה להקה הולנדית חדשה, להקת כחול מזעזע. המור־כבת מזמרת יפהפיה ממוצא צועני העונה לשם מאריסקה מורס, ומשלושה בחורים מגודלי שיער ונאי מראה, הגיטריסט רובי ואן לינן, הבסיסט קלאוס ואן דר ואל וה־מתופף קורנליס ואן דר ביק, פזמונם ונוס שהוקלט באמצעים תכניים פשוטים.

* * *

שבוע לפני החורבן

ע וד לא הספיקה ונוס היפה לרדת מן הצמרת האמריקאית, והנה כבשה אר־תה חברתי היפה. זהו פזמון עליץ ומסחרי, המבוצע בידי חמישה צעירים הולנדיים ה־מתקראים בשם חבורת ס'. מוצאה של ה־להקה מכפר קטן ליד האג, ומנגנים בה שניים מהגנגנים המעולים ביותר בהולנד: ה־אורגניסט הנס ואן־אייק והמתופף ג'ינ בלום. משלימים את ההרכב הסולן פיטר טטרו והגיטריסט דיל דנינק ופרנקלין מדג'יד, ש־הוא אינדונזי בעל אזרחות הולנדית. ה־פזמון חברתי היפה משגע כרגע את כל אירופה והוא מתקרב לצמרת מצעדי ה־פזמונים האנגלי והישראלי בצעדי ענק.

וזו עדיין לא כל רשימת הלהקות ה־הולנדיות. תקליט זהב מצליח יש כרגע ל־להקה הולנדית המתקראת יחידת גלורית. זהו הפזמון שבעת הימים האחרונים וה־מספר על השבוע האחרון בעולם לפני ה־חורבן. הפזמון הוא בקצב סלו קלאסי, ומלווה אותו ברקע מקהלה בת 80 איש ותזמורת בת 40 איש. הפזמון לקוח מתוך תקליטה מאריך הנגן הראשון של להקה הנקרא גלוריה חיה, שהספיק אף לצאת ה־שבוע בארץ.

לתקליטי זהב בצרפת ובתחנת השידור של לוכסמבורג זכו להקת היוצאים מן ה־כלל בפזמון הסימפוניה החמישית המשלב קטעים קלאסיים עם ביט מערבי סוער, ו־להקת ג'ינג'ר אייל בפזמון בוץ. על סף השלושים הראשונים במצעד האנגלי נמצאת להקת עגילי זהב בלהיט עוד 45 מילין, ו־ארבעה מטרים מרובעים, ובעזרת טלפון אחד.

אנדרסן ובחירת ליבו

בל, שכל מטרתו להעביר את בשורת ה־שלום של ג'ון ויוקו למזרח ברלין. ●●● חברי להקת הקצב הישראלית **עוזי והסגנו־נות** יצאו השבוע לאנגליה כדי לקדם את מכירת תקליטותם, שיצא שם לשוק, ועליו הפזמון **רכבת הבוקר**. המו"ל, **זורנס גלר**, הצליח לארגן להם הופעה בטלוויזיה האנג־לית במסגרת התוכנית „להיטים חדשים", ו־מעניין כיצד יצליח פזמון זה באנגליה, ל־אור כישלון הפזמון **אהבתנו היא דבר צומח** של להקת **האריות**, בדיוק לפני שנה. ●●● להקת קצב ישראלית אחרת הנמצאת בחד־שות היא להקת **הצ'רצ'ילים**. חמשת חברי ה־להקה, שכבר החלימו לחלוטין מפציעות תאונת־הדרכים שארעה להם בחודש שעבר, הקליטו פזמון של **להקת לד צפלין**, הנקרא **לחיות ולאהוב**, המצוי על מארין־הנגן ה־מצליח של הלהקה, שיצא לשוק בארץ לפני כשבועיים. אולי הפזמון הזה יחזיר סוף־סוף את **הצ'רצ'ילים** למצעד הפזמונים שלנו?

חתונת המכוער

הזמרת האנגלית **מרי הופקין** זכתה ל־חווייה מיוחדת במינה, כאשר הוזמנה לסעו־דה על־ידי ראש ממשלת אנגליה, הארולד וילסון, בליווי שבדאונינג סטריט 10. אגב, מרי מצליחה מאוד בימים אלה ב־מצעד הבריטי בפזמונה החדש **גמל שאמה**, והפעם לא היה אף אחד מן **החיפושיות** מעורב בצורה כלשהי בהצלחת הפזמון. כ־נראה שמרי הופקין למדה כבר את המק־צוע. ●●● מסתבר שילד־הפלא של הפופ הישראלי, המלחין־מעבד־מנצח **מישה סגל**, חזר ארצה מגרמניה לא רק כדי להלחין ו־לעבד את פזמוני המחזמר **קרחת**, יתכן ש־תוך כדי שהותו הקצרה בארץ יעשה סוף־סוף לאשה את חברתו מזה מספר שנים, כדי שלא יצטרך להשאירה בארץ שנית, עם שובו לגרמניה בעוד כחודש. ●●● „האיש ה־מכוער ביותר של הפופ האנגלי", הסולן ו־החלילן של להקת **ג'טרו טול**, **יאן אנ־דרסן**, נשא לאשה בשבוי שעבר צעירה יפהפיה בת 19, העונה לשם **ג'ני פרנקס**. ג'ני הכירה את יאן במסגרת עבודתה כמז־כירה בחברת התקליטים **קריסליס**, השייכת להלהקת **ג'טרו טול**, ונישאה לו למרות אזה־רת הוריה שהבטיחו לה חגיגית לזרוק את יאן אנדרסן מביתם. ●●● **ג'ון לנון** ו־אשתו **יוקו אונו** עומדים לערוך בסוף ה־חודש „פסטיבל שלום" ליד חומת ברלין. לה־קות **סגול כהה**, **ג'ולי דריסקול** וספנסר דיי־וויס כבר נתנו את הסכמתן להופיע בפסטי־

להקה חדשה המתכוננת לפרוץ מהולנד, לה־קת המערבבים, שפזמונה הראשון, שה לה־לה, אני זקו לך, נמצא כבר חודש במקום הראשון במצעד הפזמונים ההולנדי.

* * *

בטיפון אחד

מ ה גרם להצלחתן המפתיעה של הלה־קות ההולנדיות? מגסה להסביר אבשלום רובין, מנהל חברת התקליטים אי.אם.איי. שהריחה את העומד להתרחש, והזדרזה לח־תום חוזה עם חברת התקליטים ההולנדית: „להקות ההולנדיות יש תרשים בדוק להצ־לחה, והוא נקרא מסחריות. לוקחים מילים אנגליות פשוטות ומרכיבים עליהן לחן עליז וקליט, שאיננו נעזר באמצעים אלקטרוניים ובכלי־נגינה מסובכים.

חברת אי.אם.איי. **הצליחה להוציא לשוק במהירות את הלהיט** ונוס ואת תקליטה של להקת גלוריה, **והתוצאה היא** — מכירת תקליטים מעל למשוער. **ההישג שייך** ללא ספק למנהל חברת התקליטים ההולנדית ה־מייצגת את הלהקות ההולנדיות החדשות, ושלפי דברי אבשלום, מנהל את עסקיו בכל רחבי העולם מתוך חדר שגודלו

מצעד הפזמונים של
השולם הזה

(מבוסס על מכירת תקליטים בשבוע שבין 8.3.70 — 13.3.70)

תקליטונים

1.	(1)	**וונוס** — כחול מזעזע (אי.אם.איי.)	
2.	(3)	**נה נה, היי היי, נשקיהו לשלום** — קיטור (פונודור)	
3.	(2)	**אני גבר** — שיקאגו (סי.בי.אס)	
4.	(5)	**הסירי את בגדייך** — פיטר סארטד (סי.בי.אס.)	
5.	(7)	**הרוק אנד רול הישן וה־טוב** — חמישיית דייב קלארק (אי.אם.איי.)	
6.	(—)	**להקה נודדת** — תחיית קרידנס קלירווטר (סי.בי.אס.)	
7.	(4)	**כבר אחרי חצות** — אילנית (הד־ארצי)	
8.	(6)	**קראי לי מספר אחד** — הטרמלוס (סי.בי.אס.)	
9.	(—)	**הבה נעבוד יחדיו** — חום משומר (סי.בי.אס)	
10.	(10)	**אני רוצה אותך חזרה** — חמישיית ג'קסון (סי.בי.אס.)	

אריכי נגן

1.	(2)	**לד צפלין 2** — לד צפלין (אטלנטיק)	
2.	(1)	**וויל והילדים העניים** — תחיית קרידנס קלירווטר (סי.בי.אס.)	
3.	(3)	**סנטנה** — סנטנה (סי.בי.אס.)	
4.	(4)	**פוזי** — אריק איינשטיין (הגר — פונודור)	
5.	(7)	**דרך אבי** — החיפושיות (אי.אם.איי.)	
6.	(6)	**10/23** — חוזה פלסיאנו (אר.סי.איי.)	
7.	(5)	**היפים בהופעה חיה** — היפים (אי.אם.איי.)	
8.	(8)	**להקה ושמה סמית** — סמית (אי.אם.איי.)	
28.	(10)	**רפסודיה בכחול** — להקת חיל־הים (הד־ארצי)	
9.	(—)	**הרוכב קל הדעת** — פסקול הסרט (אי.אם.איי.)	
10.	(—)	**קום** — ג'טרו טול (ליטראטון)	

הנסיך והנסיכה של ישראל

לשנת 1970

מטעם מערכת **השולחן הזה** ויצרני **מאלט אביר**

ובחסותו האדיבה של **ד"ר ישראל פלד**

ראש עיריית רמת־גן

דניאל שרון
בן 5, כפר הנוער מאיר שפיה

שקלי בתח
בת 4, חדרה, בניין אמבר

אייל בר
בן 4½, יציאת אירופה 7, חיפה

חברת „עלית", יצרני הממת־קים המובחרים, תעניק שי מתוק לכל ילד שיבוא לנשף־הבחירה הגדול, וחבילות־שי מיוחדות למועמדים הסופיים.

עלית
העילית בשוקולד

גם לך יש בבית צבר או צברית — לא פחות מקסימים. שילחי את תמונותיהם בציון השם, הכתובת והגיל אל מערכת „העולם הזה", ת.ד. 136, תל־אביב (עבור תחרות הנסיך והנסיכה). עדיפות תמונות בשחור־לבן. התחרות פתוחה לכל ילד וילדה מגיל שלוש עד שש בלבד.

מאלט אביר – משקה אדיר!

בית־הספר המרכזי לליטוד נהיגה

„שמחי"

מציע לך תנאים טובים ונוחים בשיטה קלה ומהירה. מהשעור הראשון לומדים במסלול הטסט.

לימוד תאוריה חינם!

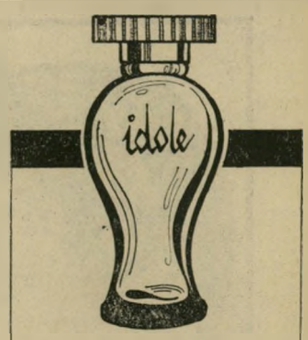
שיטת הלימוד מאפשרת לך לחסוך לפחות 40% מהוצאות הרשיון. תהיה נבון ותקבל תמורה מלאה לכספך.

התשלום: 20% במזומן והשאר בתשלומים נוחים ללא ריבית.

הקץ לבעיות רשיון הנהיגה
למד בבית־הספר לנהיגה המרכזי

„שמחי"

רח' שנקר 63 חולון, טלפון 846333, אוטובוסים 93, 29, 89, 88.

idole

בושם הנעורים

„אידול"-הבושם הצרפתי שיניח בך רוח נעורים

תוצרת ביתי LUBIN, פאריס

להשיג בכל הפרפומריות המובחרות!

מלה חדשה בשפה העברית:

„גמישונים"

„גמישונים" — זהו שמם של ה־גרבונים החדשים של „מרסי", שהם כה גמישים עד שהם מתאימים את עצמם לגופך ותהיה מידתך אשר תהיה (מגובה 1.50 מטר עד לגובה 1.75 מטר). 4.50 ל"י לזוג בלבד.

Merci

בית ספר גבוה לציור

מודיע על פתיחת

קורס הכנה לבית הספר

ביסודות הרישום והצבע לשנת הלימודים תשל"א. משך הקורס 5 חודשים פעמיים בשבוע בשעות אחר הצהריים.

פרטים והרשימה במזכירות בית־הספר, רח' הגרא 26, תל־אביב, טל. 31868, בין השעות 9 עד 1 בצהרים ו־7 עד 8 בערב, ביום ששי מ־9 עד 1 בצהרים בלבד.

ההצלחה לא האירה לך פנים השבוע. אל יאוש, בשבוע זה יש־תפר המצב. עבודה גדולה אותה קיבלת על עצמך, תישא תוצ־אות טובות. תיא תש־פר את מצבך הכל־כלי. את, בת טלה, השתדלי להתגבר על יצר הקינאה שלך. אם לא, צפוי לך ריב. אסון כבד עלול להשפיע על מהלך חייכם.

* * *

כדאי שתקדיש מחשבה לעתידך. אתה עומד ב־בשבוע זה על פרשת־דרכים. שקול היטב את צעדיך. הם ישפיעו על מהלך חייך בעתיד. לך, בת שור, מראים הכוכ־בים הצלחה במישור ה־עיסקי וקיפאון חיובי במישור הרומנטי. העיס־קה הנדולה שתיכננת, מתחילה לקרום עור ותתידה להצליח בתנאי שתתמידי במעשיך.

★ ★ ★

אתם צריכים ללמוד מכשלונות העבר של־כם, ולתכנן את חייכם לפיהם. בייחוד במי־שור העיסקי. העובדה שהינך פזרן, מוסיפה לך אומנם כבוד, אבל כדאי שתציץ לחשבון הבנק שלך. זה יגמול אותך מפזרנות. במי־שור המשפחתי עלולה להיות תקרית קטנה, אם תפעל במחשבה, תתגבר.

אם תיכננת להחליף ב־שבוע זה את מקום עבודתך או את דירתך, כדאי לך להמתין עוד שבוע־שבועיים. אבל ל־עומת זה, רכוש את ה־ריהוט, ובכלל, הרבה ב־קניות קטנות השבוע. גילוי מעניין עשוי לה־ביא לך רווח גדול, אפי־לו אם תנהג בצורה לא הוגנת. לך, סרט־נית, מצפה השבוע הפתעה נעימה ביותר.

★ ★ ★

לאמנים שבין האריות מצפה השבוע הפתעה לא־נורמלית, מגורם לא צפוי לחלוטין. מת־נה אותה תקבלי, ל־ביאה, תגרור אחריה שורה רצופה של אי־רועים עליהם לא תה־יה לך שליטה. הרבי בנסיעות מחוץ לעיר. את תפגשי אנשים מאוד מעניינים, אלי־הם תתקשרי לתקופה קצרה וחולפת.

★ ★ ★

שאפתנותך הרבה אינה מוצאת סיפוק בחייך ה־משפחתיים. לעומת זאת אתה מצליח יפה מאוד בחוץ. אבל זה חולף. לכן כדאי לך להתחיל לדאוג גם לבני־משפח־תך. אתה הרי תחזור אליהם בסופו־של־דבר. במישור הכלכלי — המ־צב ירוד, באשמתך. לך, בתולה יקרה, יהיה השבוע אחד הגורליים בחייך. מזל טוב!

לבעלי הנסיות האמנותיות בביניכם, סיכוי להגיע בשבוע זה להישגים. אבל רק בתנאי שתמשיכו בהתמדה אותה אתם מג־לים כבר כמה שנים. בעלי המיקצועות החופ־שיים, לעומת זאת, יכשלו השבוע ברוב מעשיהם. ואל תחשבו גם שמספיק להזכיר ב־כל הזדמנות שמות מפו־צצים. זה לא יעזור לכם. נהפוך הוא, אתם ממאיסים עצמכם בסנוב־יות שלכם ואנשים מש־תדלים להתרחק מחברתכם. לך, בת מאז־ניים, צפוי שבוע רווי מתח שיפוג בסופו.

★ ★ ★

מעשה דראסטי אותו את מתכננת, לא ייצא בשבוע זה לפועל. לא נורא. זה לטובתך. בזמן הנוסף לא זכית, כדאי לך לחשוב פעמיים. אל תחשבי שלהתחתן זה הכל. בחיים יש דב־רים נוספים. ואם כבר להתחתן, תלוי עם מי. לכם, עקרבים, מצפה שבוע של הצלחה. בכל. אבל ההצלחה היא זמנית ואין מה לעשות נגד זה. בכל אופן נסו לנצל אותה עד תום. הפקידו על לבוש הולם.

★ ★ ★

כדאי לכם להתחיל לחשוב גם על המראה החיצוני שלכם. אם תמשיכו בדרך זו, של הזנחה, תגיעו למצב בו אף אחד לא ירצה את קירבתכם. גם אנשים אותם חשבתם לידידים שלכם. ולך, בת קשת, כדאי להחליף את מיק־צועך. אחרת תתנוונ־. ואת הרי יודעת כי את יכולה לתרום הרבה יותר ממה שאת נותנת. קצת אומץ. עברי את הגשר והחליפי את העיסוק. איפה הטעם הטוב שלך, לא מה שמתאים לכולם יאה לך.

★ ★ ★

הפירוד בינך ובין בת המין השני, הוא זמני. אתה עוד תחזור אליה. ותתפלא — היא תחכה לך. ומה הפלא? היא הרי אוהבת אותך. זה ש־היא לא מראה זאת? זה בגלל אופיה הס־גור. לך, בת גדי, מצ־פה שבוע שיגרתי בינ־תר. אבל בשבוע ש־אחריו מחכה לך פעי־לות עניפה בשטח ה־אהוב עליך. הרבי ב־שבוע הבא בקניות וביציאות מחוץ ל־בית. מספיק הסתגרת בבית, עת לבלות.

★ ★ ★

זה שאתה מקדיש את מרבית זמנך לעבודה ולקידום הקאריירה שלך, רק יזיק לחיי המשפחה שלך. אבל אתה עצמך בחרת ב־עניים פקוחות בדרך זו ואין סיכוי שתשתנה. לך, בת דלי, מראים ה־כוכבים הצלחה חלקית בתחום העסקים והצלחה מרובה במישור הרומנ־טי. כואב לך שנפרדתם, בפרט שחשדותיו היו לשווא, אך אל דאגה ממלא מקומו כבר ישנו. תכירי אותו בימים הקרובים, והוא יפצה אותך על כל סיבלך.

★ ★ ★

הפרידה מאהובך היא זמנית. הוא יחזור אליך אחרי שיסיים את שליחותו. הוא יו־דע שאת רוצה בו. תופתעי לשמוע, אבל גם הוא מעוניין בך. המשיכי לשמור לו אימונים, כי אם תס־טי מהדרך — זה יוודע לו ואין זה בטוח שהוא יסלח לך. הרי את יודעת עד כמה הוא קנאי. לך, בן דגים, תהיה השבוע אכזבה מאדם אותו חשבת לידידך הטוב. אך אל תקח זאת יותר מדי ללב, לדאבוננו זה קורה.

העולם הבא

הרב יענקלביץ' מבקש סליחה

הכנסת, ירושלים, 18. חבר־הכנסת הרב יענקלביץ' עורר אתמול תגובות אהדה כלליות בשעת הטפתו מעל דוכן הכנסת. הרב יענקלביץ' פתח את דבריו באמרו: „כבוד היושב־ראש, כנסת נכבדה. ביודעי את מצב עצבי הרעוע ואת תוסר שליטתי העצמית, הנני מודיע מראש כי אין אני אחראי למעשי. אי־לזאת, מאחר שאיני יודע למה אני מסוגל להגיע בעת נאומי, אני מבקש סליחה ומחילה מראש על כל דבר שאומר ואעשה בשעת נאומי. דעו לכם כי אין לי כל כוונה לעשות את אשר אעשה, ואני מודה לכם מראש בעד התחשבותכם."

אחרי דברים אלה ירד הרב יענקלביץ' מעל הדוכן, ניגש למושב היושב־ראש, בעט בעכוזו ומרט את שערותיו. בדרכו חזרה למושבו ירק על שולחן הממשלה, בלע את המפה שלפני שר־החוץ, והפך ברעש גדול את כל מה שבי השורה בה הוא יושב.

הכנסת קיבלה במחיאות כפיים סוערות את מעשיו. ועדת הכנסת, שהתכנסה לישיבה מיוחדת, החליטה כי אין פגם במעשיו של הרב יענקלביץ', כיוון שהוא הקדים וביקש סליחה לפני מעשיו.

קטעים מתוך מגילת העצמאות, כפי שתראה בשנת תשמ"ד (1984)

ב"ה

בארץ ישראל קם העם היהודי, בה עוצבה דמותו הדתית, הרוחנית והמדינית, בה חי חיי קוממיות ממלכתית־דתית, בה יצר נכסי תרבות דתית־לאומית ובלתי מפלגתית והוריש לעולם כולו את ספר הספרים הנצחי.

זוהי זכותו הטבעית של העם היהודי וכן של רס"ן דניאל שליט ובניו שנולדו לו עד 1970 להיות ככל עם ועם, עומד ברשות עצמו במדינתו הריבונית.

לפיכך התכנסנו, אנו חברי המועצה המצומצמת של המערך והמפד"ל בקואליציה, בתוקף זכותנו הטבעית וההיסטורית ועל יסוד החלטת עצרת האומות המאוחדות ומועצת גדולי התורה, אנו מכריזים בזאת על הקמת מדינה יהודית בארץ ישראל, היא מדינת ישראל (יענקלה).

מדינת ישראל תהא פתוחה לעליה יהודית מצד האם ולקיבוץ גלויות, תשקוד על פיתוח הארץ לטובת רוב תושביה, תהא מושתתה על יסודות החירות, הצדק, הרבנות הראשית והשלום לאור חזונם של נביאי ישראל — אלא אם כן יחולו שינויים בקואליציה, תקיים שתיון זכויות חברתי ומדיני גמור לכל אזרחיה היהודים בלי הבדל דת, גזע ומין, ותבטיח חופש דת, מצפון, לשון, חינוך ותרבות. פיסקה אחרונה זאת ניתנת לשינוי ברוב רגיל, כולל ח"כים שעומדים בפינה.

אנו קוראים לאומות המאוחדות לתת יד לעם היהודי בבנין מדינתו ולקבל את מדינת ישראל לתוך משפחת העמים. אין להסיק מכך שנקבל אותם.

אנו קוראים אל העם היהודי בכל התפוצות — כולל רס"ן דניאל שליט ובניו שנולדו עד 1970 — להתלכד סביב הישוב בעליה ובבנין, ולעמוד לימינו במערכה הגדולה על הגשמת שאיפות הדורות לגאולת ישראל.

אנו קוראים לתושבי פתח־תקוה ורמת־גן לא לבקר בשבת בגן החיות. אין חניה.

מתוך ביטחון בצור ישראל ומושיעו בעת צרה וצוקה אמן כן יהי רצון ובכלל הננו חותמים בחתימת ידינו לעדות על הכרזה זו, במושב מועצת המדינה הזמנית על אדמת המולדת בעיר תל־אביב.

חתימות: (—)

"

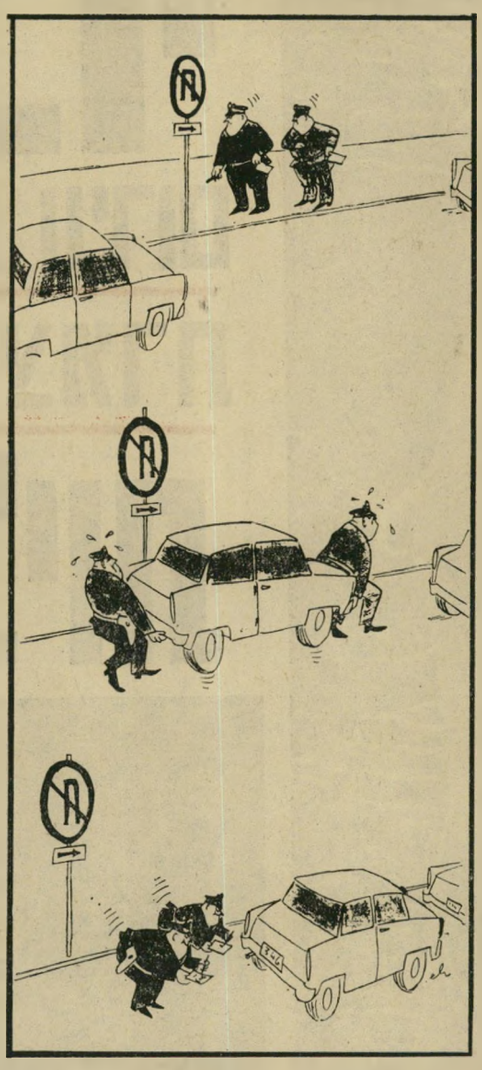
"

"

(אין כל האמור במגילה זאת מחייב אותנו ביחד, ו/או כל אחד לחוד, לגבי תכנה בשום צורה שהיא, ביחוד אחרי הבחירות).

בני קורנברוט

(בלדר, שבועון הסטודנטים של אוניברסיטת ת"א)

נוסעים למחשבה

להלן כמה פאראפראזות של אימרות מפורסמות. קוראים מתבקשים לשלוח פיתגמים דומים. בין שולחי הפיתגמים שיפורסמו יוגרלו חמישה פרסי ספרים.

קול דודי הנה זה בא — תגידו לו שאני לא בבית!
שלח לחמך על פני המים — כי חברות התעופה הפסיקו את ההובלה האווירית.
אוזניים לכותל — אז אני עובר דירה!
הקול קול יעקב, והידיים....תוריד את הידיים מייד!
בלכתך אל השוט — אל תשכח את האשה!
הכה על הברזל בעודו חם — אך אל תשאיר טביעת־אצבעות!
הפרוצה קוראת לגנב!
ואהבת לרעך כמוך — בתנאי שגם הוא הומו!
הבל היופי, שקר החן — היום רק חתיכות הן סחורה.
אמור לי מי החברים שלך — ואני אומר לך מי החברים שלי.
איזהו חכם? הרואה את האמא של הגולד.

אזרחים למען רבינוביץ'

אנו, החתומים מטה, אזרחים מכל שכבות הציבור, ללא אינטרס מפלגתי וללא אינטרס כלשהו אחר, הרואים לנגד עינינו את טובתה של **תל־אביב** בלבד, קוראים בזה לתושבי תל־אביב להתלכד סביב אישיותו הדגולה של מר יהושע רבינוביץ', ולתת לו ביום הבחירות את קולם. רק יהושע רבינוביץ' מסוגל להיות ראש־עיר היודע לדאוג לצרכיהם של תושבי עירו. לכן: רבינוביץ' לראשות העיר!

גיורא גודיק, אמרגן.
מנדל ברמן, אדריכל.
זלמן פרלמוטר, בעל קיוסק.
לייבלה פרצ'יק, סופר.
פרופסור זיגמונד פוחצ'בסקי, מנהל אוניברסיטה.
ד"ר הוגו זילברשמידט, קצב.
עדינה כהן, בעלת דיסקוטק.
שמעון זרגני, גורר מכוניות.
פנחס שוחט, משלם מיסים.

מרץ 1970

רבינוביץ' למען האזרחים

אני, ראש העיר תל־אביב—יפו, ראש העיר הראשון ללא אינטרס מפלגתי או אינטרס כלשהו אחר, הרואה לנגד עיני את טובתם של האזרחים בלבד, החלטתי בתוקף סמכותי ל' העניק לאזרחי תל־אביב היקרים, שהוכיחו בגרות ציבורית, את המענקים כדלהלן:

לגיורא גודיק, אמרגן — הלוואה של 100 אלף ל"י ל־25 שנים.

למנדל ברמן, אדריכל — פרס ראשון על תיכנון תוכנית ק' של עיריית תל־אביב בסך של 50 אלף ל"י.

לזלמן פרלמוטר, בעל קיוסק — רשיון בלעדי לפתיחת מיזנון באיצטדיון בלומפילד ואיצטדיון יד־אליהו.

לליבלה פרצ'יק, סופר — את פרס תל־אביב לסופרות יפה בסך 10,000 ל"י.

לפרופסור זיגמונד פוחצ'בסקי, מנהל אוניברסיטה — מענק של 2 מיליון ל"י לפיתוח האוניברסיטה.

לד"ר הוגו זילברשמידט, קצב — רשיון למכירת חזיר.

לגברת עדינה כהן, בעלת דיסקוטק — רשיון לפתיחת הדיסקוטק שלה עד שעה 4.00 בבוקר וחיסול כל הדיסקוטקים המתחרים בסביבתה.

לשמעון זרגני, גורר מכוניות — זיכיון בלעדי לגרירת כל המכוניות החונות במגרשי החנייה העירוניים.

לפינחס שוחט, משלם מיסים — פטור לחמש שנים מתשלום מיסים.

נ.ב.

לאור מצבה הכספי החמור של העיריה בגלל עיסקת החבילה, יופסקו החל מהשבוע השירותים הבאים: פינוי האשפה מהבתים, תאורה ברחובות החל משעה 9.00 בערב, אספקת המים לדיירי הקומות העליונות ב־ימים ג' וה'.

יהושע רבינוביץ'
ראש העיר

נערת השבוע

מספר 1698 י' אדר ב' תש"ל, 18.3.1970 המחיר 1.50 ל"י

העולם הזה

ישר מתחת מכבש הדפוס מאמריקה

פלייבוי

מפרסם תמונות עירום של נערות הצמרת הישראליות

לאה וולפסון

סנדרה ויוה

6 עמודים של תמונות פלייבוי